

Atenționare

ULTIMA MISIUNE

Personajele și faptele din prezenta carte sunt fictive. Orie asemănare cu personaje sau fapte din realitate e pu întâmplătoare.

De curând, s-au împlinit șase ani de la lansarea primei mele .ărți, *Cheile succesului*. Am parcurs împreună un drum lung de șase ani și 38 de cărți. Se cuvine să facem un mic popas, să ne judecăm faptele și părerile. Voi începe eu, cu câteva mărturisiri pe care, bănuiesc, le-ați intuit. N-am început cariera de scriitor cu nici un fel de ambiție literară. Am început să scriu din disperare că neamul meu, singurul în care am crezut și pentru care am luptat, e pe calea pierzaniei, dezbinat și jefuit de contropitori invizibili, de care nu se știe upărai în ianuarie 1990, când Direcția de contrainformații militare era desființată din ordinul unor trădători de patrie, eu mi-am pierdut șefii. Mi-am trasat singur misiunea pe care o îndeplinesc de aproape opt ani. Am refuzat să mă declar învins, să sărut mânia care m-a lovit, să fac pace cu odioasele personaje ale cercului din decembrie 1989. *Viu sau mort, eu nu voi fi învins niciodată!* Acesta a fost crezul care m-a mânat m toți acești ani cumpliți pentru națiunea română.

ISBN-973-9225-19-5

Când crezi cu tărie într-un Dumnezeu universal și etern, când simți lângă tine spiritele luminoșilor strămoși nu te poți închina nici unui invadator; lupti înainte, după legi mai vechi decât timpul acestui pământ, mai vechi decât greșelile unor strămoși pământeni. Chiar dacă ai vrea să renunți nu poți; lupta este înscrisă în carnea și sângele tău. În fiecare celulă a corpului e scris ordinul marelui strămoș zeificat: *Ridică-te și luptă, om din neamul oamenilor!* După aceste legi cunoscute de puțini pământeni, am acționat eu în acești ani. Asta explică și unele rezultate aparent miraculoase, și unele fenomene inexplicabile de care s-au lovit adversarii mei. Dincolo de ceea ce vedem și simțim, dincolo de ceea ce știința cunoaște, există o forță mai presus de înțelegerea noastră, forță care ocrotește luptătorii singuratici pentru o cauză nobilă, cauza națiunii proprii. În unele cărți am încercat să explica această forță, Forța Vie din Carpați, forța vieții eterne. Cine a intuit despre ce este vorba va apuca pe calea mea, va refuza jugul oferit de invadatorii străini și de trădătorii din țară. Desigur, va ajunge să simtă ce am simțit eu, să înțeleagă ce am înțeles eu. În această direcție nu există inițiere efectuată de un maestru om. Inițierea se face de către invizibila forță a acestui pământ, a acestei națiuni.

Aceasta este calea luptătorului singuratic, cale pe care am mers până la lansare *Partidului Vieții Sănătoase*. În cei șase ani de

activitate singulară n-am simțit gustul eșecului, ci numai pe cel al amărăciunii și numai din când în când. Ce m-a necăjit? În primul rând, m-a supărat faptul că cititorii seriei *Octogonul* nu înțeleg să citească și seria *SUCCESUL*, în scop de a-și însuși mijloacele și metodele de reușită în viață. Neîndoielnic, poveștile sunt frumoase, ne relaxează, ne trezesc anumite stări de spirit favorabile unei vieți normale. Numai cu povești nu vom reuși, însă. Trebuie să învățați arta succesului, să organizați cât mai rapid școli și cursuri particulare de arta creației și succesului în fiecare oraș al țării. Vă puteți inspira de la școlile particulare de arta succesului apărute deja la Craiova, Ploiești, Iași, Bistrița. În mai puțin de șase luni, puteți însuși elementele de bază ale reușitei și fericirii. Cine vă oprește să reușiți în viață? De ce nu vreți să învățați arta succesului personal și național?

În al doilea rând, am fost necăjit de lipsa de inițiativă a românilor, mai ales a cititorilor mei. În urmă cu patru ani, în cartea *Arta creației*, am lansat o inițiativă foarte folositoare oricărui român, indiferent de vârstă, nivel de cultură sau profesie - *Clubul întreprinzătorilor*. Vă îndemnam să vă uniți pe plan local, să învățați în comun cum se reușește în viață, să acționați în comun pentru a păstra avuția națională în mâinile românilor, în mâinile dumneavoastră. Pentru a ușura formarea de cluburi ale întreprinzătorilor, am întocmit și proiectul de Statut; nu trebuia decât să-l adaptați la specificul local și să-l prezentați spre autorizare. Deși circa o sută de mii de români au cumpărat cartea respectivă, nu s-a format nici un club al întreprinzătorilor. Toți au așteptat să ia altcineva inițiativa, să organizeze activitatea, să vadă cum merge etc. Mi s-au solicitat consultații și sponsorizări numai mie, deși în carte precizam că trebuie să vă uniți pe plan local. De ce, oare, nu au românii inițiativă? De ce așteaptă ca alții să le dea mură-n gură?

Timp de opt ani am așteptat ca un român de bună credință, bine pregătit și înzestrat cu calități de conducător să elaboreze o doctrină națională, să formeze un partid modern, prin care să impună interesele românilor în viața publică. N-a apărut. Atunci, în octombrie 1997, mi-am trasat ultima misiune, am întocmit o doctrină modernă, pragmatică, aplicabilă la specificul național, în vederea ieșirii din criza prelungită și revenirii la o viață normală. Am lansat această doctrină în cartea *Sfârșitul imperiului ascuns*, invitându-vă să ne unim eforturile pentru a crea *Partidul Vieții Sănătoase*. Deși câteva /eci de mii de români au cumpărat și au citit cartea menționată, reacțiile au fost modeste. Credeți că pot forma un partid

de unul singur pentru a vă rezolva problemele grave cu care vă confrunțați? Nu pot. De data aceasta este vorba de o activitate de grup. Dacă nu participați la formarea și impunerea în viața publică a PVS, vă plângeți degeaba de guvernările care v-au ruinat viețile (în principal de PDSR, PD, CDR, UDMR). Eu mi-am făcut datoria: am întocmit și lansat doctrina, am atras la PVS ațâți cetățeni cât am putut, am făcut deplasări oboșitoare și costisitoare în majoritatea județelor țării. Nu v-am cerut să faceți eforturile pe care le fac eu și alți fondatori, v-am rugat să vă uniți pe plan județean, să formați Celule, Secții și Filiale ale PVS, o activitate simplă și deloc costisitoare. Dacă nu vă angrenați în această activitate rapid și eficient, eu mă consider dezlegat de ultima misiune. Mi-am făcut datoria, v-am oferit soluția pe care o cred eu cea mai bună. Nu aveți la îndemână altă alternativă decât aceea de a vota în continuare pe cei care au ruinat economia națională și viața normală.

Posibil ca Programul PVS să nu vi se pară aplicabil în

România, posibil să nu aveți încredere în persoana mea. În această situație, cu atât mai mult sunt îndreptățit să renunț la inițiativa PVS, la ultima mea misiune. În a doua parte a cărții, voi prezenta o sinteză a Programului pentru cei care n-au procurat *Sfârșitul imperiului ascuns* din seria Octogonul. Dacă nici după această încercare nu veți susține PVS, mă voi considera dezlegat de obligația de a lupta pe cale politică pentru o viață românească mai bună. Nu glumesc deloc, nu fac nazuri. Sunt un pragmatic, nu înțeleg să cheltuiesc nici un strop de energie și nici un leu pentru a mă juca de-a politica. Ori ne unim și o facem bine, în favoarea cetățenilor români, ori rămâneți cu aceleași oferte, din partea aceluiași partide care au demonstrat deja că sunt incapabile să vă organizeze viața publică.

În aceste rânduri, am vrut să vă exprim amărăciunea mea pentru lipsa de inițiativă în organizarea vieții politice, economice și sociale. De asemenea să vă spun răspicat: Dacă stați cu mâinile în sân, să nu vă așteptați că voi rezolva de unul singur problemele! Aici nu mai este vorba de lupta singulară a unui profesionist, e vorba de un efort colectiv pe care *trebuie* să-l faceți!

NOAPTE CU MIROS DE GL OANȚE

Pușcociul Bălaiului a grohăit scurt, scuipând foc. Grenadă, după câte observasem. Și după ce simțiseră cei din interior. Explozia n-a întârziat. Camera în care pătrunsese bombița s-a luminat ca ziua. Ferestrele au pocnit în mii de cioburi. Urlete neomenești mi-au zgâriat timpanele.

- De ce crezi că protestează ăia, picioanele?

- Știu eu, lipa? Poate că nu-s de acord cu mărimea taxei pe valoarea adăugată.

- Asta tre' să fie. Și eu, care îmi făceam probleme de conștiință...

Cei dinăuntru erau meseriași. Urletele au încetat la fel de rapid cum porniseră. O liniște de mormânt a cuprins noaptea. Se pregăteau să contraatace. Asta putea s-o ghicească și-un țânc. Lipoveanul, culcat pe burtă lângă un rest de gard din piatră, își mângâia duios „artileria”. Se pregătea să le mai servească un ou. La fel de fierbinte. Eu continuam să țin prizonierul în câmpul meu energetic, pentru a-l feri de explozii.

- Nu-mi plac protestatarii, a mârâit lipoveanul. Da' nici după liniștea asta nu mă prăpădesc.

- Atunci, mai povestește-le ceva din filosofia ta!

A doua grenadă a pornit din clarinetul cu trei țevi. Explozia ei a dărâmat o parte din zidul fațadei. Casa ne privea printre dinții știrbi, formați din cele trei ferestre și resturile de zid. Suspect de cuminte. Nici un zgomot n-a urmat exploziei. Bălaiul s-a răsucit ușor:

- Nu-s guguștiuci, picioane. Și-au luat jucăriile și-au făcut pași.

- Dacă erau tolomaci, mureau până acum. Schimbăm poziția!

Ne-am târât către dreapta, vreo sută de metri. Eu, tot cu prizonierul în câmpul energetic. Mișcare inspirată. În locul din care plecasem ploua urât. Ploua cu gloanțe și proiectile. Toate, pornite dintr-un singur loc. De la fereastra subsolului în care zăcea prizonierul. Încă nu ne mișcăm. Nu sosise clipa potrivită.

O umbră s-a desprins din negura mătăhăloasă a casei și-a pornit să alerge aplecat. Direct către postul de transformare. Voia să ocupe înălțimea de pe care ar fi dominat teatrul de luptă. Lucru cu care nu eram de acord. Arma lipoveanului a plescăit ușor. Folosise glonț. Umbra a ridicat brațele către Cer, apoi s-a răsturnat pe spate.

- Pe asta l-am scăpat de griji, taxe și impozite. Altu' la rând!

Altul nu se mai ivea. Adversarii priceuseră cine împărțea dreptatea în noaptea aceea de septembrie. Ciudat, însă, dar aparatul de interceptare convorbiri nu înregistra nici una. Nu voiau să ne ajute. Se fereau să ne dea legătura cu patronii lor. Or, noi tocmai de aceasta aveam nevoie. Din această cauză montasem piesa sângeroasă. De regulă, acționam curat și „uscat”, ca orice spioni civilizați. Cruțam pe cât se putea viețile inamicilor. Nu pentru că ne-am fi prăpădit de dragul lor. Așa era legea noastră. Lege pe care o respectam cât puteam mai mult.

- Acum ne caută cu infraroșiile, picioane. Nu crezi că-i cazul să ne facem că suntem în altă parte?

- Cam timpul, l-am aprobat eu.

Ne-am retras câteva sute de metri, fără a scăpa din ochi casa. Și tot cu privirea înfiptă în aparatul interceptor. Indicatorul său se încăpățâna să rămână blocat. Am stat așa, în tăcere, vreo jumătate de oră. Eu, calm cum îmi era firea. Lipoveanul clocotind ca un ceainic sub presiune. În fine, a izbucnit:

- De ce nu ciripesc, picioane? Îmi vâjâie bostanul de atâta așteptare.

- E o întrebare, lipa. N-am răspuns.

- Doar nu comunică telepativ?!

Clic! Ca și în alte ocazii, remarca lipoveanului mi-a pus în mișcare șirul de relee din creier. Mi-am trântit câteva palme morale pentru naivitatea de care dădusem dovadă. Telepați. Asta era răspunsul. Dușmanii noștri foloseau unul sau mai mulți telepați pentru legătura cu șefii lor. Nici măcar nu era ceva nou în nobila breaslă a spionilor și diversioniștilor. Noi foloseam metoda încă din perioada socialistă. Bătrânul crease o rețea de telepați răspândită pe întreaga planetă. Laurențiu (remene o moștenise și-o folosea cu pricepere. Eu uzam de același mijloc de legătură încă din primii ani

de serviciu în Octogon. Cum nu ghicisem că inamicii se inspiraseră din metodele noastre?! Am oftat din rărunchi:

- Telepativ comunică, lipa.
- Și? Nu-i poți descânta?
- În chestia asta nu există posibilități de interceptare.
- Niciodată?
- Numai dacă...
- Așa, așa, piciule! Să nu-mi amintești de imposibil că dau in boală!

- Numai dacă ești compatibil cu cel care emite.
- Poate că ești, și-a exprimat el speranța.
- Ar fi o idee. Oricum, eu sunt mai mulți. Îmi schimb personalitatea după cum evoluează situația.

- Am observat, piciule. Îi umfli lu' ăla informațiile din biluță?

Nu i-am răspuns pe dată. Analizam situația la rece, așa cum fusesem instruit. Cântăream argumentele pro și contra. Viața de spion singuratic mă învățase să nu mă hazardez niciodată. Puteam citi gândurile dominante din aproape orice creier; asta o învățasem încă din primii ani de ucenicie. Să interceptez, însă, un gând emis în eter, către alt creier... Nu, așa ceva nu făcusem niciodată.

- Starea de emisie, am murmurat eu. Gând dominant. S-ar putea.

- Ce mai stai, piciule? Ne prinde brecefăstul în bălăriile astea. Și-o să fie greu de explicat că făceam o excursie și ne-am rătăcit.

M-am îndepărtat câțiva pași de lipovean, să fiu sigur că nu mă va tulbura cu remarcile sale trăsnite. Ruga luptătorului neconvențional a început:

- Zamolxe, viață și moarte! OM! MANI! PADME! HUM1 OM! OM! OM!... Forța cea Mare!

Am așteptat fără a mă clinti contactul cu forța imensității universale. O simțeam cum se apropia, cum mă învăluia și mă pătrundea din toate părțile dintr-o dată. Încet dar sigur, trupul muritorului Petre Varain se transforma. Devenea o armă. Cea mai de temut din toate. Arma vie a Carpaților. Arma de care se îngroziseră marile servicii de spionaj ale lumii moderne. Era și normal să se îngrozească. Nimeni nu știa cum funcționa. Nici măcar eu însumi. Cu atât mai puțin știau cum s-o contracareze.

Era timpul să atac. M-am concentrat și am format o șuviță de energie psihică. Una subțire ca un ac. Micul spion psiho-energetic a pornit către țintă, la rasul ierbii. Înaintam lent, pipăind câmpurile

adversarilor. Nu eram sigur că nu aveau și ei un paranormal măcar de talie medie. În mod normal, ar fi trebuit să aibă. Situația prizonierului o cerea. Nu era un prizonier obișnuit. Strămoșii săi fuseseră „zei”. Foarte probabil, în zestrea sa psihică zăceau ascunse informații de mare folos pentru înțelegerea lumii noastre.

Vârful șuviței energetice a atins zidul afumat, zdrențuit de explozii. Percepeam deja câmpurile celor din interior. Toți erau „paranormali”. Adică, în limbaj comun, persoane care își dezvoltaseră prin exersare capacități psihice mai deosebite. Nu excepționale sau supranaturale, cum aveau misticii tendința să le categorisească. M-am oprit o clipă să analizez situația. Existau multe șanse să fiu descoperit în timp ce extrăgeam informațiile din creierul omului țintă; paranormalii adversari stăteau la pândă ca niște ogari, cu nasurile în vânt și toate simțurile alertate. Trebuia să le abat atenția de la acțiunea mea. Sau, în termeni de specialitate, să organizez o diversiune.

M-am adresat lipoveanului:

-Aia nu cred în povești cu happy end. Au făcut ochii cât sarmalele și-au întins nervii ca prăștiile.

-Să le prăjesc șoriciiu o țârică, a ghicit lipoveanul. Poate uită de atacuri descântate.

- Ihm! O incendiară e savarina potrivită.

- Sa fe', piciulică!

Și-a luat arsenalul și-a pornit târâș către clădire. În urma sa săgeata energetică, ceva mai îngroșată decât înainte, își căuta loc către mințile adversarilor. L-am văzut cum se oprește și-am împins micul spion energetic către zidul după care se ascundeau inamicii. În câteva secunde, am auzit explozia și am văzut pălălaia. Era magnifică. Ardea tot ce prindea în cale. (’u excepția spiritului meu, desigur. Profitând de deruta celor ilin clădire, am pătruns fulgerător printre câmpurile lor energetice. I-am fotografiat la fix. De parcă i-aș fi avut în sludiu. Erau cinci paranormali curăței, de culori diferite: doi albi, doi negri și un asiatic. Alături de ei, prins în fiare ca un c riminal, Walter, „astralul” după care bătusem cale lungă. Nu părea conștient de ce se întâmpla în jur. Era amețit sau drogat.

Într-o fracțiune de secundă, am studiat teatrul de operații. Subsolul părea să folosească drept laborator de testări psiho-energetice. Avea toată aparatura necesară acestui scop. Aparatură pe care o cunoșteam prea bine. În primii ani de serviciu în OCTOGON, trecusem și eu prin furcile caudine ale maestrilor psihologi. Am

ghicit imediat că rebelii îl răpiseră pe Walter pentru a-i testa capacitățile psihice, energetice și informaționale. Poate că și pentru a-l transforma într-un luptător neconvențional. Asta însemna că știau cu precizie cine îi fuseseră strămoșii „zei”. Am înjurat în gând și am trecut la studierea paranormalilor.

Deși ardea casa pe ei, nu păreau să se sinchisească. Patru își păstraseră pozițiile de buldogi la pândă iar al cincilea, un negru, se concentra așezat în genunchi. *Asta-i transmisio-nistul*, am gândit eu și i-am înfipt săgeata psi în ceafă. S-a scuturat un pic, ca și cum ar fi fost înțepat de vreo insectă. *Să nu se prindă, să nu se prindă...* mă rugam eu în gând. Chiar clacă s-a prins, era prea târziu. Șuvița de energie psi, prin care eram conectați mi-a furnizat informațiile de care aveam nevoie. În primul rând, am văzut ce transmitea: întregul nostru atac, cu exploziile și incendiul provocat de Bălai. Ne pâra șefilor săi. M-am concentrat și mai tare. Voiam să identific șefii receptori ai mesajului telepatic. O singură cale exista: să prind câteva imagini recepționate de cel din fața mea.

Totul s-a petrecut în milionimi de secundă. Am văzut o încăpere în stil medieval, cu pereți din piatră naturală, mobilată cu piese din aceeași epocă. La un birou de lemn masiv, stătea nemișcat un bărbat de vreo șazeci de ani, cu păr sur și cu început de chelie, îmbrăcat într-un sacou cărămiziu și cămașă neagră. În loc de cravată, purta o legătură lată, din mătase albă. Mi-am înfipt bine în memorie imaginea, căci nu aveam nici o îndoială: bătrânul cu lavaliera albă era șeful grupării din vila atacată de noi. În momentul în care am prins imaginea, bătrânul a deschis ochii. Probabil, simțise un câmp energetic străin interferându-se cu cel al emițătorului. Avea ochi de un verde tulbure, răi. Atât am putut stabili. Paranormalul pe care îl „supsesem” de informații s-a rostogolit pe dușumea, cu palmele întinse, pentru atac. În același timp, a strigat ceva către camarazii săi. M-a uimit că a folosit o limbă asiatică, un soi de dialect chinez. Nu era sănătos să întârzii prin zonă. Am șters-o către locul unde-mi era trupul.

Lipoveanul revenise pe poziția inițială, în dreapta mea. Mă privea întrebător. Era cazul să-l informez și pe dânsul că haimanaua aia de zeiță a norocului se înhăitase cu alții:

-Paranormali instruiți în Asia. Ne pun neuronii pe moațe cu limba lor.

- L-ai văzut pe șef?
- Văzut dar nu știu unde poate fi.
- Nici un indiciu?
- O clădire medievală. Și un moșulică uscat ca o scrumbie.
- Îi facem portretul robot, a început el plin de speranță.

-Și anunțăm poliția franceză că doi spioni români își fac de cap pe teritoriul lor. Îi umple fericirea și ne oferă cazare gratuită. Pe mulți ani.

- Daaa... cotoibilă treabă. Verișorul nostru-i bine?
- Walter? Cam mototolit.
- L-au bumbăcit sau l-au drogat?
- Cin' să știe?

Și-a aprins o țigară, apoi a aruncat o privire la ceas:

- Dacă nu mișcă-n două ore, mutăm șatra la altă ușă.
- Crezi că ne primește?
- Cu ce cântăm noi, sigur.
- Mda. Aș prefera să mișteăștia.
- Încalte-s de soi?

-Prima. Gata să crape pe altarul datoriei. Numai să nu ne dea șeful.

- Fanatizați?

Nu i-am răspuns. În creierul meu, o imagine renăscuse. I'ocul lingea lacom geamurile și ei, paranormalii inamici, nu păreau să se sinchisească. Descurajantă imagine. Erau sinucigași. Maj întâlnisem astfel de creaturi. Aveau implantate în creiere parolele de autodistrugere. Nici o șansă să-i prindem vii.

-Vor lupta până la ultimul, Bălaiule. Apoi, cel din urmă, va omorî prizonierul și se va sinucide.

- Găsești tu ceva, picuile. Nu rămânem noi cu buza umflată.

Îi dădea mâna să vorbească. Era un spai convențional, bun pentru cotonogeli clasice, spectaculoase, cu multe focuri și mult sânge. În mintea sa, orice scamatorie paranormală era posibilă. În cazul dat, nu era posibil chiar orice. În primul rând, aveam nevoie de prizonier. Cât mai viu posibil. În al doilea rând, ne interesa șeful rețelei. Nu culegea el degeaba persoane cu zestre nativă excepțională. Avea un plan care, spre nenorocul său, se interfera cu al nostru. Una din părți trebuia să piardă. Era greu de acceptat că noi puteam fi aceia.

M-am întins în iarba umedă să cuget pe îndelete. Cu fața în sus, către Cerul întunecat. Am stat așa, nemișcat, aproape /ece minute. O singură soluție cât de cât acceptabilă și-a făcut loc în creierul meu.

- Bălaiule, va trebui să-i împuști.

- Și? Nu-s frați cu mine,

- Să-i împuști în viteză. În maxim zece secunde. Înainte de a se trezi și a se arunca asupra ta.

- A! Te-azvârli între ei.

- Singura ieșire. Poate prind unul viu.
- Iar eu fac suta de metri ca la concurs, mă proțăpesc în geam și-i răcesc.

- Asta-i planul. Tragi până nu se întorc și-ți fac creierul chisăliță!

- Fi-i sigur c-o fac! Țin la creierul meu. E mobilat bine și m-a servit cu credință, bătrânul de el.

Am pus la punct planul. Nu cum îl pun trupeții din armată. L-am potrivit la secundă. O clipă în plus, viață, una în minus, ultima cântare. Bălaiul a lepădat „artileria” și-a oprit un singur pistol mitralieră scurt. Trăgea șaisprezece focuri în șir. Suficient pentru patru ținte. Dacă tragi bine, desigur. Eu m-am întins pe pământ și mi-am refăcut rezerva de energie. Chel-tuisem cam mult pe timpul expediției de cercetare. Iar ceea ce urma să fac presupunea un câmp energetic inexpugnabil.

- Gata de salt?

- Îi pupă mămicile reci și cu flori pe piept, m-a asigurat lipoveanul.

M-am strâns o clipă. Un scurt vâjâit și eram în cameră. Exact lângă prizonier. L-am prins în câmpul meu, apoi am salutat într-o engleză destul de corectă:

- Am onoarea, domnilor! Sunt Varain, luptător al Florii de Argint.

S-au întors ca la comandă. Toți cinci. Exact ce doream eu. Mă priveau neîncredători. În școala lor învățaseră că salturile în spațiu și timp erau imposibile. O notă proastă pentru profesorii lor. Știau adevărul și-l ascundeau față de carnea de tun pe care o aruncau în luptă. Slabi nu erau, însă. Reacționau repede. N-au stat să comenteze. În câteva secunde, formaseră cercul. Își uneau energiile pentru a-mi penetra aura. Trebuia să rezist cel puțin un minut. Am încercat vechea stratagemă, distragerea atenției:

- Felicitări pentru încercare! N-ați observat, însă, că nu sunt singur.

S-au oprit o fracțiune de secundă. Suficient să-l trosnesc pe cel mai apropiat. Direct în creștet. S-a clătinat și-a căzut cu fața în jos, la picioarele mele. Am întins ușor câmpul peste el, luându-l în ocrotire.

Au atacat din nou. Uniți într-un singur sfredel. Foarte hotărâți să spargă carcasa invizibilă care mă ocrotea. Deși era frig, transpirația îmi curgea șiroaie pe față. Asta le dădea curaj. Simțeau că și puterile mele erau limitate. Rezistam eroic, numărând în gând secunde. Bălaiul n-a fost niciodată un infanterist bun. Avea repulsie de orice fugă sau deplasare pe jos. Cât mai putea întârzia? Simțeam sfredelul

de foc mai aproape, tot mai aproape. Cei din fața mea nu erau nimicarniță de duzină. Erau „îmblânzitori de zei”. O meserie necunoscută publicului larg dar foarte la modă pe piața din umbră. Aducea bani serioși celor care descopereau și ofereau la vânzare „zei astrali”. Adică, persoane cu puteri categorisite paranormale.

Pentru o clipă, am lăsat paranormalul doborât în afara câmpului meu. Aveam nevoie de întreaga energie să rezist. Simțeam cum îmi vâjâia sângele prin vene, gata să Je spargă. Am făcut un pas înapoi, evitând sfredelul energetic. În aceeași clipă, fereastra a zburat în țândări și scula Bălaiului a început să împroaște cu gloanțe grămada. N-a apucat să se întoarcă nici unul. Au căzut de-a valma, în fața mea.

M-am aplecat să-l ridic pe cel ales să supraviețuiască. Sângele mustea sub el. Îl atinsese un glonț. Intrase prin spate și ieșise prin piept. Trăia, însă. M-am ridicat să-l strig pe îiălai. Tocmai la timp să evit un glonte rătăcit. Și să descopăr că intrasem într-o capcană. Bălaiul se rostogolea pe scări înjurând de mama focului. În urma sa, rafale de gloanțe mușcau din pereți.

- Piciule, au venit gorilele. Și-s multe al dracu'.

- Dincolo! am ordonat ^u fără să gândesc. Funcționase instinctul de luptător.

Bălaiul a făcut un salt, l-a prins pe Walter de cătușe și a început să-l târască. Eu am ridicat paranormalul rănit și l-am urinat în încăperea din spate. Laboratorul de testări se umpluse de fum înecăcios, suspect mirositor.

- Ne otrăvesc cu porcării chimice.

- Taci și caută arme!

Încăperea în care pătrunsesem era o celulă de patru pe patru metri, fără fereastră. După mobilierul sumar, puteai ghici că folosea de adăpost gardianului care păzea prizonierul. Asta vedeam eu, cel deprins să vadă prin întuneric.

Lipoveanul orbecăia prin cameră însă încetase repertoriul de înjurături. Pricepuse că nu ajută la nimic. Am instalat prizonierul pe patul de fier și mi-am concentrat privirea pe cătușe. Au pocnit de parcă fuseseră făcute din brânză. Tipul nu înțelegea ce se petrecea cu el. De când începuse raidul, nu scosese o vorbă. L-am informat:

- Suntem prieteni. Ieșim împreună. Nu încerca nimic pe contjiropriu!

- În regulă, dar...

N-am auzit ce a mai spus. O grenadă explodase în camera pe care tocmai o părăsisem. În ușă, Bălaiul lua la ochi pe cineva. Vreun

cutezător. L-a lecuit imediat de cutezanță. Definitiv. A schimbat imediat încărcătorul, gata să riposteze la următorul salt. Eu am început să caut prin cameră, în speranța găsirii unei arme. Sau, a unor indicii privind misterioasa organizație care concentra paranormali din întreaga lume. Din ușă, Bălaiul a mârâit:

- Nu putem c-am plânge. Ce-ar fi, piciule, să-i descânți?

- Ne-am deconspira. Ar afla marele boss că suntem pe urmele sale.

- Știi tu câte guri de foc sunt în față?

Zdrang! Planșeul primei camere a căzut cu zgomot. Îl loviseră cu o rachetă. Praful și sfărâmăturile provocate de explozie l-au învăluit pe lipovean. Îl auzeam înjurând din nou. Semn bun. Era întreg și înrăit. Exact cum trebuia pentru situația în care ne aflam. M-am apropiat de el să văd cam cum stăteam. I-am pus mâna pe umăr, întrebându-l:

- Câți sunt?

- Au fost vreo opt. Am trimis vreo trei la întâlnire cu neamurile decedate. Da' nu cred să rezistăm mult fără piese grele.

- Aha! Le aduc!

- Ești un scumpic. Fac cinste c-o stacană de vizichi.

N-am stat să mă mai încarc. Din poziția în care eram, am făcut saltul. Direct în locul în care Bălaiul își lăsase „artileria”. Am cules grăbit ferățiunile și muniția aferentă. Am revenit prin același procedeu.

- A mierlit protejatul tău, m-a informat lipoveanul.

- Walter?

-Nu, celălalt, paranormalu'. A apucat să scâncească un nume.

Legrange. Îți spune ceva?

- O firmă de taxiuri. Ție?

- O marcă de coniac. Nu duce nicăieri.

Discuția ne-a fost întreruptă de un val de gloanțe și proiectile. Inamicii trăgeau din toate armele deodată.

- Pregătesc infiltrarea unuia, mi-a explicat Bălaiul. Ce-ar fi să renunți la aerul tău de gentleman și să-i altoiești?

- Nu! Eu nu ucid prin forțele dăruite de strămoși!

O umbră se ridicase la marginea zidului dinspre sud. Înainta ferit. Căuta o pârtie de pătrundere către noi.

- Vino, pisoiaș, să-ți povestesc din tainele cavoului! Îl descânta Bălaiul șoptit.

Am renunțat la principii. Nu integral. Am înșfăcat „clarinetul” lipoveanului, am armat lansatorul de grenade și am trimis una către locul în care văzusem flăcări. N-am ochit să ucid. Speram să-i sperii, să plece înainte de a deveni clienții Mălaiului. În replică, un glonț trimis de cel din colțul zidului s-a înfipt lângă capul meu. Dacă n-aș fi avut câmpul energetic destins, îmi împrăștia creierii. Asta m-a enervat. Până când să lupt curat cu o haită nenorocită de mercenari? M-am întors decis să-l croiesc. Prea târziu. Bălaiul era lângă el. îl prinsese de cap și-l lovea ritmic de zid. Individul, un pirpiriu, nu scotea nici un sunet, nu se împotriva. Era leșinat.

- Adu-l aici, Bălaiule! Poate-l tragem de limbă.

- De suflet n-ai vrea să-l tragi? Că nu cred să mai posede limbă.

L-a adus, totuși. L-a aruncat ca pe o zdreanță la picioarele lui Walter.

- Prințule, ai grijă de moaca asta!

Walter a dat grăbit din cap dar n-a vorbit. Bănuiam eu de ce nu prea vorbea. Era cumplit de derutat. Nu înțelegea deloc situația. Și noi n-aveam timp să i-o explicăm.

S-a lăsat liniștea. Una suspectă și amenințătoare. Dușmanii făceau planuri. L-am lăsat pe lipovean să-i supravegheze și in-am apropiat de neamț. Trebuia să prindă încredere în noi:

- Walter, noi suntem dușmanii celor care te-au răpit. N-aveam nici un interes cu tine.

- Pot pleca?

-Nu. Te-ar vâna imediat. Ieșim împreună, îți spunem ce trebuie să știi și te lăsăm în pace.

- Ce trebuie să știi?

- Ce vor ăia de la tine. Nu te-au răpit pentru că ești frumos.

- Daaa...

- Aici, picioane!

M-am apropiat de lipovean. Acesta mi-a șoptit la ureche:

- Se joacă de-a indienii. Vin târâș să ne jugănească. Da' eu nu mă las. Țin prea mult la sculele din dotare. Îi simți?

Îi simțeam. Înconjuraseră ruinele casei și veneau din toate direcțiile. Cu smocuri de grenade în mână. Voiau să ne îngroape de vii. L-am tras pe lipovean lângă Walter, i-am prins pe toți în câmpul meu și-am început să-l întăresc pentru ce urma să se întâmple.

Noaptea a crăpat în mii de fărâme. Vălvățiile s-au ridicat câțiva metri de la sol. Suflul exploziei ne-a clintit un pic dar nu ne-a despărțit. Lipoveanul și-a căutat pe pipăite clarinetul, murmurând:

- Așa cum spunea nemuritorul Platon, trebuie să-i ating la scăfârlii.

- Asta n-a spus-o Platon!

- Ba el a zis-o. Era un mardeiaș din Tulcea cu apucături filosofice.

În spărtura din tavan s-a arătat prima mutră curioasă. În fața ei, o gură de pistol mitralieră. De regulă, curiozitatea se plătește. Cazul nostru n-a făcut excepție. Lipoveanul i-a servit o rachetută direct în față. A decolat către Cer, înainte de a pricepe că devenise îngerăș.

- Trei, a numărat Bălaiul. Prea puțini să mai conteze.

Indivizii nu erau însă de aceeași părere. O grenadă și-a împrăștiat schijele prin bunkerul nostru. Walter s-a lăsat moale, prinzându-și piciorul. Lipoveanul a început să înjure ca la ușa cortului. Vulgar de tot. Semn că-și pierduse cumpătul. Am ghicit că-și primise porția de schije și am decis să intervin.

Săgeata spiritului meu a țâșnit către înalțuri. Departe, acolo unde nici o invenție zburătoare omenească nu putea ajunge. Vedeam terenul ca-n palmă. Și pe cei trei adversari dispuși radial în jurul refugiului nostru. Am ales unul singur. Îmi era suficient. Șuvița psihoenergetică i s-a înfipt în creier. Cu ordinul clar de-a șterge-o imediat. S-a ridicat ca la comandă și-a tuit-o către dubița cu care sosiseră. Gestul său i-a descumpănit pe ceilalți doi. Ce văzuse colegul lor și ei nu? În momentul de derută care a urmat, lipoveanul s-a aruncat afară din dărâmătură. Urla ca un canibal înfometat. Și trăgea la rasul solului, de jur împrejur. Spre uimirea mea, l-a urmat Walter. Înarmat cu mitraliera curiosului căzut. Cei doi adversari au mai șovăit o clipă, apoi au luat-o la sănătoasa. Unul dintre ei șchiopăta vizibil. N-a atins dubița. L-a ajuns un glonț. A încetinit fuga, și-a dus mâinile la piept și a căzut în genunchi. Apoi, s-a rostogolit într-o parte. Era rănit sau mort.

Bălaiul a revenit în cameră și s-a lăsat încet pe pământ.

- Piciule, am senzația că suntem în găleată. Cum dracu' ieșim din fundătura asta?

În glasul său se citea oboseala și descurajarea. Semn sigur că era rănit destul de serios. L-am întins cât era de lung și am început să-l cercetez. Schijele îl prinseseră de jos în sus. Sângera din mai multe răni. Unele, superficiale, altele, mai adânci. Am scos trusa individuală de prim ajutor și l-am câr- păcit destul de aproximativ. I-am tras o pasă psihoenergetică pentru a-i ridica moralul și energia, apoi m-am întors către Walter:

- Bun venit în nobila breaslă!

A rămas blocat. I-am sfâșiat pantalonul și am început să-l pansez. În acest răstimp, și-a revenit. A început să pună întrebări delicate:

- Cum adică, nobilă breaslă?

- Drăguțule, l-a interpelat Bălaiul, doar n-ai crezut că vindem dresuri de damă?! Nu că n-ar fi interesant. Nu-i specialitatea noastră. Noi tragem cu ochiul și timpanul, mirosim urme, șterpelim informații.

- Sunteți spioni! s-a speriat germanul.

- Dintre cei mai buni, l-a asigurat lipoveanul. Și o să fii și tu.

- Niciodată!

- Nu zi vorbe mari! Povestea asta în care ai intrat fără vrerta ta are o singură ieșire: Octogonul și Floarea de Argint.

Neamțul ne privea prost. Cam cum ne privesc o mare parte dintre bărbații și femeile cu care realizăm un prim contact, înainte de a-i recruta. L-am îmbărbătat:

-Nu-i dracu' atât de negru și nu te forțează nimeni să intri în breaslă.

-O vei face de bună voie, m-a completat Bălaiul. Când vei simți buldogii în ceafa ta. Ei, mulți și răi, tu, singur și nevinovat. Vei fugi către noi, după ajutor.

- Niciodată! a repetat germanul.

De data asta nu era tocmai convins. Rațiunea începuse să-și facă efectul. Iar el, până atunci, un nevinovat, începuse să înțeleagă că se născuse într-o lume nu tocmai perfectă, în care trebuia să muști pentru a nu fi sfâșiat.

FEMEIA BRUNĂ

Liniștea se lăsase pe întreaga fermă. Un vânticel adia, împrăștiind fumul pe deasupra ruinelor. Am ieșit din bunker. Eu, sprijinindu-l pe Bălai iar Walter, șchiopătând.

- Mi-au făcut fundul sită, mormăia lipoveanul înciudat. Treaba asta primitivă se practica în alt secol. Și cu alt scop.

- Adică?

- Ținea la distanță golani care ciordeau harbuji. Tocmai tu, un sârmă, să nu ști asta?

- Cine' te-a pus să stai în bătaia grenadei?

- Doamna soartă. Prea mă simțeam cocoș înainte de ciomăgeală. Chiar visam un chef monstru, cu fufe și urlete.

- Nici o speranță! Până nu dăm de urma marelui șef, nu ne slăbește Cremene din chingă.

- O să-i punem sare pe coadă. Aia care s-au cărbănit au iras deja sirena de coadă. O aud urlând.

Bineînțeles, nu se auzea nimic. Echipa noastră de recuperare întârzia nejustificat. Trebuia să ne descurcăm singuri. Am trecut cu greu gardul de ostrețe și ne-am afundat într-o pădurice rahitică. Frunzele tremurau, căzând pe fețele noastre înfierbântate. Se vedea că erau atinse de poluare. În fine, în fața noastră a apărut desișul cunoscut. L-am lăsat pe lipovean sprijinit de un copac și am început să îndepărtez crengile. La lumina săracă a Lunii autoturismul, un Audi cu numere false, a lucit misterios. I-am împins pe cei doi răniți în mașină, m-am urcat la volan și am demarat. Ceasul arăta trei fără un sfert. Echipa lui Livadaru trebuia să ne fi recuperat de cel puțin un sfert de oră. Nu îndrăzneau să-mi imaginez ce se întâmplase de întârziase.

Am scos harta folosită la sosire. Am ales un drum lăturalnic către Orleans și m-am întins la drum. Abia după ce toate au fost descâlcite, mi-am permis să pornesc ministația. Apelul a țâșnit în eter. Scurt, să nu fie interceptat de caralii francezi:

- Pescărușul și-a luat zborul.

Am așteptat câteva minute cu sufletul la gură. Nici un răspuns. Logic ar fi trebuit să apară unul. Chiar dacă era semnalul convențional pentru alarmare. Sau, și mai rău, apelul de eșec.

- Aia au adormit cu scula-n brațe, a mormăit lipoveanul. Nu i-am răspuns. Am repetat apelul. De data aceasta, răspunsul a venit imediat și clar:

- Mătușa e nervoasă. Merg s-o calmez.

Mi-am reprimat gestul de surpriză și am aruncat o privire pe harta rutieră. Era bine deși cât se putea de ciudat. Am încetinit, întorcând mașina la 180 de grade. Direct către Blois.

- Au luat urma celor doi fugari. De asta n-au mai venit după noi.

Lipoveanul a răspuns printr-un zgomot intraductibil. Walter a îndrăznit să deschidă gura:

- Nici nu vă cunosc. N-ar fi mai bine să dispar?

- Dacă te lăsăm singur, dispari curând. Pe coșul unui crematoriu.

S-a strâns înfiorat. Nu-i plăcea imaginea oferită de Bălai. Dar nici noi nu-i plăceam. Prea intrasem brusc în viața lui. Am decis că merita o explicație:

- Walter, eu sunt Varain iar zdrahonul e Bălaiul. Ne poți tutui.

- Bine, dar...

- Ce-i?

- Parcă visez urât. Întâi, ceilalți, cu testele lor psihologice. Apoi, brusc, toate acestea...

- Te cred. Nu-i vis, camarade. E o răfuială între două grupări de spioni paranormali.

- Paranormali? Există așa ceva?

- N-ai citit nimic?

- Reviste. Nu-i credibil. Ce vreți de la mine?

- Noi, nimic. Ceilalți vor să te transforme într-un agent paranormal.

- Dar eu n-am nimic!

- Dacă te-au racolat, ai. Cum s-au petrecut lucrurile?

S-a scuturat de parcă ar fi vrut să lepede trecutul. Nu voia să-și amintească. L-am lăsat să se frământa câteva clipe, apoi l-am îndemnat:

- Scoate tot din tine! Face bine la creier. Un soi de psihanaliză.

A ^șovăit câteva clipe, apoi a început:

- În ultimul timp, afacerile nu mi-au mers prea bine. A trebuit să împrumut niște bani. M-au pus să semnez, apoi au ridicat pretenții.

- Schema clasică. Nici măcar nu-i poți acuza. Cine ți-a dat banii?

- Un agrosist din Paris, Michel Hauff.

- German?

- Corcitură cu mamă franțuzoaică. Specialist în articole de menaj. Nimic suspect până la invitația de a-i vizita ferma.

- Tu tot în menaj lucrezi?

- Tot. Mă pricep dar a fost un sezon prost în ambele țări.

- Adică, amice, vinzi castroane, țigări și polonice?

- Da, a răspuns Walter ușor neaumerit de mirarea Bălaiului. E o afacere profitabilă.

- Măiculiță, ce acoperire! îngerul gospodinelor perfecte. Nici mama constraspionilor nu te-ar bănuși de ceva necurat.

- Nici n-am făcut nimic necurat. Aș vrea să ies din povestea asta.

- Și noi am vrea, puiule, l-a asigurat Bălaiul. Nu se mai poate, însă. De aici ieși într-un singur fel: într-o căruță cu cai mascați, precedată de un popă.

- Nu se poate!

- Așa gândeam și eu la început. Până am priceput că, în momentul în care cazi în piața spailor, nu ai de ales decât între două variante: luptător sau victimă.

- Nici nu mă gândesc! Vă rog să mă lăsați în Tours! Vreau să uit totul!

- Prea bine! l-am aprobat eu. Te lăsăm în Tours. Nu ne-ai văzut, nu te-am văzut.

- Mi se pare corect.

- Te vei gândi la noi, l-a asigurat Bălaiul. Mai ales când vor veni ceilalți să-ți ceară datoria.

- Vând tot și-o plătesc. Apoi, plec înapoi, în Germania.

- Dacă te lasă ei. Ceea ce nu prea cred.

- Plec în Germania, nu înțelegi?!

Walter ridicase vocea. Aproape țipa. Voia să se convingă pe el însuși că, din momentul plății, nu mai exista nici un risc. Bălaiul era însă decis să-l informeze exact cu mersul bisnisului:

- Te vor urma în Germania. Și te vor lichida, dacă nu accepți ce-ți propun ei.

- Nici chiar așa! Există legea!

- Nu și pentru criminalii care au pus ochii pe tine.

- De ce pe mine? Eu sunt un amărât de negustor. Un mărunțiș nesemnificativ.

- Ba nu-i așa! De ce crezi că te-au testat în laboratorul ăla?

Walter s-a afundat în muțenie. Argumentul laboratorului îl pusese pe gânduri. După vreo zece minute de tăcere, a întrebat cu glas spășit:

- Știți de ce m-au ales pe mine?

- Da, știm.

De data asta i-am răspuns eu. Am continuat:

- Siegfried Kronfeld ți-a fost tată?

- Da. Ce-i cu asta?

- N-a fost un medic de duzină, nu-i așa? Gândește cum trata el și vei afla cauza interesului celorlalți!

- Biomagnetism. În asta era specialist. A vindecat multă lume. Eu nu-i semăn, însă. Nu-mi place medicina.

- O parte din tatăl tău se află în tine. E zestrea paternă. Aia o caută adversarii noștri. Și bunicul tău a fost vindecător și străbunicul...

- Au fost dar eu nu mai sunt. Nu înțelegi că eu nu mai sunt?! Îmi place comerțul meu! Nu înțelegi?!

- Eu înțeleg însă ei nu vor să înțeleagă. Știu precis cine ești. Și ce poți face, dacă ești antrenat.

- Nu pot face nimic. Nici nu vreau să mai aud! Cobor în Tours și...

N-a îndrăznit să continue. Nu era capabil să-și imagineze viața după incidentul petrecut în urmă cu două zile. Începea să înțeleagă că răpitorii nu erau simpli escroci. Că voiau cu tot dinadinsul puterea ascunsă în el. Și-a prins capul în palme și a rămas așa până la Tours. Bălaiul a ațipit grație unui bidonaș plat pe care-l săruta din când în când. Nu era cu apă.

Am oprit într-o parcare din centrul orașului, mai puțin luminată.

- Walter, aici ne despărțim. Îți urez succes!

- Și eu vouă. Deși nu vă înțeleg.

- Ne vei înțelege, pușor, i-a susurat Bălaiul trezit din moțaială.

Atunci când vei fi în frigare, să ne cauți! Suntem singurii care te putem salva.

Neamțul a coborât, a făcut câțiva pași, apoi s-a întors:

- Cum vă găesc dacă...

Am chibzuit câteva clipe. Nu-i puteam da nici o adresă, nici un număr de telefon. Ne putea trăda agentura din Franța sau Germania. Am apelat la metoda oarbă:

- Dai un anunț în *Paris Noirl* Cunoști revista?

- Sigur! Ce scriu?

- *Blond arian caut mulatră tânără, titrată, în vederea căsătoriei.*

Nu uiți nici un cuvânt! Bine?

- Bine!

De data asta ne-a întins mâna. Nu ne mai credea niște băieți răi, care se încăieraseră cu alții, la fel de răi, din cauze de neînțeles. L-am lăsat acolo, în stradă și am pornit către Angers. Asta voia să spună parola cu mătușa nervoasă: urmăriții se opriseră în Angers.

Lipoveanul și-a reluat activitatea: pendula între dușcă și moțaială. Iar au am început să cuget că treburile noastre se complicau.

Plecasem din țară în urmă cu două zile. Exact când rezidentul din Paris ne comunicase răpirea lui Walter Kronfeld, unul din persoanele

supravegheate de ai noștri. Cremene ne ordonase să lămurim problema în maxim o săptămână, salvând viața ghinionistului și identificând organizația care se ocupa de astfel de trebușoare ciudate. Sosisem în Franța cu ideea preconcepută că voi da nas în nas cu FSB-ul rusesc. Toate indiciile arătau către ei: calitatea celui răpit, brutalitatea cu care acționaseră, procedeul prin care îl îndatoraseră. În breasla noastră, până și femeile de serviciu știau că rușii își formau unități întregi de paranormali, în scop de a participa la „războiul zeilor”. Război planificat pentru primele decenii ale secolului următor. Căutau pe întreaga planetă persoane cu capacități de excepție, le racolau sau le răpeau și... Ce urma după aceea depindea de fiecare persoană în parte. Majoritatea colaborau, restul mureau. Mila nu era un sentiment prezent în FBS.

- Nu-s rușii, piciule, a rostit Bălaiul.

Parcă răspunsese gândurilor mele.

- Nu-s, am agreat eu. Miroase a mulți bani și-a afacere transnațională.

- Imperiul s-a prăpădit. Cine poate fi?

- O așchie din imperiul ascuns. Sau ceva absolut nou.

- Prea bine pregătiți pentru niște amatori, piciule. O să avem de furcă.

- Mda. Nu ne putem plânge de plictiseală.

- O treabă care începe prost se poate termina bine.

- Să sperăm, lipa! Inima-mi spune că iar ne lovim de astrali. Prea multă vânzoleală în jurul planetei noastre.

La intrarea în Angers, Bălaiul m-a atenționat:

-Piciule, niște tipi sunt curioși cum ne câștigăm existența. Am aruncat o privire în oglindă. Un VW se ținea la distanță respectuoasă dar se ținea. Filorii din el știau meserie. Curios lucru, nu simțeam nimic rău. Îngerul meu veghetor nu semnala nimic periculos. Abia când am sesizat că urmăritorii schimbau fazele în ritmul alfabetului Morse, am priceput de ce nu mă alertase inconștientul.

- Bălaiule, e comitetul de întâmpinare. Înseamnă că ai noștri sunt tari în zonă.

Am încetinit și am lăsat filorii să se apropie. Au trecut lin pe lângă noi, au mai tras un semnal din faze, apoi s-au întins la drum. Ne conduceau către bârlogul lor. După două intersecții, am virat dreapta și am continuat printr-un cartier de case arătoase. La ceasul acela de noapte către ziuă, liniștea era suverană. Puteai auzi și un ac scăpat pe asfalt. Nu-mi plăcea căci, de regulă, spaii nu lucrează în cartiere burgheze, bine organizate. Bat imediat la ochi, deoarece lumea se cunoaște de mult timp și orice străin e studiat cu aviditate.

Am intrat totuși după VW într-o curțică curățică, apoi într-un garaj modern, a cărui ușă glisantă s-a lăsat fără zgomot în urma noastră. L-am ajutat pe Bălai să coboare și am așteptat băieții noștri, din Operațiuni Speciale.

Livadaru și-a făcut apariția. Cu părul vâlvoi și cu ținuta în dezordine. Se vedea că ațipise pe vreun scaun sau fotoliu, în timp ce ne aștepta. Am înaintat și i-am întins mâna:

- Bine că n-a fost altceva!
- Varaine, am dat de șef. Surpriză mare! Hai în casă!

L-am predat pe lipovean în mâna doctorului și l-am urmat. Vila era veche dar în bună stare. Holul ne-a întâmpinat cu un miros de plante uscate sau de fân. În prima cameră, mare cât un hol de hotel, stăteau băieții noștri. Toți, în jurul mesei, cu ochii înroșiți de nesomn. Unii abia se mai țineau să nu cadă cu capul pe masă. De două zile și două nopți eram în dispozitiv de atac, pe teritoriul străin. O chestie cam nașparlie, pe care n-o doresc nici unui alt spai. Doctorul l-a împins pe Bălai către o canapea de piele și a început să-l dezbrace în ciuda protestelor acestuia. Mi-am tras un scaun și l-am invitat pe șeful grupului de comando să-și descarce sacul:

- Da, surpriza?!
- O vedem și o auzim. Cam incredibilă dar...

Livadaru a pornit televizorul, apoi aparatul video. Am înțeles că filmase întreaga urmărire și avea caseta pregătită în aparat. Nu dispuneam de prea mult timp, așa că i-am recomandat:

- Numai ce-i esențial!
- Asta și voiam să fac.

Imaginile filmate cu camera dotată cu teleobiectiv au început să ruleze pe ecran. Puteam distinge fețele celor doi norocoși scăpați din încheștare. Nu păreau prea fericiți. I-am văzut abandonând mașina într-o parcare. Imaginea în infraroșu îi arăta spectrali, ca pe niște extraterestri din filmele pentru amețit țugulani americani. Livadaru a derulat în viteză urmărirea lor pe jos, reluând viteza normală după câteva minute. Apoi, a început să prezinte cadru cu cadru.

- Tipii au mers direct la un atelier de optică din strada l'enot, nr. 24. Au sunat, până ce li s-a răspuns. Atenție la cine coboară!

Mă așteptam la un bărbat în vârstă, uscat, cu o lavalieră albă la gât. Lumina din magazin s-a aprins iar vocea Bălaiului m-a anunțat că efectul surprizei era mare:

- Măiculiță-mamă, ce probă de sculă!

Aveai la ce căsca gura. În camcra puu-mic luminată pătrunsese o femeie cam de treizeci de ani, îmbrăcată într-un halat albastru. Băieții noștri făcuseră artă. Filmaseră întâlnirea în cele mai mici

detalii, fără ca ghinioniştii actori să sesizeze. Puteam urmări și mișcarea buzelor, un indiciu serios pentru înțelegerea conversației. Pe canapea, Bălaiul, așezat pe burtă și cujundulețul gol, ca un bebeluș, comenta aprins:

- Începe să-mi placă acțiunea asta. Au pătruns damele bine în breaslă. Înseamnă că o să iasă o scărmaneală de pomină.

Dama era, într-adevăr, mortală. Brună, cu părul lung, negru, lucios și ochi negri ca neantul. Ovalul delicat al feței, puternic bronzat, te ducea cu gândul la o icoană pictată de vreun meșter păgân, cuprins de patimi deloc sfinte. Trupul de felină, făurit după regulile nescrise ale eternului frumos, îmi spunea că tipa nu făcea toată ziua ochelari. M-am întors către Livadaru îndemnându-l să continue:

- Să-l văd pe șef!

- Ea e șeful. Am redarea conversației. Privește!

Îmi întindea o coală de hârtie, scrisă de mână, destul de îngrijit. Flăcăii noștri interceptaseră discuția de la distanță, cu un microfon direcționat. O chestie inventată de americani și folosită în spirit democratic de întreaga comunitate a spionilor lumii. Conversația nu lăsa nici o umbră de îndoială: cei doi supraviețuitori raportau în cuvinte foarte respectuoase, chiar slugarnice, eșecul misiunii lor. Iar femeia îi muștraluia ca un plutonier major. Am aruncat o privire fugară pe imaginea video. Nu mai arăta deloc drăguță. Buzele i se subțiaseră iar ochii aruncau fulgere. Întreaga grimasă vădea cruzime și voință teribilă. Era o șerpoaică de care trebuia să ținem seama.

- I-a introdus în casă, a explicat Livadaru. Așteptăm să vedem ce fac, să mișcăm și noi.

- Cu oameni obosiți nu faci mare lucru. Pune-i la odihnă!

Grupa de comando s-a risipit prin casă. Am rămas numai eu, Livadaru și Bălaiul, adormit pe canapea.

- Au mințit-o, am remarcat eu. Un punct în favoarea noastră. Un șef dezinformat n-are șanse în fața celui care cunoaște realitatea.

- S-au scuzat. E foarte dură. Probabil, conduce rezidența locală.

- Probabil. Dar nu e șeful cel mare.

- Cum?!

- Cum auzi, Livadarule. Șeful e un bătrân cu aer aristocratic, subțire ca un țâr și bine instruit în arma psi. Ii conduce telepatic.

- Drace! Plecăm după el?

- Nu știu unde e. Nici cum aş putea să-l localizez.

- Atunci, singurul fir...

- Femeia brună. Nu-i oricine. Are ceva morți la activ. Garantat!

Ne-am întins pe scaune, să prindem un pic de somn. Afară, Cerul vira ușor către un albastru roșietic. Soarele se pregătea să răsară. Am adormit cu imaginea femeii în minte. îmi spunea ceva dar nu găsisem încă translatorul, să înțeleg mesajul. O văzusem pe undeva? Figura în vreun catalog al spionilor, diversioniștilor și lichidatorilor?

Pluteam lent prin ceața aurie a somnului chinuit. Nu total inconștient. Figura marelui strămoșnatern, Incer, îmi juca în fața ochilor. Refuzam s-o privesc. îmi propusesem să rămân un om obișnuit, să evit la maxim contactele cu astralii din Orgal. Vocea sa nu mă lăsa însă în pace:

-Varain, încă n-ai aflat că nu merită să lupți pentru ei? In clipa de cumpănă, te vor lăsa singur. Sau te vor lichida, cum au procedat cu ceilalți soli ai noștri. Sunt niște primitivi. Material genetic, nu oameni, Varain!

- Incer, atât timp cât mai există o speranță, eu voi lupta!

- Speranțe nu mai sunt, Varain. Ți le crezi singur. Refuzi lealitatea, fiu al celor de mult plecați...

- Neamul românesc merită o luptă, Incer!

- El sau altul, nu are importanță. Pământenii sunt prea înapoiți pentru a înțelege. Te-ar fi primit bine dacă i-ai fi mințit. Dacă te-ai fi erijat în zeu.

- Au început să înțeleagă, Incer! Nu renunți!

-Renunță, Varain! întoarce-te în legenda din care te-ai rîscut!

- Au murit prea mulți, Incer. Sângele lor îmi cere să lupt.

- Au murit prosteste, Varain. Pe sângele naivilor sacrificați s-au ridicat profitorii fără scrupule.

- Vrei să-i las să profite în continuare?

- Se vor distruge între ei, Varaln Ieși «lin lupi A!

- Niciodată!

-Atunci, măcar, redu ritmul! Ei nu .ui Innp, Iu ;11 clernitatea de partea ta.

- Incer...

M -am trezit, scuturat de Livadaru. Figura lui exprima oroare. L-am citit ca pe o carte deschisă.

- I-ați scăpat?

- Nu. I-a lichidat tipa. Și i-a aruncat la gunoi.

- Nici chiar așa!

-Așa a procedat. La prima oră a dimineții, a lăsat doi saci din plastic la o groapă de gunoi din periferie. Știi ce era în ei.

- Teribil!

- Țsta-i cuvântul! La ora nouă, a deschis magazinul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Ați identificat-o?

- Colette Didier, născută la 12 aprilie 1968, absolventă de medicină. Atelierul și magazinul aparțin familiei de câteva generații. Ea l-a modernizat.

- Înseamnă că nu-i singură.

- Lucrează cu taică-su și încă o angajată. Nimic suspect până aici.

Am stat pe gânduri câteva minute. Ferocitatea cu care fuseseră eliminați supraviețuitorii mă purta din nou către FSB-ul rusesc. Nu puteam exclude nici Mosadul ebraic, nici CIA. Cam ăștia țineau topul în materie de violență. Totuși, intuiția mă îndemna să mă pregătesc de-o confruntare dură cu mai vechii noștri „amici”, rușii. În ultimii ani, le servisem câteva înfrângeri umiltoare. Îmi promisese ră o poteră care să mă vâneze pe întreaga planetă. Putea fi și asta, putea fi și altceva. Trebuia să-l caut pe Cremene.

*

**

Săgeata spiritului a țâșnit către înalțuri. Liberă ca păsările Cerului. A șovăit numai o clipă, cât să-și afle direcția bună, către patria neamului meu. În mai puțin de o secundă, eram în contact psi cu Laurențiu Cremene, comandantul Octogonului românesc.

- Telepați, bine organizați, protejați de lichidatori, am raportat eu regulamentar.

- Ruși?

- Posibil. Șeful rețelei pare băștinaș.

- Capturează-l și adu-l!

- Durează câteva zile.

- În regulă! Fără urme, Varain!

- Am înțeles!

Contactul psi s-a întrerupt. Am răsuflat adânc și am deschis ochii. Bălaiul și Livadaru mă priveau curioși să afle decizia marelui șef. Continuam să tac, frământând în gând informațiile despre strania organizație cu care ne confruntam.

- Piciule, s-a alarmat Bălaiul, de ce taci? Ne-a spus să plecăm în Patagonia?

- Nu. Ne-a ordonat să prindem șeful rețelei. Viu. II vrea pentru dânsul.

- Ce gusturi! a replicat lipoveanul scârbit. Auzi, viu?! Vrea să-l pună în cușcă, să-l arate prin bâlciuri? Mai sănătos ar fi să-l împăiem...

- Ușurel, lipa! încă nu-l avem. Intre el și noi se răsfată o lichidatoare cu sânge rece.
- Daaa, și-a lins lipoveanul buzele admirativ, asta-i puicuță de categoria mea. Păcat că-s ologit!
- Soarta, i-am adus eu aminte. Va trebui să mă sacrific eu.
- Piciule, doar nu vrei să te infiltrezi?!
- Vezi altă soluție pentru a ajunge la șef?

S-a strâmbat nemulțumit. Nu avea altă soluție. Intrarea în contact direct cu agenta lichidatoare putea rezolva problema noastră.

Desigur, se putea finaliza și c-o beregată tăiată. Dama brună nu părea să aibă nici un fel de rețineri în materie de omor.

- Ce damă! a repetat Bălaiul nostalgic. Am mai cunoscut una de același calibru. Tot în Franța. Ucidea în tim^ce-i călărea. Măcar mureau fericiți...

L-am lăsat să-și depeze amintirile și am început să-mi fac planul de infiltrare în bârlogul Colettei. Trebuia să pară foarte natural, căci tipa nu făcea parte din categoria de indivizi care înghit gogoși. Am analizat cu Livadaru toate detaliile. Inclusiv varianta pentru retragere din combinație, în caz că vipera brună ar fi mirosit ceva. Nu ne-am ridicat de la masă decât când am crezut că toate funcționau ca un mecanism de ceas. Înainte de a părăsi refugiul, I am imhiațiyat pe lipovean și i-am urat vindecare grabnică.

- Te invidiez, picuile. Pentru o noaptr dr nebunii cu vampa asta, merită să riști.
- Dacă va fi o noapte de nebunii...

*

**

Către prânz, m-am cazat la hotelul La Pomme d'Or. îl alesesem după o îndelungată chibzuință, pe baza studiului făcut de filorii lui Livadaru. Prezenta câteva avantaje incontestabile. Era suficient de elegant pentru cel ce voiam să par. Distanța dintre stradă și Jocal nu permitea un asalt sau o lichidare din fuga mașinii. În plus, spatele hotelului dădea către o curte interioară, prin care puteam dispărea în caz că situația ar fi cerut-o. Am prezentat pașaportul englezesc și am semnat cu nonșalanță Mark Stevenson, agent de navlosire. În caz că aș fi fost întrebat, puteam preciza că nava pe care o asiguram, *Bonaventura*, făcea radă în golful Marbikan. Eventualii curioși o puteau găsi în locul indicat iar căpitanul era pregătit să-mi susțină legenda de acoperire. Nu lăsam adversarilor nici o posibilitate de a mirosi cacealmaua.

Ajuns în cameră, am studiat cu grijă întregul bagaj procurat de camarazii mei. Nici o posibilitate de deconspirare. Până și pasta de dinți era englezească. Am scos ochelarii din tocul lor și am început să fac exerciții de „chiorăre”. Acesta era punctul forte al operațiunii de infiltrare: capacitatea mea de a-mi adapta ochii încât să pară că aveam nevoie de ochelari cu lentile de vedere. Cei cu care exersam aveau plus 0,5 dioptrii. Trebuia să-mi determin ochii să se potrivească lor căci, nu mă îndoiam, opticiana ar fi surprins cea mai mică greșală. Și ar fi taxat-o. Cu un glonț sau cu alt mijloc de distrugere.

Câte ora patru după-amiază, eram mulțumit de reacția ochilor mei. Am aruncat ochelarii pe podea și am călcat pe ei. Lentilele au plesnit, rama de aur s-a îndoit. Mulțumit de ispravă, i-am pus în buzunar și am ieșit fluierând. Mergeam la întâlnire cu mesagera morții, dama brună cu ochi de neant.

La intrarea în atelierul de optică am dat nas în nas cu angajata. Tocmai pleca. Exact cum planificasem. Colette rămăsese singură. Am intrat, am dat binețe într-o franceză cam pocită și am scos ochelarii. Pozam în neajutorat să-i captez atenția. Nici ea nu venise cu pluta în nobila breaslă. M-a măsurat pe furis, cu o săgeată neagră ca sufletul ei. I-a plăcut ce-a simțit, căci a întrebat zâmbind:

- Ce caută un englez aici?

- Am afaceri în Vannes și merg la Paris. M-am oprit la hotel și, în timp ce despachetam, au căzut. I-am călcat din neatenție.

A trecut imediat pe limba engleză. O ciripea frumos, graseind. Dacă n-aș fi știut cu ce se ocupa, aș fi căzut atunci, pe loc, în genunchi în fața ei. Era teribil de frumoasă. Și acționa natural. M-a prins de mână foarte firesc și m-a condus la aparatul de verificare a dioptriilor. Din palma ei fierbinte, caldă și uscată izvorau fiori ca niște curenți electrici. Îmi măsura câmpul energetic. Am jucat în continuare rolul liintălăului. M-am lăsat așezat pe scaun, măsurat și întrebat. O singură grijă aveam: să nu cumva să mă dea de gol ochii. Am trecut cu bine testul și am revenit lângă tețgheaua lungă, plină de instrumente optice și lentile. Colette continua să-și desfășoare arsenalul de cucerire iar eu mă topeam frumos în fața ei. Nici nu făceam un efort serios să joc teatru. Îmi plăcea și mă lăsam prins în mreje, purtat de această plăcere.

- Măine îi aveți gata.

- Mai devreme nu se poate? Măine, la zece, plec către Paris. Am o întâlnire importantă. Navlolesc o navă din Marbikan.

A cugetat câteva clipe. În acest răstimp, săgeata spiritului ei mă pipăia cu insistență. Am ghicit imediat cum își selecta victimele: le măsura câmpul bioenergetic și-i alegea pe cei cu zestre nativă promițătoare. I-am servit nada fără să șovăi. Mi-am extins ușor câmpul și-am lăsat-o să citească ce dorea din inconștient. Nu se născuse încă muritorul care să pătrundă mai mult decât doream eu să se știe. Rezultatul primei explorări o satisfăcuse în mod vizibil. M-a prins de braț și m-a condus către ușă:

- Ce faceți în această seară, domnule Stevenson?

Vocea căpătase inflexiuni promițătoare. Prinsese mulți bărbați în cârlig cu ea. N-avea nici cea mai mică îndoială că eu eram următorul. E drept că nici eu ni îndoiam. Din alte motive, desigur. Am rostit indecis:

- Știi eu? O plimbare, o băutură... Nu cunosc pe nimeni în acest oraș.

- Se poate? Eu sunt nimeni?

Cantitatea de otravă din voce crescuse. N-ar fi rezistat nici regele misoginilor. Era femeie până-n vârful unghiilor și știa să-și folosească farmecele din dotare. Am replicat la fel de încurcat:

- M-aș fi dus să vizitez câte ceva dar în extrasezon nu mai sunt ghizi.

- Da, nu mai sunt ghizi...

Marșase apoi se retrăsese. Simțise ceva în neregulă? Rotițele minunatului mecanism numit creier se roteau cu viteză. Nu găseau însă răspuns la întrebare. Ne-am oprit lângă mașina mea, cu numere englezești. Colette a mângâiat ușor metalul argintiu, întrebând ca din politețe:

- Unde ați tras?

- La Pomme d'Or.

- Da, interesant...

Mi-a întins mâna. Am ezitat doar o fracțiune de secundă, apoi am reacționat englezește. I-am strâns mâna ușor, fără a i-o săruta, rostind un neutru *See you later!* Mi-a răspuns în aceeași manieră. Ochii ei negri, grei, mă sfredeleau în căutarea a ceva. M-am urcat la volan și-am demarat, forțându-mă să nu privesc în urmă. Până la hotel am făcut eforturi cumplite să elimin săgeata bioenergetică pe care mi-o trântise fără menajamente, direct în creier. Mi-am luat cheia de la recepție și am întărit doar cât să văd un tip care intrase cu pași grăbiți în hol. Era în regulă. Mi-am cumpărat câteva ziare și reviste în limba engleză, apoi am pornit pe scări, către etajul unu.

În cameră adia un miros de om străin. Am tras o pasă de jur împrejur, în căutarea unor scule de interceptare. Nu erau. Nici în pereți, nici în obiecte. Se putea discuta. Cel puțin în următoarele minute, înainte ca domnișoara Colette să apeleze la mijloace tehnice mai sofisticate.

- Puteți ieși! am anunțat eu.

Livadaru a ieșit din dulapul de haine. În ușa băii s-a arătat Mălaiul. Se ținea de ușor, căci rănile din partea inferioară a corpului, zisă rușinoasă, încă nu se prinseseră. Mi-am aruncat sacoul pe pat și m-am lăsat să cad pe fotoliu.

- N-a ținut, a ghicit Bălaiul, șontâncăind către mire.

- Nu se știe încă.

În câteva vorbe, i-am informat cu modul în care decursese întâlnirea. Apoi le-am trasat sarcini pentru ceea ce bănuiam eu că va urma. Au dispărut ca două umbre. Eu m-am întins pe pat, răsfoind alene ziarele și revistele. Am ațipit pe nesimțite, intrând într-un vis frumos. Zburam peste o vale înverzită, străjuită de doi munți semeți. Chiar pe centrul văii, curgea o apă limpede. Către stânga, pe un platou, străjuia o vedenie. În mare mag din neamul meu, despre care știam multe dar nu vorbisem niciodată cu nimeni. Stafia marelui strămoș plecat dintre cei vii părea un avertisment tăcut. *Nu te abate către stânga, căci vei intra în tărâmul celor 'fără de întoarcere!* M-am scuturat prin somn și m-am trezit. Exact la timp să prind mesajul cifrat, transmis blitz, prin stație: *Verișorul a plecat Ia pescuit.* Asta însemna că opticiana trecuse la verificat povestea pe care i-o servisem și ajunsese la nava pe care, chipurile, o administram. Era bine.

M-am ridicat, am aprins o țigară și am început să aștept următoarea mișcare.

JOCURI DE SPIONI

Am așteptat îndelung, fumând tăcut. Zadarnic! Vipera n-a făcut nici o mișcare, n-a dat măcar un semn că va acționa. Nu îndrăzneau să ajut soarta, să-i impun o decizie prin telepatie, deoarece nu eram sigur că nu va bănui ceva. Acesta e unul din marile secrete ale spionilor paranormali: ori de câte ori simți că o hotărâre luată pe cale rațională ți se destramă rapid, poți fi sigur că adversarii folosesc telehipnoza. Cea mai potrivită soluție de contracarare? Să pari că ai fost „injecat” apoi, la momentul oportun, să aplici decizia inițială.

Umbrele serii se transformaseră în întuneric dens dar eu nu mă mișcasem din locul meu. Mă încăpățânam să cred în pontul pe care mi-l servise îngerul meu veghetor, inconștientul. Bruna trebuia să miște. În nobila brânșă nu se mege pe simpatii și antipatii. Orice pradă de soi impune acțiunea de a o captura și îmblânzi. Cel puțin în această direcție eram lămurit: Colette identifica prada și-o conducea cu abilitate în țarcul vânătorilor de paranormali. Nu putea rata un exemplar din soiul meu, deoarece îi oferisem o mostră de câmp energetic cu adevărat „zeiesc”. Așa marfă nu se găsea pe toate drumurile. De fapt, verificările pe care le demarase Colette tocmai prin asta se explicau. Adversarii nu credeau în noroc. Li se păruse suspect faptul că un exemplar rar și nimerise exact în plasa agentei lor. De regulă, astfel de exemplare sunt cunoscute și catalogate la nivel mondial, astfel că sunt știute de toate taberele aflate în conflict.

Către ora opt, mi-am pus ministația în buzunarul de la piept și am coborât în bar. În timp ce traversam holul, am observat cu coada ochiului persoana care mă urmărise la intrare. Punea în aplicare o stratagemă idioată: se prefăcea că citea cu fața acoperită o revistă. Dacă filorii ar citi pe cât se prefac, ar ajunge cu toții doctori în științe. Am trecut pe lângă el, am pătruns în barul întunecat, plin de fulgerele albastre ale unei stații de tip vechi. Dintr-o privire, am cântărit sala și ringul de dans. Nimic vinovat, nimic suspect. Un băruleț ca toate bărulețele de hotel. Cam prea plin pentru gustul meu, însă cine întreabă spionii de preferințe? În circa optsprezece ani de meserie, așlasem și răspunsul la întrebare: nimeni. Da, nimeni. Nici măcar cei pentru care îți riști pielea nu sunt interesați de dorințele tale. Ei le au pe ale lor și sunt convinși că sunt cele mai importante.

M-am lăsat ușor pe un fotoliu moale, de modă veche, capitonat cu piele naturală. Una din ospătărițe s-a desprins de bar și-a pornit glonț către mine. Ochii mei, deprinși să vadă prin întuneric, o cântăreau, căci îmi venise o idee năstrușnică. O găselniță de moment,

care ar fi întărit impresia că eram un guguștiuc'englez cu preocupări mărunte. I-am admirat picioarele lungi și zvelte, dezvelite câte trebuia să-ți pună hormonii în mișcare, trupul mlădiu, fețișoara drăguță, deși cam prea vopsită. Ajunsă lângă masă, s-a aplecat către mine, oferin- du-mi o probă de săni, deloc respingătoare. Zâmbetul o urâtea însă: era profesional. La fel de profesional a răsunit și chestionarea:

- Ce servește domnul?

- De obicei, fete. Până-n douăzeci și cinci de ani.

A căscat un pic gurița rujată intens, gata[^]-mi servească un răspuns tăios. Asta nu era în plan. Am adăugat rapid:

- Aici, însă, voi lua un martini cu vodcă. Se poate?

S-a liniștit ca o pisicuță sub mângâieri. Profitând de starea de repaus, am învăluit-o într-o pasă calduță. O treabă cam necinstită în materie de femei. Cine însă să-și pună probleme de conștiință? Eram spion român, pe teritoriu străin. Aveam prea puțin timp s-o cuceresc cu mijloace clasice. Nu exista o altă cale decât s-o aduc grămadă în brațele mele. Fără ea, piesa gândită de mine s-ar fi dus de râpă. M-am bucurat să văd că mi-a ținut figura. Fetișcana mi-a atins ca din întâmplare mâna și m-a asigurat:

- Pentru dumneavoastră, orice!

Atingerea ei m-a înfiorat. Ochii îi urmăreau mersul grațios, de femeie conștientă că era studiată, însă inima se zbătea dureros. Caldura palmei ei, fugară ca o adiere, îmi amintise de Erica-Lolita, ovreicuța din Malta. Murise pentru mine, convinsă că o iubeam. Am înjurat în gând meseria de spion cu toate mizeriile ei. Avea dreptate înțeleptul meu amic, Cernescu: la judecata de apoi a spionilor, va trebui să plătim și pentru înșelații care căzuseră fără să știe ce se petrecea cu ei. Mai să-mi vină să renunț la plan. Imaginea fugară a bătrânului cu lavalieră m-a readus la realitate. Dacă nu-l anihilam, următorul secol ar fi fost o grozăvie, în care fiecare om viu și-ar fi dorit moartea. Pentru supraviețuirea oamenilor cu sânge cald și gândire rațională luptam eu și ceilalți octogonari. Iar lupta cerea sacrificii, inclusiv din tabăra nevinovaților. Am închis ochii și-am murmurat ușor:

- Doamne al strămoșilor mei, de ce m-am născut exact când confruntarea e atât de urâtă?

Dumnezeu nu mi-a răspuns. M-a lăsat să-mi clarific singur nelămuririle. Am deschis ochii lent. Fetișcana îmi onora comanda, convinsă că meritam foarte mult. Mersul ei către masă, un adevărat marș triumfal al vieții. Pășea încălzită de privirile mele, cu fața numai zâmbet. Nu-și ascundea plăcerea de a fi admirată direct de

bărbatul care îi plăcea. A depus băutura pe măsuță, lipindu-se ușor de mine, ca din întâmplare.

- Mai doriți altceva?
- Aș dori eu multe dar nu se poate. Cum vă numiți?
- Irene. Dumneavoastră?
- Mark. Sunt englez.
- Ce frumos! Locuiți aici, în hotel?
- Sigur. Nu-i prea vesel.
- Nu-i, a agreat ea. Hoteluri pline de comercianți burtoși și bătrânei cârcotași.
- Voi nu vă distrați niciodată în orașul ăsta?
- Ba da, dar nu aici.
- Aș putea afla unde?

A ezitat câteva clipe. Nu-i venea să se despartă de mine. Nici de mințit nu mă putea minți. Așa pătesc „drogatele” cu energie psi.

- *Cafeneaua lui Jean* e cea mai bună, a rostit ea șovăielnic.
- Atunci, să mergem acolo! am propus eu direct.

Eram sigur de efect. Nu mă putea refuza dar nici nu acționa total hipnotizată. Se frământa indecisă sub privirile mele „rugătoare”.

Jucam teatru. Jucam magnific și-mi era silă de mine. Într-o lume mai bună, nu m-aș fi jucat cu sentimentele nimănu. Asta era singura mea scuză. Apăram omenirea cu mijloace și metode de luptă necinstite. În bransă, ultimul cinstit murise cu mii de ani în urmă. De atunci, spionii și contraspionii dezvoltaseră, o adevărată artă a înșelăciunii, manipulării și dezinformării. O artă care pătrunsese în toți porii societății umane și-o ținea strâns, ca într-o capcană.

- Nu pot merge imediat, a răspuns ea propunerii mele.
- îi citeam bucuria și plăcerea în glas, în tremurul pleoapelor, în atingere caldă a șoldului ei tare, tânăr, lipit de obrazul meu.
- Singur nu mă pot duce...
- încă vreo două ore, până se retrag clienții...

Glasul îi suna rugător. N-aș fi refuzat-o nici dacă ar fi fost urâtă. Am plecat capul și-am depus un sărut fugar pe palma sprijinită pe masă.

- Aștept, Irene.
- Bine.

A plecat ușor, ca o pană bătută de vânt. Paranormalul din mine îi citea fiecare gând, fiecare vibrație a inimii tresăltând de încântare. Am înghițit jumătate din conținutul paharului și-am început să-mi refac moralul, așa cum fusesem instruit de psihologii din Octogon. *În definitiv, îmi spuneam eu, nu-i fac nici un rău. Petreceam împreună o seară la cafenea, îi spun vorbe frumoase, pe care orice femeie ar*

dori să le audă, o conduc acasă, apoi dispar. Va fi o amintire fermecătoare în viața ei searbădă, de slugă într-un bar. Mi-am jurat să nu întind coarda, să n-o ating, să n-o apropiu prea mult. Umbra Lolitei, sedusă și pierdută în confruntarea din Malta, mă îndemna să nu mai sacrific altă femeie. Ochiul Lolitei, negri, adânci, mă priveau înțelegători dar și plini de un soi de avertisment: *Varain, tu ai iubit femeile dar nu te-ai sfiit să le sacrifici pe altarul datoriei.* Avea dreptate. Mă născusem cu un fel de blestem, în zodia omului, cu datorii mari față de un neam mic, aflat în bătaia vânturilor turbate.

Ușa s-a deschis, lăsând să pătrundă o persoană. Am tresărit dar numai în interior. Pe fața mea nu se putea citi nimic. Aceeași împietrire de bărbat rece, cu preocupări prozaice. Filorul pătrunsese în băruleț și arunca priviri neajutorate în jur. Nu vedea pe întuneric, făcea eforturi să mă descopere. L-am lăsat să-și facă meseria, privind plictisit către bar, cu paharul în mână. O poză foarte veridică, a unui englez stupid, care-și îneca plictiseala. În fine, după eforturi serioase, m-a identificat. S-a luminat la față de parcă primise o recompensă consistentă. Cinstit să fiu, nu primise nimic. Dacă aș fi vrut să dispar, aș fi făcut-o cu el de mână. I-am permis să mă admire discret, de pe scaunul înalt, din fața barului, unde se cățăraseră de îndată ce se convinsese că nu-i dispăruse „favoritul”. Comportarea lui îmi ridica o întrebare săcâitoare: Cum se putea ca o organizație atât de selectă să folosească filori atât de proști?

Am vărsat restul băuturii în frapieră și am mai comandat un rând. Irene s-a executat cu același ritual. O prinsesem în cârlig și nu eram deloc mândru de aceasta. Îmi părea rău de ea, îmi părea rău de Lolita, femeia răpusă de bubuli, la câțiva pași de mine, în Malta. Îmi părea rău pentru toate femeile lumii noastre păcălite de bărbați lipsiți de scrupule. M-am scuturat din acea părere de rău și am început să-mi fac planul. Mutasem toate piesele dar ucigașa brună nu scosese nasul din bârlog. Era o armă de calibru greu, cum spuneam noi, spionii și diversioniștii. Se rotea îndelung în jurul nadei înainte de a mușca. În gând, o descântam ușor, să nu mă simtă: *Mișcă odată, bestie prefăcută!* Colette, însă, nu mișca. Iar filorul ei continua să mă soarbă din priviri, în mod direct, prin oglinda barului.

În fine, către ora zece din noapte, clienții s-au rărit. Irene a venit să-mi ia paharul gol, al treilea din seara aceea.

- Mă poți aștepta în hol? m-a rugat ea pe șoptite.

- Mai bine la mașină. O recunoști ușor. Un Audi argintiu.

A clipit afirmativ din pleoape rimelate și s-a retras. M-am ridicat clătînându-mă ușor, pentru spectacol. Nu băusem mai nimic, eram lucid și gata de orice. N-am mai verificat ce făcea „coada”.

Înainte de întâlnire, am dat o raită prin cameră, de unde am verificat legătura cu flăcării noștri din Operațiuni Speciale. Erau la post dar nu aveau vești. Femeia nu se mișcase din bârlogul ei. Asta nu însemna că nu acționa. Am coborât, arborând pentru „umbra” mea, aflată deja în hol, o mină de om bine dispus și mulțumit de ^situația sa. În realitate, nu eram prea mulțumit de mine. Încăpățânarea agentei brunete mă călca pe nervi. Dacă n-aș fi avut experiența a zeci de acțiuni și raiduri în care așteptarea se dovedise benefică, in-aș fi lansat direct în studierea ei.

Irene și-a făcut apariția, veselă și sprintară ca o puștoaică. Nu era chiar atât de nevinovată, asta îi scria pe față. Situația reală, știută numai de mine, continua să mă apese însă cu o vagă senzație de vinovăție. I-am sărutat mâna în lumina din fața hotelului, să-l informez pe filor de situație. Putea raporta fără șovăire că agățasem o femeie și plecam cu ea la distracție. Am urcat în mașină și, ghidat de Irene, am pornit cu viteză redusă către *Cafeneaua lui Jean*. În spate, farurile unui Renault mă vesteau că următorul își făcea datoria. La un moment dat, încă o mașină a apărut, ezitând o clipă în dreptul meu. O vagă senzație de discomfort m-a făcut să urlu de bucurie. În gând, desigur, căci, în caz contrar, aș fi alertat vânatul. Șerpoaica neagră ieșise la vânătoare. Foarte sigură pe ea. În sinea mea judecam cât de curioasă e lumea noastră, a celor din imperiul informațiilor. Niciodată nu ești sigur dacă ești vânat sau vânător. Alături de mine, Irene ciripea voioasă ca o vrăbiuță. *Excelentă acoperire!* m-am apreciat eu, parcând în fața cafenelei. Cu adevărat, excelentă, deoarece persoana de acoperire, Irene, era complet neștiutoare de circul morții, în care evolua alături de mine. Am coborât, i-am deschis ușa, prinzând-o într-o ușoară îmbrățișare. Un pretext foarte bun pentru a studia zona. La câțiva metri, învăluită în întuneric, Colette, rezemată de mașină, ne privea zâmbind disprețuitor. Capcana imaginată de mine se închisese. Nici un spai clasic sau paranormal nu se mai retrage din această fază a operației. Am lăsat-o să zâmbească și să mă disprețuiască cât poftea. Eu aveam de îndeplinit o datorie față de o femeie care, fără știrea ei, mă ajuta enorm. M-am avântat în cafenea cu Irene strâns lipită de mine.

Cafeneaua lui Jean mi-a plăcut de cum i-am călcat pragul. Spațioasă, aerisită, aranjată în stilul cochet al cafenelelor tradiționale, în care mai poți asculta o șansonetă. Nici prea liniștită, nici prea zgomotoasă. Făcută pentru oameni cu bani, care vor să se simtă bine în mod discret. Am ghicit imediat de ce o preferase Irene: nu era de nasul ei. Probabil, intra în ea numai din când în când, ca invitată. Era un local cu pretenții măsurate în prețuri pipărate. De bani nu duceam lipsă, așa că m-am decis să petrec o seară plăcută, ca și cum n-aș fi știut că, dincolo de vitrină, mă pândeau niște ochi pentru care viața mea nu însemna mare lucru. Pentru aproape două ore, am suspendat rațiunea de spion și am devenit un bărbat drăguț, interesat de o franțuzoaică frumușică. Am răsfățat-o pe Irene cu tot ce și-a dorit. Și și dorea, nu glumă. Ca orice femeie, de altfel. Căci, nu încape îndoială, în fiecare femeie zace câte o prințesă ascunsă, care așteaptă numai clipa potrivită pentru a ieși la suprafață.

Am și dansat relaxat, ca un om fără griji. Ca o ironie a soartei, bătrânul cântăreț atacase cea mai grozavă piesă a sa, *Bruna fatală*. Lunecam lin, pe ringul lucios, cu Irene în brațe, minunându-mă de strania coincidentă din acea seară. *Femeie brunetă, cu ochi de-ntuneric, Plămadă păgână de-ascunse dorinți, îți cauți iubirea în chip luciferic, Zâmbești a ispită și-a scoateri din minți*. Vocea cântărețului, un bărbat ca la șaizeci de ani, cu părul alb, lung, strâns într-o coadă, era ușor răgușită. Tocmai aceasta da farmec melodiei pe care o dansam. *Frântură de noapte cu gură de floare, Mă-nvălui în vrajă de murmure dulci, în freacă de patimi, m-afunzi în uitare Pe valuri de plete, mă legeni, mă culci...*

- îți place? a șoptit Irene în urechea mea.

- Nespus de mult. Nu mai mult decât de tine, însă.

S-a lipit de mine precum o liană de arbore. Cunoșteam gestul de suprem abandon, al unei femei dornice. Am realizat că n-o voi putea refuza, că va fi a mea pentru acea noapte. Nu mai era un calcul de spion care își susținea legenda de acoperire. Era simțirea unui bărbat tânăr, plin de viață. A unui bărbat care, în urmă cu mulți ani, aflase de la o femeie-femeie regula vieții: *Să nu refuzi niciodată o femeie care ți se oferă, căci a săvârși un păcat de moarte!* Mi-am afundat fața în părul

ei lung, aspru, creț, sorbind mirosul de parfum. Vocea adâncă, atinsă de tabac, mă pătrundea până în ultima fibră a ființei: Scânteii de păcate îți fulgeră-n urmă, Ești demon sau înger, făptură de foc? Privirea-ți a neguri mă arde, mă scurmă, Și gol ca o stană mă lasă în loc...

Sânii Irenei, calzi, mari, elastici îmi apăsau pieptul tot mai tare. Vraja melodiei o înfierbântase, o trecuse dincolo de limita stăpânirii de sine. Din când în când, picioarele ei lungi și musculoase se strângeau instinctiv în jurul piciorului meu drept. Nu făceam nici un efort să mă apăr de apriga dorință pe care o declanșasem în femeie. Nu era periculoasă. Asta îmi spunea îngerul meu veghetor. Iar bătrânul cântăreț continua la fel de straniu*și pătimaș:

Mă farmeci de-a-ntregul, mă-mbeți în dorință, Zeiță de noapte, crâmpei de mister, Cu pasu-ți de zână, mă sfarmi, neființă, Mă scoți din genune, mă urci pân-la Cer... Irene râsufla greu, ca după o fugă lungă. Sau ca după o aprinsă partidă de dragoste. O ghicisem la perfecție. Nu era nevinovată dar nici curvă. Era o femeie. Una din ființele pe care învățasem să nu le refuz niciodată. I-am mângâiat discret sânii și-am lăsat o umbră de sărut pe obrazul ei înfierbântat de dans și de dorințe abia stăpânite. Ritualul de înlănțuire în cumplitele patimi ale cărnii se desfășura inexorabil: *Vestală păgână, prin rugi de iubire, Cutremuri Pământul și cărnii dai foc, Mă scalzi în speranță, m-adormi c-o privire Mă-nvăluie în trupu-ți de vis și noroc...* Era prea mult pentru o femeie de tipul Irenei. Vulcanul din ea clocotea fără frâu. Îl simțeam, gata să irupă. Am înștiințat-o simplu:

- Te doresc.

Își mușcase buzele până la sânge. Dacă am mai fi stat, ar fi fost un chin. Nici o plăcere. Numai chin. Am plătit și am ieșit în noaptea răcoroasă de septembrie. Percepeam cele două aparate cu infraroșu care mă filmau ca și cum ar fi acționat din altă lume. O lume străină și rece de lumea de patimi în care mă purtase pasiunea Irenei.

Teribilă r pulorea dorinței feminine, am gândit eu, deschizând pori ut .1 Ajuns la volan, am șovăit o clipă, indecis:

- Mergem la mine sau la tine?

- La tine, la hotel!

N-am stat să cuget cam ce-o determinase să evite propria locuință. Am demarat dur și-am pornit ca o săgeată către hotel. Sincer, cu toată autostăpânirea zidită în mine de educația de octogonar, începusem s-o doresc. Și o doream din ce în ce mai tare. O dorință simplă, animalică chiar, lipsită de sentiment. O dorință care, odată îndestulată, asigura echilibrul perfect al trupului și sufletului. Ultimul sector de rațiune rămas la post îmi comunica faptul că atât băieții mei cât și agenții brunei făceau un film de zile mari. Unul în care Varain juca Don Juan cu multă tragere de inimă și destulă naturalețe. Cel mai suspicios contraspion advers nu putea pune la îndoială ceea ce vedea cu ochii săi: un agent de navlosire

englez căzuse în plasa unei franțuzoaice din categoria arzoaică. Un fapt absolut normal, dacă luam în considerare faimoasa răceală afectivă a englezoaicelor.

Irene îmi deschise cămașa și-și înfipsese unghiile în mușchii pieptului meu. Un gest care vădea dorința cumplită de a se lăsa învinsă și posedată. Mă stăpâneam din greu, conducând atent. Abia când am parcat și am zărit la câțiva zeci de metri în spate mașinile „operatorilor de film”, m-am mai liniștit. Toate evoluau așa cum planificasem. Îmi puteam face de cap cât pofteam, căci toate intrau în scenariu. Și erau răsplătite cu încrederea brunetei. Asta, încrederea, era marfă tare rară la o tipă de soiul ei. Ei, bine, tocmai de marfa asta aveam nevoie. Fără ea nu mă puteam infiltra până la creierul întregii operațiunii. Am scos-o pe Irene din mașină, jucând aproape perfect rolul prostului răpus de o fluturare de fustiță. M-am strecurat cu ea în hotel fără a privi în urmă. Știam eu cam ce puteau face ai mei și ai Colettei.

*

**

Franțuzoaicele sunt vestite ca femei pătimăse. Știu ce să facă cu un bărbat care le cade la îndemână. Irene confirma pe deplin această faimă. De multă vreme nu întâlnisem o femeie flămândă de dragoste. Asta este cel mai potrivit calificativ: flămândă. Gata să rupă carne din bărbat, să-l sfâșie, să-l însușească bucată cu bucată. M-am lăsat pradă patimii ei, din loate punctele de vedere. Și am trăit clipe de vis, care s-au înscris în sufletul și carnea mea, pentru totdeauna. Așa cum se înscriseră și alte femei excepționale, pe care le cunoscusem mai înainte.' După ce explozia pasională s-a mai domolit, Irene a început să plângă. Printre hohote, a reușit să îngaime:

- De ce mi se întâmplă mereu la fel?

Am ghicit ce voia să spună. Nici unul din bărbații care îi plăcuse nu rămăsese lângă ea. Aceasta se întâmplă aproape tuturor femeilor care țintesc prea sus. Ori prea departe. Ce puteam să-i răspund, să-i oblojesc inima sfâșiată? Primul impuls, acela de a minți, a fost reprimat dur de conștiință: *N-o minți, Varain! Nu-i da speranțe care nu se vor împlini niciodată!* Am decis că tăcerea era cea mai bună politică. O mângâiam fără cuvinte, încercând să-i atenuez senzația sfâșietoare de veșnic perdantă. Știam cât o durea. Nici eu nu eram vreun câștigător în materie de dragoste. Femeile pe care le iubisem se pierduseră una câte una, sub loviturile nemiloase ale sortii. Eram bărbat și înțelegeam că așa îmi fusese scris. Cu femeile, însă, e mai greu să ajungi la o asemenea resemnare înțeleaptă.

Către ora trei, am condus-o pe Irene acasă. Ocazie cu care am defilat pe sub privirile celor două grupări care mă immortalizau pe peliculă. Pentru câteva secunde, am încercat să imaginez reacția lipoveanului când va studia scenele în care era „doctor”. Fantezia a refuzat să mă servească. Bălaiul era un imprezibil în materie de aprecieri. Oricum, am decis eu, mă va lua în târbacă mai mult din invidie decât din alte motive. M-am despărțit cu greu de ea. Irene se prinsese de mine ca un copil, privindu-mă cu ochi rugători. Aștepta să-i spun că voi rămâne sau, cel puțin, că voi reveni. Eu nu voiam s-o mint, să nu mă mustre conștiința. Știam sigur că, în câteva zile, voi termina operațiunea pe teritoriul Franței și mă voi retrage în patrie. La ce să mă fi așteptat? La ce să-i fi trimis scrisori? I-am mângâiat cu duioșie nedisimulată părul lung, șoptindu-i:

- îți mulțumesc pentru această zi! N-o voi uita!
- Poate revii.
- Irene, eu duc o viață foarte grea. Umblu mult prin lume.
- Poate, totuși...
- Poate, am confirmat eu fără tragere de inimă.

Am plecat din fața casei ei puțin trist. O înșelasem cu bună știință. O folosisem ca pe o unealtă, în ciuda faptului că avea un suflet de femeie cumsecade. Am condus în draci până la hotel și m-am culcat supărat pe legile lumii în care trăiam. Până dimineața, am dormit somn de plumb, greu și nu tocmai odihnitor. Chiar înainte de a mă trezi, soția mea, Carmela, moartă de mult timp, mi-a trecut ca o vedenie prin fața ochilor. A dispărut înainte de a-i spune ceva. M-am trezit indispus, căci știam din alte situații similare ce voia să însemne aceasta: mă pândea un pericol de moarte. Am intrat în baie morocănos, să mă pregătesc de faza a doua a operației: călătoria la Paris și contactul cu marele șef al rețelei care recruta paranormali.

Bălaiul și Livadaru m-au surprins gol pușcă. Pătrunseseră prin curtea interioară, apoi pe scara de serviciu, cu un scop foarte precis: să mă informeze cu mișcările brunei. Lipoveanul a atacat primul.

- Cam obosit, piciule. Da-ți strici stilu'.
- Ce vrei să zici? am mormăit eu fără chef, trăgându-mi cămașa.
- Merita. Slujnicuțele nu erau categoria la care luptai. Te iert, însă.
- Da?

- Da, ai jucat foarte convingător. Cât pe ce să mă păcălești și pe mine.

- Lasă asta! Ce-a făcut tipa brună?

Livadaru și-a scos agenda și a început să raporteze după tipic:

- A trimis doi bărbați să verifice povestea cu *Bonaventura*. Filajul asupra ta l-a făcut cu un singur troglodit. Așa prost meseriaș n-am văzut de când mă știu în breaslă.

- Se explică. I-a trimis pe cei buni să-mi verifice legenda.

Probabil, e vreun amator.

- Posibil, a agreat Livadaru. Știi că a filmat tot? Ea în persoană.

- Cui a pasat materialele filmate?

- Până acum, nimănui. N-a dat un telefon...

-Nici nu era nevoie. Legătura din organizația lor se face telepatic.

Exact cum își conducea Bătrânul agenții Florii de Argint.

- Mda. Riști în continuare?

- Până la capăt. Nu-i altă soluție pentru a-l găsi pe șef.

- Ce trebuie să facerrr?

- încă nu știu. Așteptați să mă întâlnesc cu ea!

- Atunci, ne vedem din fugă, la ieșirea din Angers.

- Perfect! Vă țineți de coada mea și acționați numai când vă chem! Știe Bălaiul cum.

- Crezi că înghit gălușca?

-Ar trebui. Nici o organizație de tipul lor nu renunță la un exemplar de „zeu” paranormal.

- Putea să te încalce aseară, picioane.

- Nu putea, Bălaiule. Din cauza Irenei. Eu le-am complicat problema.

-Sincer, eu n-așfi făcut-o. Aș fi mers pe brună. Ce probă de meserie îi scrie pe față!

- Suntem spioni, nu agățători! Femeile, după acțiune!

- Măi, măi, ce puritan! Să nu-mi aduc aminte de niște scene de plângeau și pietrele caldarâmului! Ai talent în ramură, picioane. Se cunoaște că te-am crescut eu.

- Uită, lipa! O mișcare inteligentă, găsită în ultimul moment. Sper să fi adormit orice urmă de suspiciune din partea adversarilor.

-Și eu, picioane. Nu de alta, da' n-ai față de tip care să sfârșească într-un sac de plastic.

- Nici o grijă. Dispăreți!

S-au topit, lăsându-mă singur. Mi-am adunat conștiincios lucrurile în valize, apoi am coborât pentru micul dejun. Ciudat dar filorul tolmăc nu era la post. Adversarii se credeau deja stăpâni pe situație. O notă proastă pentru ei. Și destul de bună pentru mine. Am mâncat pe îndelete, ca un lord englez, apoi am trândăvit până către ora nouă în cameră. Trândăvit numai în aparență. În realitate, am

analizat fiecare mutare din complicatul joc în care mă agrenasem. Și, pentru a preveni orice parșivenie din partea „îmblânzitorilor de zei”, am făcut un salt în timpul viitor. Nu prea mare și nu foarte sigur.

Cam ca toate salturile bazate pe centrul nervoși ai premoniției. Ceea ce am văzut nu mi-a plăcut dar nici nu m-a speriat prea tare.

Decamdată, rechinii nu se arătau. În jur foia plevușcă mărunță, adică agenții de mâna a doua sau a treia. Încă nu știam în ce categorie s-o încadrez pe Colette. Prea semăna a profesionistă de clasă. Un singur detaliu din biografia ei nu se potrivea cu poziția de mare șef: locul în care-și desfășura activitatea. De regulă, agenții de mare calibru acționează în orașe foarte aglomerate, unde nu-i cunoaște nimeni. Putea fi însă și altceva.

La ora zece fără două minute, parcam mașina în fața atelierului. Am zărit-o prin geamul vitrinei. Aștepta. Era îmbrăcată foarte elegant și se prefăcea că nu mă observa. Juca tare. Mai tare decât mine, însă, nu. Rolul prostovanului începuse să mă pasioneze. Am pătruns în atelier, salutând-o cu voce ridicată:

- Bună dimineța, domnișoară Colette!

- A! a ridicat ea ochii „surprinsă”, dumneavoastră? Mă pregăteam să plec. Nici nu știu dacă v-am executat lucrarea. Mă iertați?

- Sigur! am răspuns eu în engleză.

În gând, l-am felicitat pe cel care o instruiseră. Mai rar femeie în meseria noastră care să manifeste atâta stăpânire de sine. Și atâta prefăcătorie. Colette a pătruns în camera din spatele atelierului iar eu am luat loc pe un fotoliu, privind nevinovat înjur. Nu-mi zăream colegii și asta era cât se putea de bine. Se mascaseră perfect. Bruneta a apărut cu un plic în mână. Ochelarii mei, desigur.

- Poftim, domnule Stevenson! Puteți pleca fără grijă. La Marbikan, nu?

- Nu. Cred că v-am spus. Plec la Paris.

- Paris? Ca să vezi! Acolo plec și eu.

- Ce plăcere! Mergem împreună?

Adoptasem înadins tonul de fante pus pe cuceriri. În gând, îl felicitam pe cel care hotărâse mișcarea. Ordonase supravegherea mea continuă, până în Paris. Asta putea însemna multe. Unele, bune, altele, rele. Cojette nu mi-a răspuns la întrebare. Părea să analizeze ceva. În realitatea, mă ducea cu

preșul. Trebuia să meargă cu mine, în mașina mea. De asta eram sigur.

- E o idee, a apreciat ea într-o doară. Dar, de regulă, mie-mi place independența. Merg cu mașina mea.

Mergi cu mă-ta, i-am răspuns eu grosolan. în gând, desigur. Pe față mi-am tras o mină dezamăgită.

- De ce? Nu prezint încredere?

Mi-a aruncat o privire furișă, menită să mă dea cu picioarele în sus.

- M-aș putea întoarce cu trenul...

- Sigur, sigur...

Jucam tare amândoi. Unul dintre noi era cu siguranță fraier. Speram că nu eu. în fine, s-a decis. A plecat să-și ia bagajul iar eu am rămas pe fotoliu. Cu o mască tâmpă, de om mulțumit de cucerirea sa. îmi venea și mie să râd de mine.

I-am cărat valiza până la mașină, în timp ce ea strunea angajata. Cu această ocazie, am radiografiat mental conținutul bagajului. Nu m-am mirat deloc să constat că, printre variate fleacuri muierеști, se găseau și două casete video. Avea stomac tare țipa. Să mergi cu suspectul lângă tine și cu proba din care rezultă că-l urmărești e ceva demn de filme. Mi-am ascuțit simțurile, am tras puternic aer în piept și m-am urcat la volan. Excursia se dovedea interesantă. Partea proastă era că nimeni nu mă aștepta la Paris. Mi-am tras o rafală de autocritici pentru neglijență și i-am deschis ușa ucigașei brune.

Văzând și făcând era regula după care trebuia să rezolv cazul.

PE MUCHIE DE CUȚIT

Parfumul Colettei, discret și atâțător adie ușor în habitaclul mașinii. Îi simt câmpul energetic, la tangență cu al meu. Și-a propus să mă penetreze informativ, să mă ia în stăpânire pe nevăzuta cale a undelor psi. Nu neglijează nici latura clasică, întregul arsenal de cucerire feminin, sintetizat de cei mai buni psihologi în materie, este lansat cu insistență asupra modestei mele persoane. Zâmbete cu înțeles și atingeri „nevinovate”, „întâmplătoare” sunt menite să mă facă praf. Să mă depună cu trup și suflet la piciorușele brunetei. Mai ales, cu suflet. De asta au nevoie vânătorii de paranormali: de suflete tari, capabile să domine până și fenomenele naturii. De suflete tari și nevinovate, apte a fi răsucite în direcția dorită de cei care organizează războiul zeilor. De suflete tari și instruite se tem însă. Mă strădui din toate puterile să nu par ceea ce sunt în realitate.

În autoturismul argintiu, se dă o luptă cumplită între două forțe ale lumii noastre. Eu, Varain, moștenitor direct al Forței VII din Carpați trebuie să ghicesc cine sunt ceilalți. Și să-i înving, în numele umanității amenințată de ultimul război, războiul zeilor. Cea mai cumplită formă de război, pe lângă care războiul nuclear pare o glumiță pașnică. Căci, aproape sigur, războiul zeilor urmărește să distrugă definitiv omenescul din oameni, să le subordoneze conștiințele și voințele unei grupări de forță psi de nivel mondial. Conduc cam stângaci, căci joc rolul tăntălăului emoționat, cu inima căzută în sutienul domnișoarei Colette. Din când în când, îi suișd un zâmbet superior și asta mă încântă. Mulți „superiori” am tras eu în țeapă în aproape un sfert de secol de când mă bat cu disperare pentru neamul meu, românesc. Singurul neam pe care îl cunosc profund și-l iubesc cu adevărat. Nu pentru ceea ce este acum. Pentru ce a fost și va fi. Situația prezentă a neamului meu nu-mi inspiră dragoste, ci disperare. Mânați de această disperare, luptăm noi, octogonarii români.

La ieșire din Angers către Le Mans, îmi descopăr camarazii de acțiune. Conform celor stabilite, mă așteaptă în preajma benzinăriei. Mă prefac că nu-i observ și trag la prima pompă. În timp ce benzinăreasa îmbrăcată ca o extraterestră îmi face plinul, eu trimit un gând către Bălai, cel mai apropiat de mine ca fire. Șuvița energetică a gândului spintecă aerul fulgerător, îl atinge pe lipovean și se retrage instantaneu. Sper să fi recepționat corect mesajul. Nu-mi permit mai mult, căci fermecătoarea domnișoară Colette e cu toate simțurile pe mine. Încă nu sunt sigur ce poate face. Dacă eu interceptez cu

ușurință gândurile dominante din creierul oricui, ea de ce n-ar face-o? Plătesc în bani lichizi și, în timp ce mă aplec să intru în mașină, las o carte de vizită să-mi scape pe lângă picior. Exact cum i-am comunicat Bălăiului. Pornesc și mă înscriu în (rafie, nevinovat ca un prunc. Sau ca un englez zăpăcit de farmecele unei franțuzoaice brunete cu ochi de foc.

- Mark, își începe șerpoaica atacul, drumul e lung și noi suntem singuri. Intenționezi să taci tot timpul?

- A! Scuze! De regulă sunt mai comunicativ.

- înseamnă că nu-ți plac?

- îmi plăceți teribil. Niciodată n-am întâlnit o femeie ca dumneavoastră.

Mi-am făcut declarația dintr-o singură suflare și foarte convingător. E rândul ei să joace. Pornește pervers, la rasul sentimentelor.

- Nu se vede, Mark. De ce nu mă tutuiești?

Și-a împins scaunul în spate și a întins o pereche de picioare pentru care merită să renunți la un regat. Le admir fugitiv și mă bâlbâi intenționat:

- Știu eu? Sunt cam încurcat. Poate, confuz. De obicei nu sunt așa.

E mulțumită de răspuns. Așa ar trebui să mă simt dacă n-aș fi distrus săgețile psi pe care mi le înfipsese în câmpul meu energetic. Își umezește buzele pline, senzuale cu vârful limbii, gândind la ceva. Și eu gândesc și încă intens: *Unde și cine a instruit-o pentru lupta paranormală?* Ultima tabără de instruire în domeniu fusese distrusă, cu mai mult de doi ani în urmă, de către efectivele Octogonului și Florii de Argint. Acolo, în Thailanda, căzuse faimosul Sah Po, cel mai teribil vraci paranormal întâlnit vreodată. Și totuși, alături de mine, se răsfată o pisică mare și sângeroasă, instruită după același procedeu. Desigur, o pisică neagră, cu ascendență în pantere. Așa o văd eu pe Colette.

- Te-am căutat aseară la hotel, atacă ea din nou.

Știu și de ce-o face. îmi testează reacțiile la informații șocante. Șoptesc încurcat:

- Am fost într-o vizită.

- La o femeie.

- La o femeie, confirm eu cu greutate.

- Parcă nu cunoșteai pe nimeni aici?

Nu-i răspund. Arborez o mină amărâtă și-mi înfig privirile în asfaltul șoselei. Am identificat deja procedeul prin care vrea să mă sclavizeze psihic: *no secrets*. Yankeeii l-au inventat și aplicat pentru prima dată în comunitatea spionilor. Constă în determinarea unei persoane să se confieze continuu, deoarece nici una din faptele sale nu-i este incriminată, ci aprobată. Anchetatorul manifestă o aparentă franchețe și căldură sufletească, prin care induce în anchetat starea de „spovedanie” absolut sinceră. În cazul nostru, eu sunt anchetatul. îmi știu rolul și-l joc în deplină cunoștință de risc:

- Colette, te rog să nu mă întrebi nimic de femeia aceea!

- E frumoasă? se interesează ea de parcă n-ar fi auzit rugămintea ^mea. Nu mă întreabă din geloziei. Nici din curiozitate. În realitate, o interesez mai puțin decât rujul din geantă. Trebuie, însă, să-mi facă fișa psihologică pentru șeful ei. Asta presupune o anchetă deghezată, de lungă durată și explică de ce a preferat să mergem împreună. Mai înseamnă ceva însă. Ceva care mă bucură nespun: adversarii m-au „punctat”. Adică, în termeni obișnuiți, m-au inclus într-o listă de presupuși candidați la atragerea în organizația lor. Strâng din buze, jucând rolul supăratului și încurcatului. Ea se prefacă că nu observă și repetă întrebarea:

- E frumoasă?

- Așa și așa, răspund eu cam fără chef.

Nu se putea să nu răspund. M-ar fi bănuțit imediat. Îmi aplicase; măsurile de punere în dependență psi, trebuia să-i răspund la întrebări de pe poziția inferiorului dominat. Mai mult ca sigur, Colette a memorat în creier o concluzie de tipul: *Subiectul Mark nu are o slăbiciune anumită pentru femei. Este destul de selectiv și pretențios în alegerea partenerelor.* Ancheta se desfășoară în continuare, cam în aceeași termeni. După vreo jumătate de oră, sunt transpirat de-a-binelea. Nu e o poză. Întrebările Colettei îmi solicită toată inteligența și experiența de spion paranormal. Trebuie să joc rolul naivului neinițiat pentru a ajunge la obiectivul care mă interesează: șeful agururii paranormale.

Pe timpul anchetei deghizate, mi-am lansat și „cârligele” de care să se agațe adversarii. Adică, informații prin care mă puteau contacta, atrage sau șantaja. Astfel, Colette a aflat că nu posedam o avere dar luptam să clădesc una, că-mi plăcea traiul pe picior mare și femeile frumoase... Faptul că nu beam alcool cu pasiune l-am strecurat printre altele. Încet dar sigur, efectuam intoxicarea informativă a agentei adversarilor. Fișa psihologică din căpușei semăna din ce în ce mai mult cu ce doream eu să par. În gând, mulțumeam marilor maeștri psihologi de la care învățasem cea mai elegantă și mai dură formă de război, războiul psi și parapsi.

- Mark, ești un băiat bun dar n-ai prea avut noroc în viață, concluzionează bruna. Își însoțește spusele de o ușoară mângâiere pe față. Nu pentru că î-aș plăcea în mod deosebit. Are alte intenții, împotriva cărora nu ridic nici o obiecție. Vrea să mă cucerească în întregime, folosind și calea sentimentală. De-ar ști bestia ce răni cumplite zac în sufletul meu, s-ar îngrozi și-ar sări din mașină. Nu știe și-mi oferă o probă de artă a seducției, la care reacționez normal, ca orice bărbat interesat de-o femeie splendidă

- De ce ești rece cu mine, Mark?
- Nu știu. Într-un fel, mă inhibi.
- Daaa?

Palma ei caldă și plină de energie îmi mângâia ceafa. Un avans serios pentru o femeie de tipul ei. Încetinesc instinctiv, trag pe dreapta și opresc. Abia după asta, murmur:

- De ce mă necăjești? Vrei să fac un accident de toată frumusețea?

Nu-mi răspunde pe loc. Zâmbește provocator, cu gura ei cam prea mare. Se pregătește să mă mintă. În timp ce mă mângâia, îmi trântise o săgeată psi în ceafă, pentru a-mi testa reacțiile. Îmi acord o notă mare la predicție, căci tipa începe cea mai gogonată dintre

minciuni. În acest scop, își trage o mască de fetiță nevinovată, pusă pe destăinuire:

- Mark, adevărul e că-mi place să necăjesc bărbații. Chiar să le fac rău.

- Sfinte Sisoie! exclam eu cu ochii pe picioarele ei din ce în ce mai dezgolite.

- Da, de ani de zile, nu m-a atins vreun bărbat. Nu-i suport.

- Te-a rănit unul, ghicesc eu pe un ton înțelegător.

: Da, m-a rănit. Groaznic. De atunci, nu iert nimic.

În ultimele cuvinte sesizez un pic de adevăr. Nici un om normal nu se angajează ca mercenar paranormal. Numai schilodiții de soartă sau de oameni aleg de bună voie acest drum. Posibil să spună adevărul. Să fi ajuns în breaslă cu inima frântă.

- îmi pare sincer rău, Colette. Eu nu sunt cel care te-a rănit!

- Dar ești bărbat!

- Poți să uiți treaba asta până ajungem la Paris?

Se sperie. Îi simt spaima că m-ar putea scăpa din plasă, deși pe față nu i se citește nimic. Raționează cu mare viteză, oscilând între variante diferite. Profit de clipa de neatenție și-i ard o pasă la Varain: direct în inconștient, cu viteza fulgerului. Puține șanse să simtă ceva. N-o simte, căci își lansează gulguta otrăvită:

- îmi pare rău. Am vrut să fiu amabilă dar... firea m-a trădat. Nu pot uita ce mi-a făcut...

N-o mai ascult. Am auzit atâtea minciuni de calitate, gulgute cum le spunem noi, spionii, încât mi se face lehamite. Demarez, accelerez și intru pe autostradă. Convinș că în confruntarea dintre spiritul masculin și cel feminin scorul e de partea bărbaților. Am și un motiv să accelerez: în zare, la câțiva kilometri, se zărește Le Mans. Ne-am cam târât în loc să gonim, din cauza chestionărilor ei. Și din alt motiv, pe care, sper eu, Colette nu-l bănuiește: trebuie să ajungem în Paris cu cel puțin o oră după grupările de octogonari. Din aceeași cauză, opresc la o cafenea din Le Mans și-i ofer un meniu tradițional: cafea, frișcă, prăjiturile. Ea interpretează gestul ca pură curtoazie și-mi oferă în loc o scenă care ar reconverti toți pederăștii la viață heterosexuală. Trebuie să recunosc că se pricepe la pus pe jar masculii. Mă pune și pe mine. Nu fac nici un gest să mă împotrivesc. Din contra, în forul meu interior, îi mulțumesc zeiței norocului că-mi trimite dame din ce în ce mai faine și mai dispuse să mă ferească. Amărăciunea născută din conștiința faptului că o păcălisem pe Irene dispăruse. Pentru Colette n-aș vărsa o lacrimă, căci e profesionistă, știe ce face și, la o adică, mi-ar lua gâtul zâmbind dulce. Amintirea celor doi subordonați aruncați la gunoi mă face să arunc o privire

către mâinile ei. Fine, îngrijite dar puternice. Probabil, face vreun sport. Îmi surprinde privirea iar eu ies frumos din situație, luându-i dreapta și sărutându-i-o cald:

- Te înțeleg și-mi pare rău pentru tine! șoptesc eu.
- Nu-i nimic! Să fim prieteni!

N-am prieteni în rândul scorpionilor, șerpilor și ucigașilor profesioniști, însă accept. Omul trebuie să încerce de toate. Nu se știe de unde poate sări norocul. O prind de mijloc cu mult curaj și-o conduc către mașină. Ea nu se împotrivește. Își potrivește pașii după ai mei și se lipește finuț de mine. E bine. Un soi de armistițiu s-a încheiat între noi. Fiecare crede că l-a prins pe Dumnezeu de picior dar... cine poate cunoaște adevărul gol-goluț?

*

Până la Chartres, cale de vreo sută treizeci de kilometri, îmi povestește ceva dulceag, greu de înghițit de mine dar care, de regulă, prinde la gogomani. O copilărie tristă, alături de un tată bun, dar fără mamă, care plecase în lume c-un berbant. Zugrăvește destul de convingător adolescența plină de lipsuri dintre cele care îți crează sentimente de inferioritate. Pune capac la povestire cu marea ei deziluzie, petrecută în timpul studenției. Dacă ar fi s-o cred, un tip fain, plin de bani și libertin cât încăpea, pusese geana pe ea din pură distracție. O sedusese după toate regulile artei. Îi arătase cărări de aur până la Cer, apoi îi trăsese scară de sub picioare. Am auzit multe povești similare, încât nu mi-e greu să recunosc tiparul. Foarte rar se naște un tip cu talent de mincinos perfect în domeniu.

Asta gândesc însă pe față nu mi se citește decât compasiune. O și exteriorizez:

- Te înțeleg perfect, Colette. Am trecut și eu printr-o poveste urâtă.

- Vreau s-o aud!

- Nimic interesant, zău așa! Era o răzgâiată dintr-o familie cu pretenții. Probabil, am fost una din insectele masculine adunate de ea în insectar. Din cauza ei am plecat prin lume...

în timp ce-i depăn povestea, încep s-o cred și eu. Mă strădui din toate puterile să fie reală, căci regula după care adversarii își culeg agenții este asemănătoare cu a noastră* *Mergi prin lume și caută oameni răniți de semeni sau soartă! Vindecă-i! Dă-le ceva în locul a ceea ce au pierdut! Pe această cale, îi vei transforma în cei mai cutezători luptători pe frontul nevăzut!* Datorită acestei reguli, mă strădui să par o fiară rănită, recrutabilă. Nici nu joc prea tare. Am destule răni, încă sângerânde, căpătate într-o luptă grea, aproape fără

sorti de izbândă, în slujba unui neam care nu mă cunoaște. Și nici nu mă va cunoaște încă mult timp de acum încolo.

Colette pare mulțumită de rezultatul investigației sale psihologice. Probabil, și-a îndeplinit misiunea. A stabilit tot ce primise ordin să stabilească. Îmi adresează câteva cuvinte de mângâiere, lipsite însă de căldură umană. Dacă a avut cândva sentimente, acestea au murit demult. Mi-e milă de ea. E un robot de cules informații și lichidat adversari. Nu știu dacă mai poate fi înviată, să simtă și să gândească ca o femeie normală, afectivă. Ancora psi strecurată de mine în adâncul creierului ei are acest rol: să refacă puntea dintre sufletul ei și lumea vie. Dacă voi reuși această operațiune delicată, adversarii vor pierde o agentă teribilă iar noi vom câștiga un om pentru omenire. O femeie, mai precis.

Pe ultimii kilometri către Paris discutăm banalități. Nu știu de ce a renunțat să mă îmbrobodească și asta îmi dă senzația de insecuritate. Ea agentă foarte periculoasă datorită imprevizibilului din ea. Începe o acțiune, apoi o abandonează, astfel că nu scapă nici un indiciu privind modul în care va acționa în viitor. Dacă n-aș avea informațiile obținute prin saltul în timp, confuzia ar fi totală. Mă mulțumesc s-o studiez în continuare. E o atitudine înțeleaptă. Nu mă obligă să întind coarda, să încerc să-i intru sub piele. Orice spai de calitate simte când cineva se străduie să se infiltreze pe lângă el sau în organizația din care face parte. Pentru reușita operațiunii planificate, trebuie să-i las pe ei să atace, să mă pipăie pe toate părțile. O acțiune neplăcută dar utilă.

Intrăm în Paris și, ca din întâmplare, trec pe Rue de Ponte. Răsuflu ușurat de cele văzute. La numărul 47 se lăfăie o plăcuță de alamă pe care scrie clar *Agencia de navlosire Blue Star*. Băieții mei au ajuns la timp pentru a pune pe picioare întreprinderea de acoperire. Nu mă îndoiesc de faptul că Bălăiul și-a pus în mișcare toate pilele și relațiile căpătate pe timpul celor opt-zece ani de lucru în Paris. Încetinesc și-i explic Colettei pe un ton banal:

- Aici lucrează partenerii mei.

Ochii i se aprind fulgerător. Fotografiază clădirea cu o privire, se stăpânește și-mi replică nepăsătoare:

- înseamnă că trebuie să cobor?

-Te conduc unde vrei. Ce înseamnă câteva minute în plus sau în minus?

- Iau un taxi...

- Nu se poate!

Ne ciondănim câteva clipe. Mă convinge s-o las într-o stație de taxi. Nu vrea să știu unde merge. Asta nu înseamnă că nu voi afla.

încă din fața Agenției, filorii noștri intraseră în dispozitiv, cu ochii pe dama brună. O vor duce până-n gaură de șarpe. Și mai departe, dacă va fi nevoie. Eu întorc alene și mă îndrept către *Blue Star*.

*
**

De cum pătrund, dau cu ochii de lipovean. Întolit la patru ace și-un bold. Pot jura că e patron de ship-handling. Și încă unul pricopsit. Se lăfăie după un birou masiv, ornat cu stegulețe, statuete și alte marafeturi artistice de factură marină. În dreapta, un băruleț pe care l-a folosit deja. Îi scrie pe față și pe nas treaba asta. În spate, un raft de bibliotecă plin cu hârtoage închise în mape colorate. O linie de calculator se lăfăie în stânga sa. Operatoarea, o fetișcană cu fețișoară ascuțită și păr lung nu-mi este cunoscută, așa că mă prezint ca la cartea de acoperire:

- Bună ziua. Sunt Mark Stevenson de la Marbikan.
- Iar eu sunt primul consilier de taină al papei, replică lipoveanul în limba română. De la el am aflat că Hristos nu mai vine în anul 2000.

Îmi prinde privirea concentrată pe fetișcană și izbucnește în râs:

- De-a noastră, picuile. O ținea Livadaru la secret, în Paris.

Simțind că e vorba de ea, fetișcana se ridică de pe scaunelul din fața calculatorului. Se tot ridică cam vreun metru și optzeci, de zici că-i baschetbalistă. Iese de după măsută și-mi întinde mâna camaraderește:

- Angela Mocanu. Am lucrat cu Maxim Gheorghe.
: în regulă. Reziști la o conversație mai deocheată?

În loc de răspuns, izbucnește în râs. Nu-i frumoasă, dar e simpatică. Presupun că aflat deja cine-i Bălăiul și cum se manifestă. Merg la bar, trag o cutie de colă și mă așez în fața „patronului”:

- Felicitări, lipa! Mi-au tremurat nădragii că n-o să reușiți.

- Ji-au tremurat din alte cauze. Frige tare arătarea brună, nu?

Senzații tari?

- Cum te-ai simți cu un scorpion în pat? M-a testat tot drumul. Ati reușit să mobilăți repede.

- Angelica, scumpica de ea, avea biroul. N-am schimbat decât firma.

- Dacă ne caută la Registrul firmelor suntem în plop.

Lipoveanul rânjește satisfăcut. Poate băga în cofă un descântător paranormal. Își aprinde tacticos un trabuc, apoi îmi întinde un carton lucios, cu stema franceză pe el. O singură privire mă liniștește: Agenția Blue Star figurează în scriptele oficiale de nouă ani.

- Un fals ca ăsta costă bani...

- îhâm! Ne-au ușurat de cincizeci de bătrâne. Dolărei.
- Barem avem o bază ca lumea. M-am săturat de cotete ascunse.
- Și eu, picioane. înfloresc de îndată ce dau peste un hoceag ca lumea și-un birou de boss. Cum îți par?
- Magnific, plin de parale și nemilos ca un imperialist.
- Așa și sunt. Abia aștept să apară aia, să ne verifice.
- Nu vin, lipa. Pe mine mă vor. Numai pe mine. Viu și îmblânzit.
- De unde să te ia?
- Habar n-am. Tipa s-a jucat cu mine. N-a lăsat măcar un capăt de ață de care să mă leg.

- Ce muiere!
- Ce organizație! Nu cred în nimic. Verifică tot.
- Păcătoasă treabă! Așteptăm până ce ne trece părul prin căciulă.

Dacă nu te contactează?

- Trebuie s-o faci. Le-am servit exact ce-și doresc ei: un „zeu” sălbatic, neatins de instructaj sau educație.

Bălaiul își frecă mâinile mulțumit:

- Și-n clipa supremă, îi bagi în bâlăială.
- Dacă va fi o astfel de clipă, lipa. Indivizii acționează extrem de prudent. Se tem de ceva.

- Tu nu te-ai teme?
- Nu știu. Nu ți se par ciudați?
- Ba da, picioane. Par evadați dintr-un film cu lucrătoare zburătoare. De la cine or fi învățat meserie, că nu recunosc modelul?
- Ai pus punctul pe i. Cine i-a învățat și cine îi adună sub o singură umbrelă?

Bălaiul se scarpină furios în cap. Semn că gândește profund. Începe să numere pe degete:

- Rușii? Chinezii? Americanii? Evreii?... Nu seamănă cu nici unii.

- Aia e! Să așteptăm informații!

Așteptăm vreo jumătate de oră. Raportul filorilor plecați pe urma Colettei n-are darul să ne lumineze măcar un pic. Femeia schimbase câteva taxiuri, contrafilându-se ca la carte, apoi se oprise la o clădire jerpelită din Cartierul Latin. Un bloculeț cu patru etaje, locuit mai ou seamă de artiști și pierde-vară.

- Se luminează a beznă, comentează Bălaiul.

Fața lui Livadaru trasă de nesomn se posomorăște.

- Sunt meseriași. Atacul nostru i-a alertat. Vor intra în conservare pentru mult timp.

Are dreptate. Cu o singură excepție: adversarii se pot retrage în bârlog numai cu micul meu ^spion energetico-infor- mativ implantat în creierul Colettei. În eHmi puseseam toată speranța. Încă nu-i momentul să-l activez. Îmi las camarazii să efectueze supravegherea de rutină asupra Colettei iar eu plec la hotel. Trag la Hilton, ca orice englez naționalist. Îi ușurez Colettei legenda de contactare. Unde poți căuta un turist englez dacă nu la Hilton? Fac un duș și mă culc fără să mănânc. Hărțuiala psi îmi tăiase pofta de mâncare. Adorm cugetând la un mare adevăr: *E foarte greu să joci roluri de naivi sau de proști.*

În jurul orei șase după amiază, fac ochi din proprie inițiativă. Iau o sticlă de bere din frigider, mă așez la fereastră trag din ea, admirând orașul galic. Beau și fumez în timp ce îngerul veghetor își face datoria: trage clopotul de alarmă. El mă trezise și mă îndemnase să-mi fătăi fizicul prin fața geamului. Jos, în parcare hotelului, o grupare de filorii stă cu sculele de filmat pe direcția mea. Nu-s ai noștri. Sunt ai lor. Vânătorii de paranormali se puseseră în mișcare. Exact la timp, să nu mor de plictiseală. Mă îmbrac fredonând, ies în hol și lansez prin ministația cu secretizor parola convenită. *Trenul de Reims a întârziat.* Cobor la restaurant să mănânc și să văd ce le poate capul nevăzuților mei adversari. Nu se întâmplă însă nimic deosebit. Filorii mă miros și mă filmează conștiincios dar se țin departe. Nici urmă de frumoasa mea brună. Încep să mă îndoiesc sincer de perspectivele reușitei. Am nimerit o grupare de nevricoși. Deși le trebuiesc mai ceva ca iarba de leac, se țin în umbră, de frica unei cacealmale.

Urc în cameră, convins că am ratat infiltrarea. Pornesc televizorul, îl pun pe știri. În limba engleză pentru beneficiul celor care mă ascultă. Mai precis, pentru cei care, în timp ce mâneam, îmi cotrobăiseră prin cameră și-mi plantaseră un microfon în veioză. Microfon pe care-l simțisem de cum pășisem în cameră. După aceasta, mă întind în fotoliu și încep să gândesc serios. Jocul Colettei începe să se explice în oarecare măsură. *Vino-ncoace, fugi încolo!* nu e o tehnică obișnuită. E tehnica de luptă aîncolțitului, evoluând pe muche de cuțit. Rațional sau inconștient, Colette știe că e prinsă în laț și se apără semănând confuzie. Rămâne de văzut dacă mă suspicionează pe mine sau pe altcineva, vinovat de eșecul din cazul Walter Kronfeld. În lumea spionilor mercenari trădarea aproapelui e ceva la ordinea zilei. Cu noi, spionii de inimă, situația e radical

deosebită. De asta se și tem inamicii. Ne consideră fanatici insensibili la argumente raționale. Desigur, pentru ei rațiunea înseamnă bani.

După vreo jumătate de oră sună telefonul.

- Mark, am reușit să te descopăr!

în vocea ei nu pot citi mare lucru. Tare aș vrea să știu ce-i clocește creierașul. Răspund plin de însuflețire:

- Colette, ce mult mă bucur!

- Gândeam că ești singur și te pot ajuta cu ceva.

- Știu eu?

- Și eu sunt singură, Mark.

înțeleg mișcarea. Adversarii mi-o oferă pe Colette pentru a evita o situație de tipul celei petrecute în Angers. Se tem că voi agăța o femeie cu care să petrec noaptea. Asta înseamnă că vor acționa în următoarele ore.

- Ne vedem? întreb eu cu „timiditate”.

Nu-mi răspunde imediat, deși ea a aruncat pastila cu singurătatea.

Răspunsul ei, la fel de șovăitor ca și celelalte avansuri făcute, mă

lămurește pe deplin. Adversarii vor acționa asupra mea, în Paris,

folosind-o pe Colette drept agent de blocaj. O conspiră însă, căci nu-i

permit să se afișeze în

public cu „obiectivul”.

- Poți veni la mine, îmi susură ea și-mi dictează adresa.

- Imediat! mă arunc eu ca un apucat. Vin imediat!

CAPTIV

Scriu adresa pe un bilețel și, la ieșire din cameră, îl strecur sub covorul din hol. Acolo unde-l vor căuta băieții noștri. Cobor precipitat și mă interez de recepție de niște flori. În timp ce comisionarul pleacă să mi le aducă, eu aleg o sticlă de șampanie din bar și cer să mi-o împacheteze frumos. Mă comport exact ca un găgăuță emoționat de vizita ce urmează. De îndată ce vin florile, ies cu ele într-o mână și cu sticla de șampanie în cealaltă. Taxiul care așteaptă în față, deși nu l-a chemat nimeni, nu poate fi decât al adversarilor. Nu-și permit să lase nici o urmă din mine. Asta înseamnă că vor încerca să mă facă dispărut. Încep să simt că trăiesc și lupt. Mă săturasem de lălăială, testări psihologice și așteptare. Sar în ta^y, îi dau adresa șoferului și nu mă minunez deloc de faptul că-și ține fața în umbră. M-ar fi mirat teribil dacă și-ar fi prezentat moaca, să i-o pot fotografia. Mă întind satisfăcut și privesc nevinovat la trafic. Nu văd filorii noștri dar asta nu înseamnă că nu sunt cu nasu-n urma prăzii. Rămâne de stabilit cine va fi prada din acea noapte. Până la adresă, trec prin filtrul minții cam tot ce știu despre Colette, în speranța că-i voi găsi un punct slab, de care s-o apuc. Altul decât cel plantat de mine în inconștientul ei. Nu găsesc un astfel de punct dar nu dezarmez. Am rezolvat cazuri mai disperate decât acesta.

Mă așteaptă în capul scării, cu ușa deschisă, cu spatele către lumină. Din această cauză, fața ei brună pare și mai întunecată. Mă ©prese și-i întind fără vorbe florile și șampania.

- Mark, ești de modă veche. Poate de aceea îmi placii.

În face loc să trec pe lângă ea, să intru în apartament. Dintr-o singură privire, înțeleg că funia se adună la par. Apartamentul a fost închiriat în acea după amiază. Cu toate eforturile adversarilor, aerul impersonal, de casă nelocuită n-a dispărut. E destul de elegant dar... îi scrie în aer faptul că, de regulă, e gol. Inamicii acționează în continuare foarte prudent, fără urme. Dacă cineva mi-a luat urma până la apartament, va constata că fusese închiriat pentru maxim o săptămână, printr-o agenție, de un client nevăzut, care plătise prin poștă. Astfel de chestii se practică în mod curent. Situația e de natură să-mi pompeze adrenalina în sânge. Îmi plac adversarii inteligenți, care acționează curajos. Probabil, voi întâlni ceva demn de Varain, superspionul care făcuse ceva vâlvă în lumea umbrelor! Mă așez în fotoliul indicat de Colette și-o admir, învăluită într-un halat pufos, alb ca neaua, pare o fecioară nevinovată. Ochii ei negri, lucioși par blânzi și calzi. Mă privește insistent să mă robească cu totul. Prepară două cocktailuri și, cu ele în mână, pășește către mine. Halatul fără

nasturi îmi permite să văd un spectacol de zile mari. E goală pușcă, gata să mă recompenseze în avans. Numai amintirea celor două cadavre mă oprește să-mi întind mâna către pielea ei catifelată, de culoarea aramei vechi. Primesc paharul cu băutură odată cu un sărut fugar, pe buze. O prind de mijloc și-mi afunda fața în trupul ei frumos mirositor. Nu pentru că m-as prăpădi de dragul ei. Pentru a câștiga timp și a încerca să înțeleg de ce e atât de alertat îngerul meu veghetor. Îl simt cum se zbate să mă atenționeze de un mare pericol. Înainte de a-l identifica, Colette îmi dă capul pe spate și-și înfinge dinții în buzele mele. Halatul i se desface și eu o primesc așa cum se prezintă. Încă nu știu dacă e un dar sau o otravă. Ajuns cu gândul la acest cuvânt, otravă, mâna mi se destinde involuntar și răstoarnă paharul de pe brațul fotoliului. Senzația de insecuritate dispare dar eu mă răcesc tot, din creștet până-n tălpi. Am cunoscut multe ucigașe dar nici una care să teucidă în timp ce faci dragoste cu ea.

*

**

Nu doresc nici unui bărbat să facă dragoste cum am făcut eu cu Colette în acea noapte. Mi-au trebuit mari eforturi pentru a-mi trezi instinctele amorțite de oroare. Toate prefăcătoriile învățate în aproape un sfert de secol de spionaj s-au adunat într-o sinteză pe care am aplicat-o pe Colette. Jucam drăgăstos și tandru, deși inima-mi urla de atâta urâțenie adunată într-un chip atât de frumos. Șopteam cuvinte duioase cât mai convingător cu putință, forțându-mă să uit că evitasem otrăvirea la un fir de păr. O singură dată, m-am întrebat ce simțea ea. Colette părea să trăiască din plin toate senzațiile unei partide de amor. Am realizat că suferea de o deformare psihică mai rar întâlnită, în care plăcerea se obținea prin crimă. Cât eram eu de Varain, îmi venea s-o strâng de gât și s-o șterg înainte de a-și veni în fire. Asta mă îndemna omul normal din mine. Superspionul îmi dicta însă implacabil: *Varain, e singura verigă către șeful rețelei. Dacă o pierzi, ratezi misiunea.* A învins profesionistul. Am rezistat unei îndelungate partide de dragoste. Suspendasem rațiunea și pusesem în mișcare animalul. Numai animalul. Iar acesta, animalul, găsisse în Colette tot ce-i trebuia. Nu vreau să-mi amintesc ce s-a petrecut în apartamentul acela, în noaptea aceea.

Câte ora trei, zăceam extenuat dar cu simțurile la pândă. Scăpasem de otrăvire dar orice alt sistem de lichidare putea fi pus în mișcare. Alături, Colette, goală și nespus de frumoasă, respira sacadat. O istovisem înadins, să mă asigur că nu-mi făcea o altă figură urâtă.

- Mark, n-ai vrea să câștigi niște bani? Mulți bani?
- Cine nu vrea? Ce-ți veni?
- Știu o metodă de a câștiga bani mulți. Vrei s-o vezi?
- Contrabandă? Nu, nu risc!
- Nu e contrabandă.
- Atunci ce e?
- Trebuie să vezi.

-Nu!

- Trebuie!

Vocea îi devenise persuasivă. Mă descânta pentru faza a doua a operației. Nu observase că evitasem otrava? Considera că fusese o simplă întâmplare? Cu mare greutate, m-am lăsat convins să mă îmbrac și s-o urmez. Am coborât din apartament, am traversat strada și am făcut circa o sută de pași, până într-un scuar. Un Fiat roșu stătea cuminte și singuratic în penumbră. *Totul e organizat la milimetru*, am constatat eu cu gândul la persoana care rămăsese în apartament. Da, la ieșire din apartament, Colette nu închisese, pe motiv că vom reveni în maxim jumătate de oră. Simțurile mele, ascuțite de pericol, sesizaseră însă o ființă omenească în debara. Era bărbat, gardă de corp, gata să sară în ajutorul ei, în caz că treaba ar fi evoluat prost. Îți trebuie o doză mare de nesimțire să faci dragoste în prezența unui body-guard. De ce rămăsese acolo? Foarte probabil, pentru a șterge orice urmă a trecerii noastre și a preda apartamentul. Îmi juram că nu voi mai călca niciodată în mlaștina aceea cumplită, în care trăisem cele mai murdare momente din viața mea de spion.

Deși cunoșteam relativ bine Parisul, nu înțelegeam unde mă ducea Colette. Nici nu îndrăzneam s-o întreb. În momentul urcării în mașină, pusese ministația pe poziția *pericol* și-o lăsasem să cadă lângă stâlpul de lumină. Dacă totul evolua normal, octogonarii mei îmi puteau lua urma prin filaj. După vreun sfert de oră de condus pe străzile aproape pustii, ne-am oprit în fața unei clădiri mătăhăloase. Un fel de doc, siloz sau depozit de mărfuri. Colette a parcat în umbra zidurilor, apoi m-a condus către o ușiță zăbreliată. La orice întrebare îmi răspundea cu un *Vezi imediat, vei fi mulțumit*. Am pătruns într-un hol lung, înalt, luminat prost, de un bec de veghe, acoperit cu plasă de sârmă. Colette pășea înainte, foarte sigură de ea. Mai fusese acolo. Am coborât câteva scări betonate și am ajuns în fața unei uși metalice, prevăzute cu cifru. Bruneta a acoperit plăcuța cu trupul ei și-a format combinația, să n-o pot observa. Atâta suspiciune nu întâlnisem niciodată în viața mea. Am intrat după ea într-un soi de hangar, înalt de vreo zece metri, mare cam cât un teren de tenis de câmp. Deasupra noastră, o complicată rețea de șine, cabluri și alte

ferătănii. Pe jos, beton nefinisat. Construcția părea relativ nouă și era la fel de slab luminată ca și holul de intrare.

Colette m-a condus la un fel de cabină de metal și sticlă, de forma unui cub, cu latura cam de patru metri. Toate simțurile mele urlau: *Pericol de moarte!* M-am stăpânit căci, în cazul dat, nu puteam îndeplini ordinul decât riscând totul pe-o carte. În mod vădit, aveam de a face cu o organizație foarte periculoasă^ formată din profesioniști de talie. Fără risc, nu-i puteam afla. În cabină, pe o masă simplă, se aflau câteva telefoane și o scrumieră. Părea să fie biroul unui dispecer sau a unui supraveghetor. Femeia m-a invitat să iau loc, apoi a format un număr la unul din telefoane. Un număr de interior, pe care l-am memorat instinctiv. A comunicat doar atât: *Am sosit.* După aceasta, s-a întors către mine și mi-a zâmbit complice: ; Ești bine. M-ai regulat de m-au găsit dracii.

Înainte ca eu să răspund, ieșise din cabină. Am dat să mă ridic, s-o urmez. Întunericul a fost spart de o lumină orbitoare, care a ocupat brusc întregul hangar. Instinctiv, mi-am extins câmpul energetic, pentru a mă apăra. La fel de instinctiv, l-am retras, căci fusese atins de o arsură cumplită. Așa ceva nu mai întâlnisem în viața mea. De regulă, energia psi trece prin foc fără a fi afectată. Descumpănit dar încă stăpân pe mine, am încercat să fac o evaluare a situației. Pereteii cabinei luminau de parcă ar fi fost din fosfor. Și frigeau cumplit, de la distanță. O lumină orbitoare țâșnea din tavanul hangarului. Puteam vedea în afară, ca printr-o ceață, însă nu puteam părăsi cabina. Reflexele de luptător m-au determinat să arunc primul obiect aflat la îndemână, scrumiera, în fereastră. A urmat un ușor fâsâit și picături de sticlă topită au căzut la picioarele mele.

*
**

-Funcționează perfect. În sfârșit, ceva care funcționează perfect.

Vocea care rostește aceste cuvinte aparține unui bărbat blond, înalt, cu ochi albaștri, reci. Mă privește de la câțiva pași, prin peretele de sticlă. Lângă el, Colette și încă un bărbat, șaten, scund, îmbrăcat elegant. Nici urmă de bătrânul cu lavalieră. Am dat greș. Închid ochii pentru o clipă dar îi deschid repede. Adversarii nu trebuie să bănuiască nimic, absolut nimic. Blondul grăiește din nou:

-Varain, te-ai mișcat frumos, ai uimit lumea noastră cu personalitatea ta de excepție...

Nu-i răspund. Extind tentativ o șuviță energetico-infor- mativă. De îndată ce se apropie de peretele de sticlă și metal, simt un foc groaznic în întregul organism. Probabil, adversarii au descoperit a doua componentă a bioenergiei și o folosesc în cazul meu. Colette

zâmbește malițios dar nu scoate un cuvânt care m-ar pune pe urma informațiilor căutate. Încerc să-i zădăresc, să-i fac să se deconspire:

- Interesantă demonstrație dar, la momentul potrivit, voi dispărea ca de obicei.

-Nu vei dispărea, Varain. Nici nu voi discuta cu tine. Asta o fac proștii prin filmele de un gust îndoielnic. Noi te lăsăm să mori ignorant.

Acestea fiind spuse, se retrag toți trei. Rămân singur în cușca energetică. Frământat de îndoieli. Lumina trece prin câmpul misterios și fierbinte, căci văd aproape perfect întreaga hală. Sunetul trece, probă fiind discuția mea cu capturatorii. De ce nu trece bioinformația? De ce nu pot lansa săgeata spiritului pentru contact psi cu tovarășii mei de arme? Un singur răspuns intuiesc: inamicii au decodificat bioinformația, i-au aflat componentele și au găsit un câmp prin care nu pot penetra. Perspectivele sunt sumbre. Voi zace în cușcă, fără apă și mâncare, stingându-mă încetul cu încetul. Nu cred că inamicii vor risca să întrerupă câmpul cuștii pentru a mă hrăni. Par foarte bine informați cu privire la persoana și performanțele mele. Prin minte îmi țiuie amenințarea: *Te vom lăsa să mori ignorant*. Din câte am văzut până acum, își vor ține promisiunea. Mă vor studia murind celula cu celula. Și vor confirma rezultatele observațiilor în materialele de învățământ destinate teribililor studenți ai organizației. Nu știu încă cine sunt și astăzi mă umple de furie.

Mă așez pe scaun și scot țigările. Numai opt. Calculez că pot rezista fără apă vreo patru zile, astfel că le împart două câte două. Rația zilnică. Aprind una și mă răstorn pe scaun, cu picioarele pe birou. O poziție din care se relaxează unii oameni. Nu și eu. Eu am alt motiv pentru care o fac pe yankeul. Am descoperit camera video ascunsă care îmi filmează orice gest și îmi acopăr vizibilitatea cu tălpile pantofilor. Fața trebuie să-mi rămână cât mai ascunsă. Oricât de antrenat sunt eu, e imposibil ca, sub influența lipsei de apă și alimente, să nu scap vreo reacție decriptabilă de către adversari. Încep să cuget metodic, așa cum am fost antrenat. Îmi adun informații utile apărării. Și, de ce nu, contraatacului. Viața de spai neconvențional m-a învățat să nu renunț niciodată, nici măcar în pragul morții. Mai există o cauză pentru care mă comport atât de calm: în scurta clipire din timpul discuției, am zărit figura marelui strămoș, Zamolxe. Rece, calmă, plină de siguranță și liniște interioară. Așa trebuie să devin și eu. De data asta, fără ajutorul său, căci ciudațul câmp fierbinte nu permite transferul energetic cu care m-am obișnuit.

Încep studiul și evaluarea situației operative, pe baza celor câteva informații pe care le-am obținut deja. Cușca de câmp energetic-termic în care sunt închis pare să fie fixă și alimentată de o sursă de mare putere. Dacă ar fi fost reglabilă, m-ar fi prăjit deja. Concluzia? Aparatul nu poate fi reglat pentru a mă termina rapid sau adversarii vor să mă studieze pe îndelete. A doua variantă e mai probabilă, deoarece nimeni nu i-a oprit să confecționeze o cabină cu pereți glisanți. În primii ani de luptă în Octogon, întâlnisem o astfel de capcană, pe teritoriul românesc. Cât pe ce să mă zdrobească. Nu numai pe mine. Și pe femeia mea de atunci, Carmela. Amintirea[^] acelei acțiuni îmi dă un nou impuls către aflarea adevărului. Înainte de toate, trebuie să mă odihnesc, însă. Să-mi adun întreaga energie. Fără să-mi pese de ce vor crede adversarii, mă întind pe podeaua tare, în spatele biroului și adorm la comandă, îngerul personal rămâne la post, să-mi vegheze somnul de încărcare cu energie. De unde voi lua energia, când accesul către Univers îmi este blocat? Aceasta e întrebarea cu care adorm. Mi-am pus-o anume, pentru a-i găsi răspuns inconștient.

Dorm ceva mai mult de o oră. Fără vise, semn că ciudatul câmp fierbinte barează calea către lumea viselor. O situație foarte neplăcută, căci multe informații viitoare le-am obținut pe această cale. Înainte de a deschide ochii, imaginea lui Zamolxe apare din nou. La fel de clară și senină. Încep să înțeleg ce vrea să însemne aceasta. Mă ridic, mă întind alene și casc zgomotos, ca orice om sănătos, după un somn bun. Dau ocol cuștii, testând fiecare limită. Deocamdată, am un imperiu al meu pe care adversarii nu-l pot viola decât cu mare risc. Orice întrerupere a câmpului înseamnă o ofertă directă de tipul *Șterge-o, Varain!* Mă așez pe scaun și încerc telefoanele de pe mäsută. Spre surprinderea mea, funcționează. Fac numărul observat la Colette, 241, și aștept să-mi răspundă cineva. Chiar îmi răspunde. Nu oricine. Bruna franțuzoaică în persoană.

- Te-ai plictisit, Varain?
- Piesa s-a terminat. Putem discuta?
- Depinde ce vrei.
- O vorbă cu marele șef.
- Cu marele șef? o face ea pe proasta.

În câteva fraze bine gândite, îi fac portretul bătrânului cu lavalieră. Nu omit cel mai mic detaliu, cel mai mic neg sau rid de pe fața sa. Îi înfig țepa până la fund, să înțeleagă că au ceva de aflat de la mine. Nu-mi răspunde în nici un fel. Închide. Abia când aud tonul, realizez marele[^]adevăr: câmpul termo-informativ e penetrat de telefoane. Îmi pot trimite săgețile de-a lungul liniilor, apoi, către

șintele alese. Cum or fi scăpat din vedere adversarii această posibilitate? Nu-mi exteriorizez surpriza, nu mă grăbesc să folosesc telefoanele pentru legătura cu lumea din afara temniței mele. Viața de spion m-a învățat că adversarii proști apar foarte rar iar întâmplările fericite sunt o creație a unor scenografi. Concluzia? Adversarii mi-au lăsat telefoanele în scop de a mă determina să lucrez prin ele. Un mesaj direct, prin telefonul de oraș, mi-ar fi deconspirat camarazii. Un mesaj telepatic, către centrală... Ei, ce ar fi cu un astfel de mesaj? Faptul că bătrânul șef lucrează telepatic îmi dă o idee: au inventat un aparat tehnic de interceptat gândurile sau au găsit o ființă cu capacități în această direcție. Asta înseamnă ceva teribil de neplăcut: invazie extraterestră. Nici- o civilizație pământeană n-a atins stadiul de dezvoltare pe care-l simt la adversari.

Îmi pun capul pe brațele întinse pe birou, într-o poziție cât mai lejeră, care să consume cât mai puțină energie. Voi avea nevoie de fiecare fir de energie. Din vânător am ajuns vânat și animal de laborator. O poziție care nu mi-a plăcut niciodată. Nici măcar când eram testat de ai mei, în scop de a fi întărit psihic. Conștiința faptului că mă aflam la dispoziția unei puteri din altă lume decât cea pământeană nu mă sperie. Am luptat și am învins, în două confruntări cu pirați ai spațiului universal. Chiar dacă aș muri în confruntarea cu nevăzuții capturatori, n-aș pierde nimic. Oricum, sunt obosit de ani lungi de luptă și insatisfacții.

Vânătorii de zei n-au însă intenții ucigașe. Asta o află cam după două ore. Ațipisem cu capul pe brațe, când am auzit o voce dogită, adresându-mi-se în limba franceză:

- Varain, ai vrut să mă vezi.

Bătrânul cu lavalieră îmi vorbește de dincolo de peretele fierbinte și translucid. Stă pe un scaun cu rotile, cu privirea inteligentă înfiptă în ochii mei. Lângă el, blondul care îmi promisese moartea în întuneric. Atât. O delegație cam mică pentru ce bănuiam eu. Marele șef pare un buniciuț simpatic gata să inventeze povești frumoase pentru nepoții săi sau ai altora. Așa cum se prezintă problema, ar putea spune și povești cu crime, făcând-o marț pe Agatha Christie. Mă adun de pe scaun și mă apropiu de perete, să-l pot privi mai bine. E-n regulă. El este cel căutat. Li pot livra mesajul.

- Zamolxe din neamul oamenilor vă ordonă să încetați pregătirile pentru războiul zeilor.

Nu-mi răspunde imediat. Rumeșă cele auzite. Probabil, nu i se par obraznice. Cine știe de Varain știe și cine e Zamolxe. Nici un mușchi nu se mișcă pe fața sa atunci când îmi amintește:

- Dacă amenință trebuie să dispună de mijloace prin care să impună ordinele. Inclusiv cu forța. Le aveți?

- Nu amenințăm. Chemăm la rațiune.

- Le aveți, Varain?

- Împotriva cui să le folosim?

- A noastră. Noi nu vom executa ordinele extraterestre. Planeta e a noastră. Ei sunt străini. Să plece!

Patima din vocea sa contrastează cu imobilitatea figurii. Mă uimește și prin altceva: afirmația că extratereștrii sunt străini. Îi replic liniștit:

- Și voi colaborați cu o putere extraterestră.

- Nu, Varain. Noi suntem pământeni. Am concentrat informațiile marilor puteri și ne-am pregătit să ne opunem. Vrem să păstrăm ordinea veche. Rușii ne-au spus cum poți fi înlănțuit.

- Felicitări! Înseamnă că marele creier artificial din insula fără nume e creația voastră? Acolo, în Pacific, v-ați concentrat informațiile.

De data asta încearcă să se ridice. Unul din cele mai mari secrete ale lumii noastre a fost rostit. Îl cunoșteam de câțiva ani fără a bănuși la ce folosea. Cu vreo zece ani în urmă, americanii, rușii precum și alte puteri purtaseră niște tratative ultrasecrete. În ciuda adversităților, fondaseră împreună o bancă de date privind civilizația umană. Un imens calculator fusese instalat pe o insulă vulcanică din Pacific, aflată în afara rutelor navale obișnuite. Totul, în cel mai mare secret. Nouă, octogonarilor, ni se păruse o copilărie și nu-i dădusem atenție. Iată că neglijența ne lovea.

Bătrânul se liniștise. Continua să mă privească cu ochii săi mari, inteligenți.

- Varain, ești pământean. Știi bine pentru ce ne confruntăm.

- Știu. Vreți să ne ștergeți de pe harta lumii. Să puneți stăpânire pe centrul Forței Vii din Carpați. Cine o ocupă și știe s-o folosească, domină întreaga omenire.

- E o treabă a noastră. Astralii n-au ce căuta în ea. O rezolvăm noi.

Am priceput. Marile puteri ale lumii și-au dat mâna pentru a ocupa România. Și a ajunge nestingerite la Muntele Alb. Organizația cu care mă ciocnesc de câteva zile e creația lor. A rușilor, americanilor, chinezilor... Iar neamul meu, sălbătic și înfometat, drogat cu mituri iudaice, inconștient de imensa putere pe care ar "putea s-o aibă... Poate și indiferent față de viitor. Din nou, după mult timp, simt imensa singurătate și tristețe a luptătorului de

sacrificiu. Strămoșii ne-au lăsat tot ce ne trebuie dar urmașii sunt păcătoși în proporție prea ridicată. *Bine că nu sunt amestecați astralii*, gândesc eu și replic:

-Nu veți putea învinge extraterestrii. Chiar dacă ați face-o, nu veți putea pătrunde în dimensiunea secretă a Muntelui Alb.

-Vom putea, Varain. De asta ești aici. Să ne ajuți. În ființa ta sunt înscrise informațiile de care avem nevoie.

- Vă felicit!

Știe pentru ce. Ei organizaseră capcana. Nu mă îndoiesc de faptul că Walter Kronfeld era omul lor. Că ne ținuseră sub observație zi și noapte. Că jucaseră la risc maxim, lângă un tip de felul meu. Asta înseamnă că tovarășii mei de arme sunt capturați sau uciși. La acest gând, sângele îmi invadează creierul și sunt gata să explodez. Imaginea lui Zamolxe mă oprește exact la limită. Trebuie să rabd, să înghit orice, să smulg de la adversari toate informațiile posibile. Va fi greu, căci sunt teribil de suspicioși. Ghicesc și de ce: au studiat ani în șir stilul nostru de luptă, apoi au luat toate măsurile să-și protejeze informațiile. Aproape să mă prindă descurajarea. În acest moment critic, aud clar porunca marelui strămoș european: *Luptă, om din neamul oamenilor! Nu te lăsa înfrânt!* Mă retrag de lângă perete și iau loc pe scaun. Va fi o luptă a nervilor cum n-a mai fost alta pe Pământ.

Bătrânul îmi răspunde la felicitare:

- E un început bun, yarain. Un inteligent știe când să-și recunoască înfrângerea. În anumite circumstanțe; înfrângerea poate fi transformată în victorie.

Nu răspund propunerii sale deghizate. Nu sunt capabil de trădare. Voi rămâne alături de Zamolxe și români. Dacă va fi cazul, voi apăra cu trupul și spiritul meu calea către secretele Muntelui Alb. Acolo trăiește singura speranță îndreptățită de renaștere a neamului geto-dac. Fără ea, ne-ar înghiți neamurile pustiei. Încerc o răsturnare de situație:

-Sunteți francez, din același neam cu mine. Aveți aceleași obligații față de Europa și Muntele Alb.

Un soi de zâmbet îi încrețește fața. Iar răspunsul său mă lovește necruțător:

- Varain, astralii te-au schilodit cumplit. Te-au transformat într-un rob al datoriei. Eu sunt un om normal. Vreau puterea, înțelegi?! Mă privește câteva secunde, apoi concluzionează:

- Nu înțelegi, căci ești lipsit de setea de glorie și putere. E ceva minunat, Varain! Mult mai minunat decât o femeie frumoasă. Să vezi

mulțimile fremătânde și evenimentele lumii mergând după vrerea ta, și...

Nu-l mai ascult. Am mai întâlnit indivizi din soiul ăsta. Inclusiv la mine în țară. Le lipsește o doagă. Eu sunt mult mai uman, cu toată lipsa mea de atracție pentru măririle acestei lumi. Și, dincolo de rănile sufletului meu, mi-au mai rămas destule sentimente frumoase pentru oameni și pentru planeta lor. Asta în ciuda faptului că marele calculator de testare psihică din Octogon decretase că eram un *not human being*. Adică, o ființă fără trăsăturile de bază ce definesc specia umană.

Bătrânul observă că nu-l ascult și se pregătește de plecare, îmi comunică impasibil:

- Te vom împlânzi, Varain. încetul cu încetul, vei face exact ce dorim noi. în fața setei și foamei nu există armă psi.

Pleacă la fel cum apăruse. Cu căruțul său electric. Blondul pășește alături de el, ascultând cu capul plecat. Rămân singur în cușcă. Am trăit multe situații umiltoare în viața mea. Toate m-au învățat să nu-mi pese de nimic. Să nu simt nimic din ceea ce adversarii așteaptă de la mine. Să le distrug cu nepăsare etichetele, satanizările, situațiile care ar răni un om obișnuit. Mă ridic și încep să pășesc prin cabină. Cuget cam ce ar fi făcut generalul Radu Boureanu dacă ar fi fost în locul meu. în orice caz, nu și-ar fi făcut griji. S-ar fi străduit să obțină maxim de informații utile din această situație. Asta trebuie să fac și eu: să obțin informații. Cât mai multe informații despre incredibila conspirație anti-românească. Sunt conștient că nu vor folosi cu nimic românilor de rând. Nici nu le vor crede. Pentru majoritatea, nenorocirile vigții din ultimii ani vin de la zei sau de la alți oameni. N-au capacitatea de a cuprinde ansamblul problemei, pentru a înțelege că multe necazuri sunt dirijate în scop de a le slăbi dorința de libertate. Informațiile vor folosi totuși cuiva. Vor folosi luptătorilor octogonari și zegetini la distrugerea coaliției de care-mi vorbise paraplegicul îmbătat de beția puterii.

Adorm gândind la informațiile pe care trebuie să le smulg adversarilor în următoarele zile. Nu dorm mult. Mă trezește senzația de spirit străin. Pricep instantaneu cum stă situația. Pun mâna pe telefoane și le arunc unul după altul în perete. Sfârâie și dispar. Ultima legătură cu exteriorul a fost distrusă. În timp ce dormeam, adversarii o folosiseră pentru a-mi trimite prin ea sugestii telepatice. Toate, concentrate în jurul ideii de inutilitate a luptei noastre, a octogonarilor români. Toate, vizând sclavizarea și supunerea mea psihică. îmi amintesc de marele meu ocrotitor, Lupul Alb, care nu dormea niciodată și nu trăia în haită. Zâmbesc. Niciodată, absolut

niciodată, inamicii nu vor afla marea taină a luptătorilor din Carpați. Suntem puțini, neînțeleși de cei de-un neam cu noi dar nu pierim niciodată. Cade unul, se naște altul care îi ia locul. Așa va fi încă sute de ani, până când omenirea se va trezi din somn. Căci, nu încape îndoială, m-am născut într-o specie adormită de minciună, teamă și lăcomie. Din cauza asta, nu vede direcția viitorului și se zbate inutil, consumând vieți și energie.

RĂZBOIUL NERVILOR

Mă trezesc zgomotele produse de inamici. Arunc o privire la ceas. Am dormit mai mult de cinci ore. Cum de s-or fi îndurat să mă lase atât? Aflu de îndată răspunsul. În fața cabinei s-a întrunit o adevărată comisie. Vreo zece inși, majoritatea bărbați, de rase diferite, discută între ei în limba engleză, fără a se feri de mine. Asta înseamnă că sunt siguri că nu voi ieși viu din capcană. Am niște îndoieli cu privire la această chestiune dar nu le fac publice. De ce să le stric plăcerea? De ce să nu-i las să creadă că sunt stăpânii lumii? Decid săjntu în jocul lor, să-i duc cu zăhărelul cât mai mult posibil. În operațiunea asta, dusul cu zăhărelul, am obținut rezultate spectaculoase cândva. Trebuie numai să-mi reamintesc câteva metode și să-mi întind nervii la maxim.

Îmi aprind cea de-a doua țigară din acea zi. Trag alene și studiez cu ochi critici menajeria. Deși eu sunt închis în cușcă, menajeria e afară. Deosebesc cu multă ușurință un american, un evreu și o rusoaică. Cei doi asiatici nu-mi spun nimic cu privire la originea lor. Bătrânul francez cu lavalieră pare evadat din filmele cu Legiunea Străină. Un negru și un creol, plus Colette și blondul cunoscut deja. Cam asta-i toată caracuda, îngerășul veghetor îmi șoptește că nici unul nu e șeful cel mare. Cel pe care-l caut în scop de a-l duce în Carpați, la judecata zeilor geto-daci. Bătrânelul paralytic deschide ostilitățile:

- Varain, după cum vezi, nu ești invincibil. S-a găsit un procedeu de înlănțuire psihică.

Îi răspund cu un zâmbet bun. Nu costă nimic și cere mari eforturi de interpretare din partea celorlalți. Bătrânul continuă:

- Putem ajunge la o înțelegere onorabilă chiar azi.

- Cu cine am onoarea?

- Noi suntem reprezentanții Consiliului Suprem al Noii Ere Pământene.

- Da? Iar eu sunt agent de navlosire. Aveți vreo navă de asigurat?

- Fără glume, Varain! intervine americanul. Dacă nu colaborezi, vei muri încetul cu încetul, de foame și sete. Vei fi martor la degradarea ta fizică și psihică. Secundă după secundă, vei cerși apă, apoi hrană...

- O să cer și femei, îl asigur eu pe un ton batjocoritor.

L-am citit de cum deschisese gura. E expert în război

psihologic. Știe să sfărâme voințe și conștiințe, să spele creiere, să impună voința unchiului Sam asupra unor indivizi refractari la „democrația americană”. Înghite în sec, apoi amenință:

- Fanaticule, eu sunt James O'Hara. Am zdrobit cele mai teribile minți.

- Și e rentabil?

Nu răspunde. Părăsește grupul și se apropie de peretele cabinei. Mă privește de aproape, cu ochii săi cenușii. Nu-i place ce vede. I-o citesc în tremurul nărilor și buzelor. Ceva nu corespunde celor știute de el. Îl trosnesc la punctul slab:

- Nu semăn cu persoana din dosar, nu-i așa? Ați muncit ani de zile să-mi faceți un profil psihologic și, când să exploatați informațiile, vedeți verde în fața ochilor. Eu sunt altul. Și, dacă vreau, pot fi mai mulți.

Stă câteva clipe în cumpănă, apoi ripostează:

- Am mai întâlnit actori. Mai buni decât tine. Tu nu ești decât un fanatic.

Îi place cuvântul fanatic și-l repetă. Poate-l și crede. Eu închid fulgerător ochii și, la fel de fulgerător, îi deschid. Nu știe ce am făcut dar nu e prost deloc. Se retrage pășind de-a-ndăratelea. Mă bănuie de un truc necunoscut. Bătrânelul francez reia munca de convingere:

- Varain, ești pământean. Ce bine îți aduc ție extraterestrii?

- Ordinea extraterestră. Singura cale de evitare a dispariției omenirii.

- Pacea omenirii e în mâinile noastre. După cum vezi, marile puteri s-au înțelese deja. Păstrăm ordinea veche.

- Nu se mai poate, îi amintesc eu. Calculatorul selenar a fost reprogramat. Releul din Munții Scorpiei a fost distrus. Ordinea viitoare trece prin Carpați.

- Înseamnă că în Muntele Alb există un releu similar celui din Africa?

- Nu știu, recunosc eu cinstit. În orice caz, vremea zeului câine a expirat. Ca de altfel și vremea zeilor animale. E timpul omului.

- Varain, are vreo importanță cum manipulăm mulțimile ignorante? Tu ești unul din aleși. Vei face parte din clasa conducătoare. Vei stăpâni Pământul și omenirea împreună cu noi.

- Serios? În baza căror legi?

- Noi suntem legea, Varain. O facem cum vrem noi. Vom domina totul. Până și forțele naturii. Știința noastră nu cunoaște limite.

Chiar crede ce spune. Și eu cred în știință dar, ca orice om cu scaun la cap, înțeleg limitele noastre pământene. Nu putem face

saltul științific fără ajutorul extraterestrilor. Viitorul presupune renunțarea la orgoliul de mare putere. Noroc de noi, românii, că nu-l avem. Din această cauză și preferăm să colaborăm fără condiții cu australii. Ordinea lor e cu mult mai bună decât a „jandarmilor lumii”. E ordinea unei civilizații superioare.

- Vă vor strivi ca pe niște muște, îl atenționez eu.
- N-o vor face. Se tem să nu distrugem planeta. Noi, pământeni, suntem averea lor. Nu pot renunța la noi. Așa le-au ordonat șefii lor.

- Gândiți copilărește. Informațiile exacte sunt altele.
Se agită și ciulesc urechile. Îi interesează. Le spun adevărul, convins că nu vor crede o iotă:

- Orgalii se mulțumesc să recupereze câteva mii de metiși. Restul sunteți considerați material genetic fără importanță.

Se strâmbă de parcă au mâncat aguridă. Să te crezi stăpânul lumii, să ai mijloacele prin care să domini marile puteri și să vină un tip anonim, să te anunțe că ești un prăpădit de material genetic, de care extraterestrii se pot dispensa oricând... E un duș rece, nu? Au scăzut tonul. Se sfătuie pe șoptite. După vreo două minute, rusoaica se desprinde din grup și vine către mine. N-o pot citi din cauza ecranului termo-energetic dar mă pregătesc de ce poate fi mai rău. Evoluția negativă a evenimentelor din România arată acuzator către ruși, americani, evrei și unguri.

- Varain, sunt metisă din același material cu tine. Mă recunoști?

A vorbit în limba română. Ghicesc și de ce. De ani de zile, lucrează la cazul Petre Varain. Probabil, în calitate de paranormală folosită de serviciile secrete. Nu poți citi complet un paranormal dacă nu-i cunoști la perfecție limba maternă. Bănuiesc intențiile ei, fapt pentru care îmi servesc rația de întrebări:

- Îl știi pe Zamolxe, ocrotitorul oamenilor? Îl simți măcar?

- Da, minte ea cu nonșalanță. Din această cauză sunt aici.

Zamolxe vrea să trăiești iar tu te-ai aruncat în brațele morții.

Îi zâmbesc dulce, ca unui copil. În gând, îl felicit' pe Cernescu. A practicat cea mai teribilă dezinformare, prin cărțile sale. I-a băgat în găleată până și pe așii dezinformării, rușii. Întind puțin coarda, să văd cam ce informații pune la bătaie:

- Dacă ești din aceeași încengătură psiho-energetică cu mine, de ce m-ați dat pe mâna ăstora?

- Să putem discuta, Varain.

- Mă puteați invita undeva. Așa cum am mai fost...

- N-am fi discutat. Ai obiceiul să monologhezi. Și să lovești în numele unei legi pe care o crezi dreaptă. Nu e dreaptă, Varain! E inumană!

O ghicesc și pe rusoaică. Specialistă în exploatarea sentimentelor. Merge pe sensibilitățile descoperite de adversari în anii de studiu. Multe, însă, sunt minciuni plasate cu abilitate de Cernescu. Pot afla multe de la ea, așa că explodez:

- Ați pătruns pe teritoriul nostru și ne-ați lovit. De ce? Aveți întinderi fără hotar și bogății nemăsurate. De ce-ați venit peste noi? Minte fără să clipească:

- Acolo a căzut granița dintre marile puteri. România e la mijloc.

- Vă interesează sursa puterii nevăzute, fetițo! Nu de acum.

De câteva zeci de ani, de când ați aflat de noi.

- Voi? Cine nu vă știe? Sunteți un experiment de laborator al zeilor astrali. Nici pământeni, nici extraterestri. De aici și nefericirea voastră.

- Tu ești altceva? Ești fericită?

Nu răspunde imediat. își rememorează datele din dosarul meu.

Caută un argument forte. îl găsește și mi-l servește:

- Eu am optat, Varain. Cunosc legile de organizare a noii ere și-mi convin. Nu mă aventurez alături de extraterestri. Nu cred în ei. Vor pleca, lăsând în urmă haos și durere.

- Noua eră nu înseamnă dreptate și omenie.

- Ce-mi pasă? Ce-ți pasă? Noi vom fi privilegiați. Doar nu vrei să joci rol de Mesia pentru gloatele de tembeli?!

- Nu am această intenție.

- Atunci, ce mai stai? Treci pe partea noastră! Vei primi tot ce-ți dorești.

- Astralii vă vor face pilaf.

- Imposibil, Varain! Mai mult de jumătate din metișii vechilor zei sunt ai noștri. I-am căutat pe întreaga planetă. Ne vom opune. Nu-și permit să distrugă „zeii”.

- N-aveți timp să-i găsiți, spun eu la întâmplare.

În realitate, cred că am prins o informație adevărată. Afirmația rusoaicei explică nivelul ridicat de pregătire al Colettei și al celor din rețeaua franceză.

- Am avut suficient timp, Varain. N-am început acum. La sfârșitul secolului trecut, odată cu descoperirea lui Jules Verne, a început concentrarea zeilor. Noi suntem artizanii acestui secol. Noi vom făuri următorul secol și mileniu!

- Cine, noi?

- Aleșii noii ere. Bunicul și tata au lucrat pentru aceasta. Așa cum au lucrat strămoșii tuturor celor din Consiliul Suprem.

De data asta nu minte. Informațiile lor confirmă datele cunoscute de mine. Acțiunea acestui club select, zis al zeilor, nu ne-a interesat

niciodată. Am avut alte probleme de rezolvat, mult mai presante. Cine să creadă că, dintr-o asociație pașnică, cu tente științifice, va rezulta o organizație cu pretenții de a obține puterea mondială? Ciudată e firea omenească! Și tare slabă în fața tentațiilor. Simt astralul puternic, calm, rațional din mine, judecând slăbiciunile pământenilor din rasa mea. Știu ce am de făcut.

- Femeie, nu v-ați speriat în momentul în care ficțiunea a devenit realitate?

- Când extraterestrii au coborât în Carpați? Nu! Știam de ei înaintea voastră.

-Da?

- Da! Aveam toate motivele să credem că vor trata cu noi.

- De ce?

- Deoarece noi am elucidat enigma Muntelui Retezat încă de prin anii '30. Din această cauză, în urma războiului, am luat România. Trebuia să fie o republică sovietică. Și ar fi fost dacă...

Glasul i s-a frânt. O îmboldesc:

- Dacă?...

- Dacă n-ar fi existat Octogonul. N-am știut de el. Ne batem cei de-un sânge și-o informație. Vechii europeni. E drept?

- E drept. Noi ne-am născut români și nu puteam deveni altceva în câteva decenii. Ne vom bate în continuare, căci timpul națiunilor n-a apus.

- E o concepție primitivă, Varain. Frontierele naționale au căzut. Puterea mondială se concentrează încet dar sigur în mâna noastră.

- Vai de mama voastră! Muriți de foame, violență, corupție și animalitate.

- Rusia, Varain? Ce-mi pasă mie de ea? Eu am întreg Pământul. Sunt acasă oriunde.

- Și eu, la fel. Numai că eu vin în numele unei ordini gândite de o civilizație superioară, care va sparge izolarea și ne va reintegra în Univers.

- Cu ce preț, Varain?

- Cu prețul prăbușirii legilor strâmbe, inventate de jandarmii lumii. Să nu-mi spui că nu lucrați pentru ei!

Nu -mi răspunde. Se retrage. În locul ei, vine un asiatic slab, înalt ca un european, cu fața osoasă punctată de doi ochi negri. În mod vădit, provine dintr-un trib chinezesc. Nu se simte obligat să-și decline numele. Mă avertizează:

- Varain, te vom distruge celulă cu celulă. Eu sunt șeful acestui experiment și-mi voi face datoria până la capăt. Ce ai de spus?

- E moartea voastră, zeule!

- Varain, mă aștept la reacții extraordinare. Dacă vei învinge, să știi că n-am făcut-o din răutate. E un experiment științific.

- Nu mă încălzește. Sunt un om înzestrat cu voință și conștiință. Conform Legii Vieții Universale, nu aveți voie să faceți experiențe pe mine.

- Ocrotitorii tăi din spațiu au dreptul să experimenteze pe întreaga omenire?

- Nu experimentează. Ne scot din somn, din primitivism și din animalitate!

*

N-a răspuns la comentariul meu. S-au retras cu toții. După vreo zece_A minute, au apărut câțiva tineri în combinezoane măslinii. Împingeau o platformă pe roțile. Au adus-o până la mar puțin de un metru de cabină, apoi au scos husa. I-am înjurat în gura mare iar ei au râs. Probabil, mai vizionaseră spectacole similare. Spectacolul distrugerii unor oameni celulă cu celulă, începând de la sistemul nervos către restul corpului. Au tras un cablu, l-au conectat la ciudata mașinărie și mi-au urat distracție plăcută.

Sunetele infernale au izbucnit abia când au părăsit hala. Odată cu ele, au început să joace luminile colorate. M-am chircit de durere, sub birou, cu palmele pe urechi și ochii închiși. În același timp, mi-am aplicat o puternică sugestie de blocare a centrilor auzului și văzului. Mi-am amintit de bătrânul spion de pe Rin, Mărgineanu, care orbise și surzise pentru a scăpa de o capcană similară. Parcă citindu-mi gândul, o voce cavernoasă m-a anunțat:

- Varain, în mai puțin de zece ore, vei fi orb și surd. Un șobolan nenorocit bun de aruncat la canal.

Nu i-am răspuns. Toți mușchii îmi vibrau ca niște corzi. Urlau de durere. Ritmul zgomotelor era calculat de un specialist în distrugere psihică. Se produceau la intervale neregulate, astfel că organismul nu-și putea forma un sistem de apărare. În același scop, originea lor era foarte diferită: urlete disperate de bărbați torturați, țipete de femei îngrozite, explozii, dangăte de metal lovit pe metal, scrâșnete și uruite... Nimic nu se repeta, totul era format dintr-o succesiune de zgomote care loveau psihicul și fizicul. Da, și fizicul. Simțeam vibrațiile produse de mașina de torturat cu fiecare țesut al corpului. Războiul de lumini nu-l mai percepeam, căci îmi acoperisem ochii bine, cu sacoul. *Dacă nu se produce o minune, voi muri în mod rușinos*, am raționat eu încă logic. Spaima se străduia să mă cuprindă din toate părțile. Să-mi înfrângă teribila voință care îngrozise mercenarii lumii noastre.

După vreun sfert de oră, am reușit să fac abstracție de sunete, grație autosugestiei prin care blocasem centrul nervoși ai auzului. Respiram greu dar gândeam rațional. Recapitulam conștiințios, ca un elev, tot ce învățasem în materie de înfrânt tortura psihică. Încă din primii ani de Octogon, făcuse exerciții îndelungate în acest sens. Înainte de Malta, trecusem un test îngrozitor, poate unic la nivel mondial. Amintirea aceluia test mi-a dat un pic de curaj. Dacă se putea atunci, se mai putea odată. Am început să gândesc limpede, să calculez fiecare mișcare.

Cel mai ușor mi-a fost să readuc în memorie figura marelui strămoș geto-dac, Zamolxe. Când a apărut, buzele mele au început să se miște involuntar, în ritmul rugii păgâne:

- Zamolxe, trimis al Universului! Viață și moarte! OM' MANI!
PADME! HUM!

Îi vedeam din ce în ce mai clar. Așa cum trebuia să-l văd. La pupitrul centralei de comandă din Muntele Sacru. I-am simțit și spiritul, ca o adiere de vânt răcoros. Îmi transmitea putere printr-un sistem care depășea capcana imaginată de adversari. Ordinul său, clar și scurt, mi s-a imprimat în fiecare circuit neuronal:

- Varain, e cea mai grea misiune a vieții tale. Rezistă și demonstrează superioritatea noastră asupra materiei pământene!
Luptă și învinge, fiu al Universului!

M-am ridicat așa cum eram, cu imaginea Muntelui Sfânt în memorie. Am deschis ochii pe mașină infernală. O explozie cumplită a cutremurat hala, flăcări și fum au țâșnit din aparatul de tortură. Priveam metalul topit scurgându-se pe podeaua de beton. Ciudat, nu-mi mai era sete și foame, nu mai simțeam oboseala și descurajarea. Mă cuprinsese un val de energie și optimism cum nu

mai trăisem de multă vreme. Mi-am verificat pulsul. Era normal. Am început să mă plimb prin cușcă cu gândul la evadare. Conștiința de luptător mă oprea să încerc spargerea câmpului termo-energetic chiar atunci. Trebuia să îndeplinesc ordinul lui Zamolxe. Să le demonstrez rebelilor că ordinea extraterestră era mai puternică. Să-i fac să se supună.

Am stat singur mai mult de o oră. Dușmanii nu îndrăzneau să se arate. Urmăriseră prin videocameră dezastrul operațiunii lor și, probabil, analizau măsurile ce se impuneau pentru a păstra controlul asupra „zeului” Varain. În lipsă de altceva, am început să fluier o melodie săltăreață, veselă. Le plăteam adversarilor cu aceeași monedă. Le puneam neuronii pe moațe, îi enervam și-i stresam. Mai mult ca sigur, îi și înfricoșam. Orice fenomen care ne depășește posibilitățile de înțelegere tinde să ne sperie. Ei, bine, fenomenul Varain . depășise nivelul tehnic al rușilor, americanilor și chinezilor.

Adversarii refuzau să se arate. Cântecelul meu se ridica din ce în ce mai sigur. Biruitor și cutezător. Am început să-l fredonez pe cuvinte, să-i pun pe jar. Nu-mi plăcuseră deloc vânătorii de zei. Se cuvenea să-i frig. Să le explic faptul că neamul românesc, înșelat și disprețuit de ei, nu era oricare. Că în el zăcea tănuțit veșnicul foc al Geto-Daciei:

Nu cățați daci-n istorii, Dacii sunt ascunși în noi, în sămânța sfintei glorii, în speranță și-n nevoi.

Într-o lume rătăcită, Noi suntem încă români, Avem case, avem pită. Avem prunci, avem străbuni...

S-a prezentat unul singur. Chinezul cu statură de european. Purta un costum de cosmonaut și înainta foarte precaut. M-am decis să-i aplic un tratament la Bălăiul, să-l fac să iasă din calmul său asiatic.

- Hei, Iaki-Floc, mi se pare mie sau te-ai îngălbenit de spaimă?

Mi-a răspuns prin interfonul costumului. Vocea sa metalică nu avea accent omenesc dar îi simțeam frica.

- Varain, de ce n-ai părăsit cușca?

- Îmi place spectacolul. Cum să renunț la ospetie, când voi mi-ați organizat cel mai grozav program de discotecă? Sper să vă ofer ceva similar, să nu rămân dator.

S-a oprit la o distanță respectuoasă, cam de zece metri. Știa că risca dar, ca orice chinez conștiincios, voia să-și ducă până la capăt experimentul. L-am ză(iărât:

- Frățior gălbior, ce-ți spune ție știința ta? Mă omori celulă cu celulă sau te las fără teniși?

- Unul din doi va pieri, Varain.

O spusese cu toată convingerea. Din adâncurile ființei mele, bătrânul Deceneu îmi spunea ce va urma:

Căci mai nimic nu e ce pare, Fecior sortit la înviere, Ce este dac nicicând nu moare, Ce este get nicicând nu piere...

Arma străbunilor geto-daci funcționa la fel de perfect ca în ziua când bătrânul Demian mi-o înmânase acolo, departe, în munții Moldovei. Am răspuns împăciuitor:

- De ce să mori, frățior gălbior? V^o noi, la București. Îți pun pilă să-ți deschizi un butic. Mult mai rentabil decât revolta împotriva extraterestrilor.

- Varain, nu fă pe-a tâmpitul! Știi datele ecuației. Rasa noastră trebuie să domine lumea. Avem toate șansele. Sporul demografic și explozia științei ne dau viitorul.

- Drace! am murmurat eu, de aceea v-ați înhăitai cu ăștia? Vreți să luați puterea împreună, apoi să-i lăsați cu buzele umflate.

- Acesta este mersul vieții. Supraviețuiește cel mai rezistent, mai apt de dezvoltare. N-am făcut noi această lege.

- Nu-i o lege bună. Astralii sunt de altă părere. Vor restabili un echilibru între mulțime și inteligență. Popoarele inteligente asigură progresul.

- Astralii sunt puțini, Varain. Nici nu înțeleg bine ce se petrece pe această planetă. Sunt străini.

- Îți negi străbunii? Doar nu crezi că te-ai născut din maimuțe galbene.

A îndrăznit să se apropie. Ochii săi mă priveau trist:

- Varain, știi că suntem creația lor și-i respect. Nu suntem însă de acora cu planul lor de evoluție a omenirii. Noi lucrăm cu planuri de foarte lungă durată. De sute și mii de ani.

- Știu, chinezule. În următorul mileniu, ar trebui să penetrați masiv Europa, profitând de contradicțiile locale. În maxim două mii de ani, ați domina întreaga planetă.

- Cam așa ceva, Varain. Astralii impun metisarea iar noi o refuzăm. Strămoșii noștri au fost din altă constelație. Creierile noastre sunt organizate altfel decât ale voastre, ale albilor.

- Știu. Diferența nu e semnificativă. Avem loc sub Soare cu toții. De ce vă aventurați?

- Avem așii în mână, Varain. Nici o expediție extraterestră nu ne va distruge. Suntem prea mulți. - Vom domina lumea viitoare. O dominăm și acum. Orice dorim transformăm în gând și-l impunem în câmpul energetic al planetei.

-Nu prea are efect, i-am adus eu aminte. Vă trebuie mii de ani. ^
- îi avem.

- Și la ce vă folosește? Ești un om inteligent și cult. Are importanță cine domină lumea noastră? E mai fericit dominatorul decât dominatul?

- Varain, tocmai tu să nu cunoști adevărul? Suntem un experiment de tip *care pe care*. O singură rasă va rămâne pe această planetă. Galbenă.

Eram descumpănit. Bătrânul Zenardit din Muntele Albastru îmi spusese că misticii galbeni transmiteau din generație în generație profetia expusă de interlocutorul meu. Cine inventase această profetie nu știa nici Zenardit. Era o profetie foarte periculoasă. Refuza metisarea și propaga ideea eliminării celorlalte trei rase. Intră în contradicție cu Legea Universului adusă de zegetinii lui Zamolxe.

-Nu-i logic ce spui. Înțelepții voștri gândesc la fel ca noi. Aplică legea faptelor. Singura lege care poate salva specia umană.

- Da, nu-i logic, a recunoscut el. Noi reprezentăm latura războinică. *Domină să nu fii dominat!* e regula noastră. Vom aduna suficienți paranormali pentru a domina întreaga omenire.

- Nu te temi că vei fi auzit de ceilalți? Crezi că le convine varianta dominației rasei voastre?

- Nu ne aud. Explozia ta a distrus toate sistemele video și audio din clădire. Mă întreb ce tip de energie ai folosit.

- N-o cunoașteți. Cu ajutorul ei vă vom aduce la ascultare de Lege. Vom preveni războiul zeilor.

- Deci, știți.

- Da, știm. Nu reprezentați țările voastre. Nu reprezentați nici o rasă. Vă reprezentați pe voi înșivă. Și luptați pentru un ideal inuman.

- Inuman? E mai uman să acceptăm necunoscutul? Cel puțin noi știm ce vrem să facem din lume. Astralii ne trec de frontiera cunoașterii omenești. Ce se va alege de noi?

- îi bănuiești de intenții rele?

- Da, foarte rele. Și pe voi, luptătorii lor. De fapt, urmăriți ceea ce vrem și noi: puterea mondială. Negi?

- Nu neg. Puterea mondială va fi deținută de reprezentanții omenirii. Cei selecționați de noi. Ei vor impune pacea eternă.

- Moartea e pacea eternă, Varain. Legea vieții este lupta. Sau, mai blând spus, confruntarea.

- Confruntarea de idei nu înseamnă luptă. Va învinge logica și rațiunea!

- Nu vor învinge, Varain. Fiecare paranormal are logica și rațiunea sa. Va fi un război dur, între cei mai înzestrați „zei”. Noi vom învinge, căci avem deja cea mai teribilă armată paranormală.

Clic! Mi-a căzut fisa. Informația după care alergam era lângă mine.

- Voi i-ați pregătit pe luptătorii care m-au atras în capcană.
- Sunt perfecți, nu-i așa? s-a umflat în pene chinezul.
- Asta presupune mulți bani și un spațiu izolat, am continuat eu raționamentul. Un spațiu sustras supravegherii prin sateliții de spionaj.
- Nu-l știți! a râs individul. Aveți și voi limitele voastre.
- Poate că-l știm, am răspuns eu dus pe gânduri. E bine să renunțați la intențiile voastre. Acesta este ordinul lui Zamolxe.
- Nu-l recunoaștem de șef al lumii. Să plece de unde a venit!
- Nu va pleca. Va impune ordinea extraterestră.
- Va ucide o mare parte din omenire.
- Nu, n-o va ucide. Vă ascundeți în zadar după rase și popoare. Vă vom vâna noi, unul câte unul.
- Noi suntem mulți, Varain. Sute de mii. Voi sunteți mai puțin de o mie.

Aveau date relativ exacte. Un singur lucru nu înțelegeam și l-am întrebat:

- Chiar vreți să luptați împotriva extratereștrilor?
- E o noutate? Alături de noi vor veni marile puteri ale lumii. SUA, Rusia, China... Nimeni nu vă vrea. Plecați în altă zonă, în alt sistem solar!

Ceea ce spune galbenul mai auzisem. Americanii își îndoctrinau întreaga populație cu ideea războiului anti-ex- traterestru. Rușii apelau la magia primitivă în același scop. Chinezii se ascuseseră un timp în conul de umbră dar iată că și ei se pregăteau de război. Mi-am adus aminte de imaginea spațială a zonei noastre de Univers și am zâmbit: o furnică încerca să lupte împotriva elefantului.

- Sunteți nebuni, i-am aruncat eu în față. Oamenii de știință așteaptă contactul extraterestru ca pe o izbăvire. E singura cale de a reintra în civilizația universală. Iar voi, izolaționiștii, vă pregătiți să-l refuzați.

- Să-l respingem, Varain. Nu vrem să fim sclavii lor. Nu vrem ordinea lor. Avem ordinea noastră.
- Păcat! Te-am crezut inteligent. Nu ești.
- Dar ce sunt?

- Un bolnav. Foarte bolnav. Așa cum sunt toți care pregătesc războiul zeilor. Nu-l veți câștiga!

- S-o crezi tu!

- O cred! Noi vom trezi amintirile din creierele paranormalilor voștri. Îi vom informa cu adevărata istorie a omenirii. Le vom debloca mințile din tiparele voastre de gândire și acțiune.

- Cum s-o faceți, Varain? Noi controlăm creierele lor. 'Nimic nu ajunge la ei fără știrea noastră.

În gând, făceam raportul către comandantul Octogonului. Ceea ce trebuia să aflu era adunat deja în creierul meu.

- De ce taci, Varain?

Nu i-am răspuns. Nu mă mai interesa. M-am așezat la masă ; și am aprins o țigară. După calculele mele, afară era noapte. O vreme potrivită pentru o acțiune a luptătorilor noștri. Fumam și priveam dincolo de individul în costum de cosmonaut. În creierul meu, o idee devenea din ce în ce mai clară. În ultimul secol, majoritatea conducătorilor omenirii fuseseră bolnavi sau nebuni. Parcă îi alesese cineva pentru a distruge specia umană. Acel cineva care făcuse alegerea trebuia căutat și distrus. Cei din fața mea, vânătorii de zei, erau produsul unei ideologii. N-o născociseră ei. O aplicau numai, fără a realiza că erau uneltele decăderii umane. *Cine urăște atât de multe specia umană? Cine o ține în suferință? Cine inventează noi dureri și suferințe, la care s-o supună?* Iată marile întrebări care începuseră să mă frământa. Eu, care crezusem că știam totul, deoarece participasem la înfrângerea bubulilor, am realizat cât de puțin informat eram. Fumam și gândeam cât de naiv putusem fi.

PRIMA CONFRUNTARE

Liniștea s-a așternut peste întreaga hală. Aștept de vreo două ore ca inamicii să facă o mișcare, să le pot înțelege intențiile. Se țin însă departe de mine. Modul inexplicabil de distrugere a aparatului de tortură i-a alertat. I-a făcut să-și piardă siguranța „zeiască”. Probabil, se sfătuiesc, caută o soluție de distrugere a inexplicabilului fenomen cunoscut sub numele de Varain. Nu cred că-i mai interesează experiențele pe ființa mea. Ceea ce au văzut le-a ieșit pe nas. Mai mult ca sigur, îi sperie faptul că am rămas pe loc, în cușca termonegetică, să-i înfrunt. În mintea lor, cel care a determinat explozia de la distanță a sistemului de supraveghere și chinuire psihică deține niște forțe cu totul excepționale. Vânătorii de paranormali se simt vânați. Pe cinstite, chiar sunt. \sta fac eu în cabina - pușcărie: analizez situația celor văzuți, în scop de a selecționa cel mai important dintre ei. Desigur, pentru a-l amorți și captura.

Ceasul de la mână arată ora douăsprezece și ceva. Adică, miezul nopții. De mai mult de douăzeci de ore, nu am nici un fel de semn de la camarazii mei. E timpul să ies din inactivitate, să renunț la poziția de cobai. Mai mult decât am aflat deja nu cred să smulg de la adversari. S-au prins și ei că am intrat în joc potrivit regulii noastre de bază: *Când întâlnești o capcană, intri în ea, o studiezi, îi afli șefii, apoi o distrugi cu tot cu inamici.* E timpul să acționez, să mă eliberez. Desigur, trebuie să încep cu eliberarea psihicului. O treabă destul de complicată, ținând cont că nu cunosc natura energiei din care e confecționată cușca.

Mă plimb prin cabină și cuget. Ceea ce a născocit o minte de om, poate fi distrus sau reprodus de altă minte de om, la fel de bine înzestrată. Această lege științifică mă îndeamnă să-mi pun neuronii la treabă, să^ gădesc metoda de penetrare a câmpului termonegetic. încet, meticulos, trec prin filtrul memoriei toate cazurile în care a trebuit să lupt cu forme necunoscute de energie sau cu arme nemaiîntâlnite anterior. Cum am reușit atunci? De unde a venit inspirația? Evit anume invocarea lui Zamolxe. Ar fi prea ușor iar eu am înțeles din ordinul său că nu trebuie să optez pentru calea ușoară. E un examen al vieții mele. Dacă voi învinge de unul singur gruparea de paranormali adversi, vom avea șanse de victorie în războiul zeilor. Dacă nu... Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce se va întâmpla cu țara mea, România. E atâta haos și durere în ea, atâta dezorganizare... Fără noi, nu mai are nici o șansă. Trebuie să înving cu orice preț.

Mă așez pe scaun și-mi fixează privirea pe peretele luminos, străbătut de strania energie fierbinte. O șuviță subțire din aura mea se pregătește să lovească în focul artificial, pentru a trece dincolo și a lua legătura cu tovarășii mei de arne^ Pornește lin, se avântă în câmpul fierbinte ca un cuptor. În aceeași clipă, ființa îmi este invadată de un val de căldură. Simt cum iau foc, cum toate țesuturile se aprind instantaneu. Nu, corpul meu nu rezistă la miile de grade transmise prin șuvița energetică. Raționez fulgerător și mă retrag. Contactul cu ciudatul câmp se întrerupe, temperatura scade la fel de rapid precum crescuse. Am aflat însă ceva: câmpul nu e mai gros de cinci centimetri. Vârful săgeții mele energetice ajunsese dincolo de el și simțise viața normală.

Mă pregătesc să reiau atacul de spargere a câmpului termo-energetic. Instinctul îmi spune că trebuie să acționez cât mai rapid, înainte ca situația să se complice. Rațiunea confirmă verdictul instinctului. Deasupra mea se aude un hureit continuu, ca și cum ar veni o brigadă de tancuri sau o escadrilă de avioane. Ca în orice altă situație disperată, creierul elimină orice confuzie sau neclaritate. Devin un om rece, calm, cu gândirea limpede, logică, rațională. Exact ca un explorator astral. Intuiesc faptul că forța rece din adâncuri s-a prezentat la întâlnirea cerută de inconștient. Cum o fi penetrat câmpul termo-energetic?

Acum, Varain! aud eu comanda propriului creier. Fără să ezit, lansez săgeata spiritului pe direcția testată anterior. Miile de grade Celsius năvălesc peste ființa mea, gata să mă pârjolească. Izbutesc să murmur: *Zamolxe!* Mă sprijin cu mâinile de masă și văd șiroaiele de transpirație curgând pe pielea mea. Întregul trup îmi tremură ca frunza-n vânt, slăbit peste poate. Alunec către dușumea, cu ochii larg deschiși. Din haine îmi iese fum, semn că temperatura din aura energetică s-a transmis obiectelor materiale. Ating podeaua cu dinții strânși, aproape inconștient dar fără să renunț la săgeata lansată în câmpul termo-energetic. Dacă mor, să mor între cele două lumi, să pot anunța comandantul. Acesta este ultimul gând rațional.

Nu știu dacă ceea ce văd e adevăr sau imagini delirante. În fața ochilor mei, joacă o figură bărbătească transparentă, înconjurată de un halou înghețat. Îi simt suflarea de gheață și ochii săi vineți mă răcoresc. *Te-am văzut undeva*, murmur eu și mă ridic. Pentru siguranță, ca orice spion rațional, mă pipăi. Da, e adevărat, sunt în picioare, am puls, sunt întreg. Săgeata spiritului meu e undeva sus, deasupra Parisului. Caută înfrigurată o legătură cu vreunul din^ camarazii mei. Nu simt încă nimic și asta mă îndurerează. Înseamnă

că sunt morți. Ezit numai o clipă, apoi închid ochii și mă lansez către culmile Carpaților. Am nevoie de informații proaspete.

Zborul a durat mai puțin de o secundă. Simt câmpul lui Cremene și raportez scurt:

- Inamicii au fost identificați. Am spart capcana. Nu-i găsesc pe ceilalți.

- Sunt prizonieri într-un câmp similar, mă lămurește Cremene. Dispari!

Nu ezit o clipă. Comandantul știe ce ordonă. Mă concentrez din toate puterile mele și fac saltul în spațiu. Aterizez departe, într-o zonă necunoscută, în plină stradă. Încep să merg, pentru a nu atrage atenția eventualilor noctambuli. Ceasul arată ora douăsprezece și treizeci și șapte de minute. Arunc o privire către Cerul înstelat, află direcția nord și încerc să mă orientez. Imposibil. Nu știu în ce parte a Parisului mă află. Mă opresc într-un parc amărât, mă așez pe o bancă și răsuflu aer curat, rece, tare. Simt din nou că trăiesc. Îmi fac inventarul buzunarelor. Regret țigările uitate pe masă. Posed pașaportul pe numele lui Mark Stevenson, o mie și ceva de doțari, o batistă și un pieptene. Nu mă pot întoarce în sediul acoperit, *Blue Star*, deoarece dușmanii l-au ocupat. Altfel nu se poate explica capturarea rețelei lui Livadaru. Unde să mă ascund? *Unde nu se așteaptă nimeni*, îmi răspunde îngerul veghetor. Și-a revenit complet și este hotărât să mă ajute, înțeleg sugestia sa și zâmbesc de plăcerea clapei pe care o voi trage adversarilor. Închid ochii și încep ritualul:

- Zamolxe! Viață și moarte! Forța cea Mare! OM! MANI! OM! OM!

Aștept liniștit să mă încarc energetic, apoi îmi aduc în memorie apartamentul închiriat de Colette. Iată că-l voi vedea din nou, gândesc eu și fac saltul în spațiu. Mă trezesc în mijlocul sufrageriei. Nu stau pe gânduri. Trec rapid din cameră în cameră, verificând fiecare colțisor. Așa cum am bănuir, nu e nimeni. Partea proastă e că în toată bucătăria nu se zărește fir de aliment. Mă încercă o foame de lup. Semn sigur că sunt sănătos tun. De unde să fac eu rost de alimente la această oră? Numai de la localuri de noapte sau de la minimagazine non-stop. Am însă niște îndoieli cu privire la siguranța acestei operații. Mai mult ca "sigur, adversarii au împânzit orașul cu câmpurile lor, în căutarea mea. *Asta nu trebuie să uit!* îmi poruncesc eu. *Nu mă bat cu niște cocăləri! Mă confrunt cu o parte însemnată din „zeii paranormali”.* Cu indivizi umani înzestrați cu trăsături de excepție și instruiți pentru depistarea unor persoane asemănătoare lor. Ca atare, îmi strâng câmpul la limita maximă și mă covrigesc pe

canapea, în speranța că voi prinde câteva ore de somn. Dimineața îmi va fi mai ușor. Milioanele de parizieni, cu energiile lor, îmi vor acoperi deplasările. Ațipesc rapid, sub influența autosugestiei.

În jurul orei patru, mă trezesc alertat. Cineva umblă la ușă. Nu pe băjbăite. Direct, ca un proprietar. *Varain, mai sunt și alți deștepți pe această planetă*, îmi spun eu, strecurându-mă pe balcon. Prin ușa întredeschisă, urmăresc evoluția evenimentelor. În cameră pătrund Colette și o gorilă înarmată cu un soi de pistol mitralieră. Forma ciudată dar mai ales rezervorul atașat de pat îmi spune că arma e folosită pentru

lansat proiectile chimice. Tipii îmi cunosc la fix toate vulnerabilitățile și sunt deciziși să mă termine. În locul lor, aș manifesta sentimente similare. Cum să nu urăști un tip care-și bate joc de „asociația zeilor”?

: Ciang n-a ghicit, spune Colette. N-a riscat.

Înțeleg. Chinezul ghicise că voi merge acolo unde nici un om obișnuit n-ar fi îndrăznit. Gruparea de lichidare pornise pe urmele mele. Mă îndoiesc de faptul că sunt singuri. Probabil, jos, așteaptă o grămadă. Gata să-mi consume ficații. Îmi strâng și mai tare câmpul, să nu poate fi perceput. Încă nu-i momentul de atac. Voi face asta când voi avea sorți de izbândă totală.

Gorila controlează apartamentul cameră cu cameră. O văd cum se apropie de balcon. Împing ușa încât să pară închisă și șoptesc în gând: *Renunță!* Animalul pune mâna pe ușă, o verifică și renunță să iasă afară. Sugestia mea a prins. Și, ceea ce-i mai important, n-a fost percepută de Colette. Se cărăbănesc fără alte comentarii. Din balcon, admir micuța * poteră pornită pe urma mea. Trei autoturisme pline. Vreo doisprezece gealați, paranormali și clasici de-a valma. *Cam înghesuită situația*, cuget eu și mă întind din nou pe canapea. Cel puțin încă două ore vor trece orașul prin sită. Mă culc și adorm liniștit. Apartamentul verificat deja a devenit cel mai sigur loc din întregul oraș.

*

**

E ora nouă. Odihnit și bine dispus, iau micul dejun într-un bistrou. Mi-am procurat o hartă detaliată a Parisului și o studiez curios, ca orice turist. Încerc să descopăr locul în care mămicii mi-au încarcerat flăcăii din gruparea lui Livadaru. Înainte de a intra în bistrou, am făcut o scurtă incursiune la sediul companiei fantomă *Blue Star*. Nu m-am mirat foarte tare să constat că era înțesat cu agenți străini, din ambele categorii, clasici și paranormali. În mod

vădit, mă așteptau pe mine. Numai că eu nu intenționez să le fac plăcerea unei întâlniri.

Proporțiile puterilor pornite pe urma mea sunt impresionante. Îmi simt cum greblează Parisul și-mi aduc aminte de amenințarea lui Filatov din FSB: *Varain, într-o zi, planeta va fi prea strâmtă pentru tine. Noi vom face-o prea strâmtă.* Mănânc și mă întreb cum ce merit au rușii în organizarea vânătorii de octogonari români. Spionii ruși au făcut mereu casă bună cu cei francezi, însă ceea ce văzusem deja nu semăna a colaborare ruso-franceză. Mai degrabă aș bănuși că rușii montaseră întreaga organizație „zeiască” pentru a-și acoperi interesul lor pentru arma parapsi. N-ar fi fost prima dată când acționau sub steag străin. Multe din organizațiile „pașnice” ale lumii noastre sunt creația KGB-ului. E drept că destule s-au născut din inițiativa CIA și Mosad. Cam toți „marii” lumii se străduie să-și ascundă activitatea în asociații banale.

Termin de mâncat și pornesc la pas prin Paris. După câteva minute, iau decizia. Intru la telefoane și formez un număr din Germania. Îmi răspunde o voce dulce, înregistrată. Îmi spun robotului că sunt interesat de cumpărarea imobilului anunțat în ziar și las un număr de telefon la care să fiu căutat. În realitate, numărul e parola de alarmare a rezidenței germane. În mai puțin de jumătate de oră, Egon și Maier ar trebui să fie pe baricade. Plec în continuare pe jos, contrafilându-mă. Nu observ nimic suspect. Intru în prima biserică întâlnită în cale și mă prefac că mă rog. E o acoperire fantastică deoarece adversarii știu că nu sunt religioși. Trece jumătatea de oră planificată. E cazul să văd cât de rapid poate fi Egon în reacții. A fost agentul Bătrânului, un soi de fantomă cu apariții și dispariții spectaculoase. Mă opresc la prima cafenea cu măsuțe în stradă, cer o cafea și, în timp ce o beau, lansez spiritul către înalțuri. Desigur, cu imaginea micuțului spion fantomă în memorie. Îmi simt câmpul imediat. Dialogul telepatic curge blitz:

- Varain, în Paris, încolțit.
- Venim! Punct fix?
- Nu. Vă aștept la intrarea Saint Denis.
- Șaptesprezece.

Contactul s-a întrerupt. Beau restul cafelei, plătesc și mă ridic să plec. Simt în preajmă un câmp puternic, plecat în cercetare. Caută indivizii, nu se joacă. Dacă au ajuns la măturat străzile, înseamnă ceva foarte grav. Înseamnă că sunt câteva sute. Așa oaste paranormală n-am crezut să văd vreodată. Noi, octogonarii români, n-am avut nici în vremile bune mai mulți de o sută. Iar cu tot cu clasici, n-am trecut niciodată de o mie. Deși informațiile sunt

îngrijorătoare, nu simt nici un pic de teamă. *Ce-am avut și ce-am pierdut?* e filosofia vieții mele. *Cum e scris în cartea vieții, așa va fi rezultatul confruntării.*

Iau un taxi și mă deplasez către un loc știut numai de mine. Un loc trist dar sigur. E locuința unde am trăit câteva luni cu soția și fiul meu. Părăsesc taxiul la câteva străzi distanță și plec pe jos, să pot studia în voie casa în care îmi făcusem vise de viață normală. E aceeași, neschimbată. Cu obloanele trase, semn că nu e locuită. Pentru o clipă, simt tentația să mă aventurez în ea, să mă răsfăț în amintiri frumoase. Profesionistul din mine îmi aduce aminte că sunt în misiune de sacrificiu, că tovarășii mei sunt prizonieri, că vizita are un scop foarte precis.[^]Continui să pășesc agale, depășesc vilișoara și fac colțul. Înaintez pe o străduță pietruită până ce ajung în dreptul unei case părăsite. Răsflu ușurat. N-a fost demolată, n-a fost * reparată. Mă strecor înăuntru, trec de prima cameră și mă opresc. Închid ochii să-mi rememorez exact poziția ascunzătorii. O descopăr și-i extrag conținutul. Adică, o valiză diplomat plină. Trusa de supraviețuire a unui spion aflat la strâmtoare. O ascusesem acolo încă din vremile bune, când lucrasem cu Bălăiul în Paris, acoperiți ca oameni de afaceri. O deschid și-i verific conținutul. Am vreo cincizeci de mii de dolari, două rânduri de acte false, o ministație de interceptare convorbiri și... fotografiile celor dragi. Ale soției și fiului. Nici o armă, căci asta sunt eu, Varain: omul fără altă armă decât organismul propriu. Privesc visător la fotografiile soției și fiului. Au murit amândoi, în America de Sud. Eu de ce să mai trăiesc? Mă scutur din reverie, strecor fotografiile în buzunarul de la piept și iau valiza. Îmi răspund singur: *Trăiesc deoarece am de plătit datorii pe care nu le poate plăti altcineva.*

*
**

La ora șaptesprezece eram în locul indicat, intrarea în Saint Denis. Așteptam la volanul unui Peugeot vișiniu pe care-l închiriasem folosind unul din pașapoartele recuperate. Așteptam rece și calm, nepăsător de ceea ce urma să se întâmple. În realitate, întâmplările viitoare erau foarte bine organizate în capul meu. Făcusem un mic salt în viitor și-mi reglasem un pic soarta. Nu-i uram pe cei care organizaseră marea capcană din Franța. N-ar fi ajutat la nimic să-i urăsc. Le planificasem sfârșitul ca pe ceva de la sine înțeles. Ei sau omenirea? fusese dilema. Ordinul lui Zamolxe o rezolvase. Vânătorii de zei trebuiau lichidați. Odată cu ei, dispărea și pericolul marelui război parapsihologic, care ar fi cuprins omenirea

primului deceniu din secolul următor. Lângă mine, harta Parisului, despăturită și colorată frumos, cu carioca. În linii mari, știam unde era obiectivul de atacat.

Simțeam câmpurile celor doi agenți germani. Veneau singuri, cu o mașină care nu bătea la ochi. Un Opel Kadett amărât cât să-i plângi de milă. Nici ei nu arătau prea grozav. Când au coborât, mai să nu-i recunosc. Maier, cu o barbă de hippy și plete lungi, legate în codiță. Egon, și mai slab decât îl știam, cu straietele atârând pe el, ca pe un umerăș. Păreau doi lumpenproletari plecați să ia o gură de aer. Ne-am îmbrățișat, studiindu-ne pe furiș.

- Nu pari încolțit, a remarcat Maier.

- Am fost capturat. A trebuit să sparg un câmp necunoscut, să ies din strâmtoare.

- Cine-s?

- Zeii paranormali. Adunați într-o organizație de care ar trebui să știți.

- Pactul aleșilor?

- Ei sunt. Cei cu calculatorul din Pacific.

- Utopicii ăia?

- Nu-s chiar utopici. Au adunat câteva sute de paranormali, de toate rasele. I-au îndoctrinat să se creadă stăpânii lumii viitoare. N-au mamă, n-au tată, n-au patrie...

- Cine-i în spate?

- Nu știm încă. Mi-au aruncat în față numai locotenenții. Șeful cel mare se păstrează în umbră.

- E serioasă treaba?

- Mi-au capturat întreaga grupă din Paris.

- Drace! Nu glumesc.

- Nu. Sunt hotărâți și se bazează pe o ipotetică colaborare a marilor puteri.

- Basmel! Marile puteri se iau de păr pentru fiecare piață, pentru fiecare invenție, pentru...

Egon avea dreptate dar numai pe jumătate. În problema autorității extraterestre, majoritatea marilor puteri erau gata să-și dea mâna. Să facă front comun. Ne-am urcat în mașini și-am pornit. Germanii în față, căci aveau un bârlog neștiut de adversari. Am pătruns din nou în Paris. Simțurile mele ascuțite ca briciul mă vesteau că inamicii continuau să miroasă tot ce le venea în cale. Mă căutau cu înverșunare. Știau că nu puteam pleca fără să-mi eliberez camarazii. Onoarea era mai presus de dorința de viață. Pe asta contau

„vânătorii de zei”.

Am oprit în fața unui salon de artă foarte select. La acea oră, era cât se putea de gol. Înăuntru, la un birou modern, un neamț tipic: blond, uscățiv, cu frizură made în Deutschland, cu ochi albaștri. Purta un sacou în carouri și pantaloni bej. S-a repezit în întâmpinarea noastră. Nu pentru că s-ar fi prăpădit de plăcerea întâlnirii. Se temea să nu fim văzuți în prăvălia sa. Ne-a condus imediat în spate, într-un soi de depozit. S-a scuzat pentru o clipă, a mers la ușa de la intrare, punând anunțul de închidere și zăvorând-o cu tragere de inimă. Abia după aceea, puțin mai relaxat, a revenit și ne-a oferit câte un whisky cu gheață.

- Dânsul e Grinder, mi l-a prezentat Egon. Nu va intra în operație.

Vorbele agentului german însemnau că individul era folosit pentru acoperire. Într-adevăr, în scurt timp, ne-a părăsit, lăsându-ne cheia de la ieșirea de serviciu. Maier a ieșit după el, verificând traseul. S-a întors relativ mulțumit și a început să despacheteze arsenalul din lada de scule a mașinii între timp, Egon mă studia cu ochii lui mici, vioi.

- Nu-mi place ce văd, Varain. Am ridicat sprâncenele a mirare.

- Citesc în tine numai durere. Nici un strop de dorință di viață.

- Egon, ce rost are?!

- Are. Ești tânăr, trebuie să trăiești, să te bucuri de

Poate că ai dreptate. Am trecut pe lângă casa mea. Ultima în care am trăit omeneste. Cu soția și fiul.

- Mda. îi poți învia? Pentru ce lupti, Varain?

- Egon, știi prea bine.

- Știu dar tu ai uitat. Lupti pentru viață. N-o poți face bine dacă trăiești cu moartea în suflet.

Avea dreptate. Obosisem de prea multă luptă. M-aș fi culcat să nu mă mai scol niciodată. Doamna moarte îmi dădea târcoale insistente. Numai sentimentul datoriei mă ținea în picioare.

- Ai dreptate, Egon.

- Am. Din această clipă, vei trăi omeneste, Varain! Lasă-te cuprins de viață, căci eternitatea e departe încă.

Îl priveam și mă minunam. Nu avea mai mult de cincizeci de kilograme. Cel mai suspicios contraspion nu l-ar fi bănuțit de apartenență la cea mai temută organizație secretă, Floarea de Argint. Am îndrăznit să-l întreb:

- Domnule Egon, ați trăit vreodată normal?

- Da, înainte de război. Am avut familie. Ca și tine, am pierdut-o.
- îmi pare rău.
- Să nu-ți pară! Eu mi-am trăit viața. Nu regret nimic. Fă ca mine!
- în regulă. Facem planul?

Până către ora opt seara, planul era gata. Cuprindea o singură variantă: pătrunderea în citadela paranormalilor și eliberarea ostaticilor. N-am ezitat prea mult în alegerea metodelor. Egon și cu mine urma să acționăm prin forța psi, însă Maier putea folosi armele convenționale. Avea câteva, de calibru greu. Toate, confecționate artizanal, la atelierele secrete din Suedia. Toate, disimulate în scule nevinovate. Am stabilit să le folosească numai în caz de pericol extrem. Nu de altceva dar focurile de armă ne puteau aduce pe cap caralii francezi. Am fi căzut la mijloc, între două rele. Polițiștii locali ne iubeau la fel de puțin ca și „zeii” pe care urma să-i înfruntăm în luptă dreaptă. Dacă se poate numi luptă dreaptă o confruntare dintre trei membri ai Frăției Florii de Argint și câteva zeci sau sute de paranormali „aleși”.

La ora nouă și zece minute era întuneric beznă. Ne-am ocupat pozițiile, cam la o sută și ceva de metri de halele în care se ascundeau adversarii. Maier și-a stivuit meticolos armele și muniția, apoi a început să studieze obiectivul prin binoclul cu infraroșii. Egon, îmbrăcat ca un bătrân sărăntoc, cu o trăistuță ponosită de gât, juca rolul cerșetorului fără adăpost. Până și eu începusem să cred că era un boschetar adevărat. Ne-am atins palmele, pentru a ne îmbospăta memoria telepatică, apoi bătrânul Egon a pornit către intrarea principală. Din urmă, săgeata energetică lansată de spiritul meu îl susținea pe nevăzute.

Egon a ajuns în fața intrării. Ușa s-a deschis și o gorilă înaltă a ocupat întregul cadru. Îl auzeam cum parlamenta cu „boschetarul” aflat în căutare de adăpost. Dincolo de ușă, într-un soi de cabină, se mai zărea încă un individ, în uniformă de pază. Spiritul lui Egon, viu și alert, a comandat:

- Acum, Varain!

În următoarea secundă, am trosnit amândoi. Gorilele s-au clătinat ca bete, apoi au executat ordinul. S-au strâns unul lângă altul în cabina portarului. Egon a trecut pe lângă ele, a studiat câteva clipe

sistemul de alarmare, apoi l-a întrerupt. Puteam începe marele raid împotriva „vânătorilor de zei”.

Am țâșnit ca-la suta de metri, cu Maier lângă mine. În mai puțin de zece secunde, eram lângă Egon. Maier a luat poziție de tragere, în ușa cabinei. Eu și Egon ne-am înțeles din priviri. Am pornit unul după altul, pe direcția în care „mirosisem” câmpurile paranormalilor. Am înaintat j>e coridorul cunoscut, prin care trecusem cu dama brună. În dreptul scărilor de coborâre, am ezitat. Jos nu se mai afla nimic important. De acolo evadasem eu. Egon m-a întrebat din priviri. I-am comunicat telepatic ceea ce simțeam: un mare pericol. Treci înainte și te acopăr! a propus el. Am dat aprobator din cap și am pornit de unul singur pe scăările ce duceau către etaj. Din mers, îmi depănam ruga de concentrare a energiilor universale:

- Zamolxe! Viață și moarte! OM! MANI! PADME! HUM!

OM! OM! OM! OML.

Am simțit prima lovitură energetică direct în frunte. Instinctiv, am ridicat palmele pentru apărare și atac. În aceeași clipă, spiritul meu a țâșnit pe direcția din care venise lovitura.

La mai puțin de treizeci de metri, un grup de paranormali unit în lanț mă aștepta. Să fi fost vreo douăzeci. Am șovăit o clipă. Din spate, Egon mi-a șoptit:

- Varain, ești fiul Universului. Lovește!

Am închis ochii. Mii de tone forță mă apăseau. Câmpul unit al paranormalilor adversi tindea să mă strivească. Le-am înțeles tactica. Înceau să pătrundă în aura mea, să-mi transfere ideile lor. Exact ce trebuia să fac și eu. Am strâns din dinți de durere, apoi am adus în memorie imaginea Marelui Român - Zamolxe. Odată cu imaginea, s-a auzit vocea sa limpede, persuasivă: *Voi sunteți din aceeași rasă cu mine! Amintiți-vă cine sunteți! Sunteți oameni!*

Spiritul meu, purtând imaginea și sunetul vocii lui Zamolxe, s-a ridicat sus. Foarte sus, acolo unde nu mă pândeau nimeni. Simțeam frigul etern al spațiilor siderale înconjurându-mă din toate părțile. Apoi, ca un fulger, am coborât către grupul de paranormali. Am lovit exact în centrul lor de forță. Un scrâșnet ușor a însoțit lovitura psi. Grupul s-a dezmembrat. Îi vedeam clar, ca și cum aș fi fost între ei. Păreau teribil de dezorientați. Câțiva s-au așezat pe scaunele din cameră, cu capetele în mâini. Ceilalți discutau agitat. O singură idee părea să-i frământa: *Dacă este adevărat?* Am ghicit imediat ce se întâmplase. Vocea și imaginea lui Zamolxe lovise în centrul ancestral ai creierelor. Le treziseră amintiri uitate, din vremea colonizării Pământului. Amintiri pe care manipulatorii mistici le

blocaseră prin îndoctrinare. Primul grup era al nostru. Cu o singură lovitură, trezisem în ei Oamenii. Am înaintat pe jos, am deschis ușa camerei din care mă atacaseră:

- Eu sunt Varain din neamul Oamenilor! Am venit să vă eliberez din robia psi.

Nu mi-au răspuns imediat. Mă priveau de parcă venisem din altă lume. Am insistat:

- Sunt om pământean ca și voi. În spatele meu se află o expediție extraterestră din aceeași rasă cu străbunii voștri.

În fine, unul dintre ei s-a decis să vorbească:

- Ce se întâmplă cu noi, omule?

- Vă treziți la realitate. Informațiile străbunilor voștri au scăpat din limitatorul introdus de manipulatori. Aflați adevărul despre voi și despre omenire.

- Cum să-l aflu, omule? Sunt amețit și dezorientat, de parcă aș fi băut zile în șir.

Cunoșteam senzația pe care o trăia. Trecusem și eu prin ea, când deschisese ochii asupra lumii noastre. Asupra adevăratei lumi, cu adevăratele legi de evoluție a vieții. I-am liniștit:

- Nu vă faceți griji! Informațiile străbunilor astrali, eliberate din creierele voastre, se vor organiza logic, în conformitate cu realitatea universală.

Explicațiile mi-au fost întrerupte de o explozie. Am simțit cum fugea podeaua de sub mine. Am văzut planșeul crăpând, gata să înghită întreaga grupare de paranormali treziți la realitate. Instinctiv, mi-am extins câmpul, gata să-i cuprind pe toți. M-am lovit de un alt câmp, pe care-l simțeam prieten. M-am întors exact la timp să văd minunea. Din micuțul Egon izvora lumină. Așa aură frumoasă nu văzusem niciodată în viața mea. Ne-am unit câmpurile peste proaspeții recrutați în Frăția Florii de Argint și-am făcut saltul. Ne-au urmat fără șovăire. Erau în puterea noastră, datorită ordinului strecurat de Zamolxe în creierele lor. Ne-am trezit în curte, într-o ploaie de gloanțe și proiectile. Toate veneau din aceeași direcție: acoperișul clădirii.

- Câți sunt acolo? am urlat eu la paranormalul care avusese curaj să discute cu noi.

- Vreo zece-cincisprezece. Ceilalți sunt prin oraș, în căutarea voastră.

Am răsuflat ușurat. Sub ploaia de gloanțe, am desfăcut larg picioarele pentru a avea un sprijin solid, apoi am unit palmele în

floarea facerii omenești. Din degetele unite țâșneau fulgere albastre. La câțiva pași de mine, Egon lansase un câmp dens, luminos. Paranormalii recuperați ne imitau gesturile ca vrăjiți, încă nu erau conștienți de ce se petrecea cu ei. Focurile de armă au încetat.

- Plec să-i lămuresc, a aruncat Egon din mers.

Am rămas numai eu și Maier în compania celor care, cu câteva minute în urmă, ne fuseseră adversari. Ne studiam curioși. Fiecare avea zeci de întrebări, însă timp de pus nu era. Simțeam din depărtare o presiune care creștea vertiginos.

- Câți sunt în oraș?

- Numai Ciang știe. Nu locuim cu toții în același loc.

- Vin să ne atace, i-am anunțat eu pe un ton voit banal.

- Numai pe voi, a replicat unul dintre ei.

- Și pe voi. Se tem de amintirile trezite de Zamolxe. Vă vor morți.

Au șovăit o clipă. Se întrebau dacă îi mințeam sau nu. I-am lăsat să se clarifice singuri.

- Plec după ai mei. Știți unde sunt?

- Două etaje sub pământ. Captivi în câmpul y.

- Cum se oprește câmpul y?

- Numai Ciang știe.

Aflasem totuși ceva. Cum se numea ciudatul câmp termo-energetic. Am pornit din nou-către clădire, cu Maier pe urmele mele. În spate, paranormalii se grupau fără nici un cuvânt. Nu mă îngrijorau. Întreaga lor viață nu mai puteau ataca un om din neamul oamenilor. Am coborât scările în fugă, am depășit ruinele fostei mele închisori și am pătruns în al doilea nivel subteran. Încăperea era mai mică și lipsită de vizibilitate. Singura lumină venea de la o cabină similară celeia în care zăcusem eu. În ea, claie peste grămadă, zăceau românii din rezidenta pariziană. M-am oprit în fața cuștii, gândind la o soluție de spargere rapidă. M-ad observat imediat și s-au ridicat în picioare.

- Piciule, a urlat Bălaiul din fundul bojocilor, ai adus banane?

- Banane?

- Să hrănești maimuțoii.

I-am lăsat să-și strige bucuria în fel și chip. Am cercetat de jur împrejurul cuștii, în speranța că voi găsi sursa de energie. Nimic. Probabil, câmpul era generat de un aparat ascuns în podea.

- Hai, picicică, sparge gratiile! Pierdem deschiderea spectacolului de la Creazy Horse.

Am cugetat câteva clipe, surd la rugămintțile lor. *Ce s-a putut odată se mai poate*, am raționat eu. Nu știam însă cine era făptura stranie, cu ochi vineți, de gheață. Nici cum s-o invoc. Am pornit la

noroc, cu sistemul meu. Am închis ochii și m-am forțat să rememorez imaginea celui care mă ajutase să sparg câmpul termic. A apărut difuză, plutind în norii transparenți. În același moment, am simțit răcoala cumplită și mi-am amintit cine era. Era zeul din Muntele Alb. Mai științific spus, era un extraterestru făurit integral din energie. Îl întâlнисem în singura mea vizită din Retezat. N-am stat să mă întreb cum ajunsese în preajma mea și ce interes avea să ne scoată din capcană. Mi-am concentrat toate forțele și am lovit peretele cabinei.

Dogoarea m-a cuprins instantaneu. N-a ținut însă mult. A urmat un zdrăngănit ca de geam spart și întunericul s-a așternut în întreaga încăpere. Colegii mei au tăbărât orbește către direcția mea. Mă simțeau după câmp sau după voce. Maier a aprins o lanternă și a strigat în română: Liniște! în tăcerea care a urmat, am deslușit răpăit de pistoale mitraliere. Afară se confruntau tare. Cine, însă?

- Dacă a sosit poliția, ne paște priponul.

- Taci, lipa!

Nu se auzea nici o vorbă. Numai scurte rafale de armă automată.

- Egon, am transmis eu telepatic, ce se întâmplă?

- Au venit cei din oraș. Continuă să vină. Trebuie să ne retragem.

- De acord. Ne întâlnim jos, la intrare.

Am pornit pe băjbăite, ținându-ne unii de alții. Eu, care vedeam prin întuneric, mergeam în față. După mine, ceilalți, în această formație ne-am strecurat până la intrarea în hală. În fața cabinei portarului, am întâlnit primul mort. Fusesse lovit cu un singur glonț, între ochi. Lovitură de maestru. M-am oprit să cercetez împrejurimile. Umbrele paranormalilor noștri se vedeau. Cam răzlețite. Din față, atacau numai clasici. Am ghicit și de ce. Nu făceau parte din rasa noastră, nu aveau amintiri de trezit. Erau simple produse pământene.

- Blocați-i! am transmis eu ordinul telepatic.

Concomitent, am lasat o perdea de energie către atacatori. În câteva secunde, împușcăturile au încetat. Am ieșit în lumină, chemând în limba franceză:

- Aici, la mine! Pericolul a dispărut.

Ne-am adunat la un loc și am făcut numărătoarea. Douăzeci[^] și șapte de paranormali recuperați plus echipa noastră. În câteva cuvinte, i-am informat pe noii sosiți cu termenii în care se purta confruntarea. Nu aveau de ales. Mergeau alături de noi ori sfârșeau groaznic, de mâinile foștilor lor tovarăși de arme. Au trecut de partea

noastră fără murmur. I-am împărțit în grupe de câte doi-trei și i-am trimis în oraș. Toți, cu un singur ordin: să ajungă la adresa pe care le-o indicasem. Abia după ce i-am văzut plecați, m-am ocupat de oamenii mei. I-am luat pe lipovean și un rănit cu noi iar celorlalți le-am dat același ordin. În maxim două ore, trebuiau să se prezinte la adresa precizată de mine. În disperare de cauză, îi chemasem pe toți în fosta mea locuință. Până dimineață, prezenta suficientă siguranță.

Am ajuns primii. Eu, Egon, Maier, lipoveanul și rănitul. Vecinii încă nu stinseseră luminile, însă nu-mi făceau mari probleme. Erau niște burghezi bătrâni, cu tabieturi, care nu-și băgau nasul în treburile altora. M-am strecurat în curte și am deschis poarta. L-am lăsat de pază pe Maier, în întuneric iar eu cu ceilalți am pătruns în casă. Mirosea a stătut, a vechi și-a tristețe. Bălaiul a recunoscut locul. S-a așezat greoi pe o canapea prăfuită și-a început să mă privească insistent. Egon s-a postat lângă fereastră, să observe sosirile celorlalți. Eu am pansat rănitul cu niște bandaje făcute dintr-un cearceaf rupt, apoi l-am culcat în pat. După asta, am aprins o țigară și m-am așezat lângă Bălai.

- Ce-au vrut de la voi, lipa?

Mi-a răspuns c-o întrebare:

- Ești sigur că n-ai depășit limitele misiunii?

- Cum?

- Miroase a război. Casa asta... N-au fost ei, picioanele. Ucigașii sunt morți.

- Asta credeai tu?

- Tu nu credeai la fel?

- Nu, lipa. E singurul loc neștiut de ei. Ne urmăresc de mult timp.

- Ce vor?

- Stăpânirea lumii. Au început s-o acapareze.

- Jicniți?

- Încă nu știm. Marele șef se ascunde.

- Nu-mi place, picioanele. Miroase cumplit a hoit. Nasul nu mă înșeală.

- Nu putem pleca. Ori învingem, ori pierim. A oftat și-a aprins o țigară apoi s-a întins cât era de lung. Somnul din cușcă nu-i priise. Eu am trecut lângă Egon, sa-mi recunosc oastea de paranormali.

RĂZBOIUL ZEILOR

Până către ora unu, erau cu toții în casă. Nu dezertase nici unul. Înțeleseseră că moartea atârna peste capetele lor. Noii sosiți se așezaseră cuminiți, în trei șiruri, cu spatele la perete și cu fața către mine. Octogonarii se împrăștiaseră prin casă, la somn. Nu aveau nimic de aflat de la mine.

- Cine e șef? am întrebat eu.
- Ciang, a venit răspunsul.
- Care dintre voi?
- Nici unul. Acționăm la o singură comandă.
- Interesant! Știe cineva unde ar putea fi Ciang?
- în oraș. Ne caută. Ucide fără milă.
- A ucis dintre voi?
- Da, mai mulți. Cine nu se supune moare.

Exact ce auzisem și din alte surse. Colaborarea sau moartea. O politică foarte dură.

- Unde ați fost instruiți?
- într-un oraș subteran din Siberia.
- Știați pentru ce?
- Da. Să luăm puterea lumii. Noi trebuia să fim nobilii noii ere pământene. Stăpânii tuturor popoarelor.

Paranormalii recuperați răspundeau fără șovăire. Spargerea tiparului de gândire impus de stăpânii lor își făcuse efecte. Fiecare în parte își recăpătase propria personalitate. Într-un fel, coșmarul vieții lor se sfârșise.

- Știți cine sunt eu?
- Varain din Carpați. Unul dintre cei mai temuți adversari. Și voi vreți să luați puterea lumii.
- Da? Nu știți că nu se poate? De extraterestrii din Carpați n-ați auzit?
- Ni s-a spus că e o legendă. Că luptați singuri, cu metode moștenite de la o veche civilizație.

-Vă spun adevărul-adevărat. O expediție extraterestră s-a apropiat de Pământ. A studiat viața omenirii, a descoperit cauzele dezbinărilor și necazurilor. Le va elimina, impunând ordinea extraterestră. Noi suntem luptătorii lor. Și voi sunteți, căci nu aveți încotro. Ceilalți vă doresc moartea.

- Nu putem părăsi confruntarea? Am fost oameni cu vieți normale, am putea să revenim la preocupările noastre.

- Nu puteți. Fiecare sunteți catalogat de cei care v-au capturat și instruit. Se tem de voi, căci știți adevărul și nu mai puteți fi manipulați.

Mă priveau cu adâncă părere de rău. Mă consideraseră un eliberator iar eu le vesteam continuarea luptei. Sincer, îmi părea și mie rău de soarta lor. Am continuat întrebările:

- Cam câți sunt în oraș?

- Vreo două sute. Toți câți au putut fi retrași din posturile fixe.

- Posturi fixe? Ce sunt?

- Posturi de control și de influențare a conștiințelor unor lideri politici.

- Permanent?

- Zi și noapte. Le impunem prin telesugestie soluțiile și părerile scrise de Consiliu. E greu. Foarte greu. Uneori, trebuie să acționăm prin intermediari.

M-am așezat și eu jos, în fața lor. Ca la un sfat al bătrânilor. Ceea ce auzisem întrecea orice imaginație. Trebuia să aflu tot ce știau.

- Cum procedați în concret?

- Studiem mai mult timp liderul pe care trebuie să-l influențăm.

Concomitent, căutăm un luptător de-al nostru care să fie perfect compatibil cu el sau cu o persoană foarte apropiată, de obicei, soția. După aceasta, treaba e simplă. Lansăm ideile către liderul țintă. Dacă e rezistent, lansăm sugestiile către soție. Astfel, ideile vor pătrunde pe nesimțite în lider deoarece, de regulă, soții comunică telepatic. O bănuială cumplită mă încerca.

- Ați lucrat și-n România.

- Eu am lucrat.

Cel care mi-a confirmat bănuiala era un tip brunet, cu mustăcioară, ca la treizeci de ani. Vorbea românește destul de bine. Mă privea cu ochi candidi. Nu se simțea vinovat de ce făcuse. Într-un fel, nici nu era. Nu lucrase cu voința și conștiința neviciate.

- Cum a fost? I-am întrebat eu cu inima strânsă.

- Împotriva lui Ceaușescu am acționat eu, Ciang, Hansen și Nğuruga. În vreo trei ani, i-am rbbit aproape pe toți din jurul său. Nu știu de ce rezista Ceaușescu. În orice caz, l-am slăbit destul de tare.

- Și după Ceaușescu?

- Acum? Acționează Gilbert, Fenesy, Orlando și Mariette.

Dezorganizează conducerea. Aceasta e tactica. Produceam haosul planetar, apoi apărem ca salvatori. Consiliul poate oferi ajutor oricui se supune.

- Diabolic!

- Nu există diavoli. Noi producem fenomenele inexplicabile. Pe Eltân l-am prins în chingi cu toți paranormalii săi. E foarte ușor să penetrezi psihicul unui om beat sau drogat.

- De aceea nu se organizează nici un fel de campanie mondială împotriva alcoolului și drogurilor?

- Sigur! Campaniile împotriva fumatului sunt praf în ochi. Un fumător nu poate fi captat psihic, un alcoolic, întotdeauna.

- Nu v-ați temut de Dumnezeu?

- Nu. Cunoaștem legile vieții planetare și ne putem substitui lui Dumnezeu. Noi suntem zei. Așa ni s-a spus.

- N-ați simțit o forță mai presus de a voastră?

- Am simțit. Ni s-a spus că sunteți voi, cei din Frăția Vieții.

Am înghițit în sec. Adevăratul nume al organizației noastre era cunoscut de adversari. Cineva trădase. Cine însă? Trebuia să află.

- Ce vi s-a spus despre noi?

- Că sunteți prea puțini să contați. Singurul lucru pe care îl puteți face și noi nu, este să declanșați fenomenele naturii. Experții noștri cercetează însă. Vor descoperi secretul folosirii forțelor naturii.

- Mda. Altceva despre noi?

- Aveți un centru de inițiere într-un munte cu manifestări stranii. Am fost acolo și am văzut bicele de foc. Nu se poate explica ce se produce în acel munte. Deocamdată.

- De extrateresetri n-ați aflat? Nu v-ați temut?

- De ce ne-am fi temut? Au ceva împotriva noastră? Nici n-am știut că există. Consiliul ne-a spus că ei domină lumea.

- Ați fost în fața Consiliului?

- De mai multe ori. Fiecare misiune e primită de la Consiliu.

- Câți sunt?

- Treisprezece. Câte unul pentru fiecare constelație zodiacală.

- Aha! Și cum arată?

- Nu știm. Poartă măști negre.

- Atunci, cum știți că sunt membrii Consiliului?

- De la șefii de escadroane. Ei ne-au recrutat, ei ne duc la Consiliu.

- Unde?

- În orașul subteran din Siberia.

- Numai acolo?

- Numai.

Problema se complica foarte tare. Și mirosea a servicii secrete rusești. Dacă nu cumva și a conspirație mondială. I-am lăsat să se odihnească iar eu am urcat la etaj. Am intrat cu inima strânsă în camera care, cu ani în urmă, era plină de râs și voie bună. Camera fiului meu. Proprietarul nu se obosise să schimbe mobila. își imaginase că va închiria altei familii cu copii. N-am aprins lumina, am studiat camera pe întuneric. Era așa cum o lăsasem noi în ziua în care trebuise să dispărem. M-am așezat sfârșit pe pătucul fiului meu și am început ruga strămoșilor mei:

- Zamolxe! Sol al nemărginirii! Viață din Marea Viață! OM! OM', OM!...

Spațiile s-au despicat sub forța spiritului meu. Muntele Sacru s-a ivit în fața mea, slab luminat de stele și Lună. Am pătruns în camera de taină. Acolo unde nu dormea nimeni niciodată. Zamolxe, la fel de calm și sigur ca de obicei, m-a întrebat:

- Te-ai speriat, Varain?

- Da. N-am crezut că fac parte dintr-o specie sinucigașă.

- Ai intuit exact. Dacă le-ar reuși planul, omenirea ar dispărea în câteva secole.

- De unde le-a venit ideea?

- Bubulii au dispărut însă sămânța răzvrătirii, nu. Se pare că în psihologia voastră, a pământenilor, cineva a înscris această regulă.

- Care regulă, Zamolxe?

- De îndată ce cade o dictatură, se găsesc destui să inventeze o alta.

- Deci, în locul bubulilor...

- Nu numai, m-a întrerupt Zamolxe. Odată cu bubulii a căzut și dinastia șerpilor, ceșa. N-ai auzit de ea?

- Nu.

- A fost o frăție a vrăjitorilor pământeni închinători la șerpi.

- Deci, tot magie primitivă, bazată pe vechiul zodiac"

- Tot. Izraeliții s-au bazat pe zeul berbec, El-Aries, anagrama lui Israel. Hindustanii au mizat pe zeul șarpe, Ophiucus iar bubulii pe zeul scorpion, Scorpio, care, în ebraică, se numea bul. Prea puțini au crezut în oameni. Prea puțini au rămas oameni.

Ochii albaștri bleumarin ai exploratorului astral mă priveau insistent. Am înțeles ce aștepta de la mine.

- Zamolxe, Consiliul noilor претенdenți la puterea lumii e format din treisprezece indivizi. înseamnă că vor să aplice aceleași reguli primitive zodiacale.

- Sigur! Contează pe tiparul de gândire magică inoculat în inconștientul pământenilor de propaganda mistică din ultimii două mii de ani. Acest tipar îl putem sparge numai noi. Asta vă este misiunea: *Spargeți tiparul gândirii magice! Eliberați omenirea din capcană!*

Se pregătea să întrerupă contactul. Imaginea bărbatului cu ochii de gheață mi-a fulgerat prin memorie. Trebuia să știu cine era.

- Zamolxe, cineva a luptat alături de mine. Un bărbat cu ochi cenușii, înconjurat de un câmp rece. E spiritul din Retezat? Privirea astralului s-a înăsprit ușor.

- Varain, cunoști mai mult decât oricare pământean. Ce vrei să afli de la mine?

- Cine e spiritul din Retezat?

- E un mare secret, Varain. Secretul rasei albe, europene. Mai mult de atât nu poți cunoaște.

Imaginea exploratorului din Zegetina a dispărut. M-am ridicat de pe pat, mi-am aprins o țigară și am tras perdeaua, privind la strada pustie. Începusem să intuiesc adevăruri cutremurătoare. Istoria neamului meu alb, european se desfășura altfel decât o știusem mai înainte. M-am pomenit blestemând încet pe cei care încălciseră informațiile despre oamenii Pământului. Drumul către strămoși îmi fusese presărat cu capcane și minciuni. Din negura uitării, însă, strămoșii astrali ai rasei albe vegheaseră mereu asupra mea. Puteam primi informațiile necesare civilizării pământenilor primitivizați. Nu mi-am mai pus întrebarea care mă frământase atâta timp: *De ce eu și nu altul?* Așa fusese scris în programul vieții mele. Să sufăr lovituri cumplite pe drumul către adevăr dar, în ciuda acestora, să supraviețuiesc și să ating cu intuiția informații ultrasecrete, din care izvora puterea lumii.

Bălaiul m-a găsit pășind gânditor prin cameră. Intrase fără să-l simt. Și-a dres glasul, tușind. Am tras perdeaua și am aprins lumina. Lipoveanul avea ochii roșii, semn că dormise puțin și agitat.

- E grav, picioanele?

- Vom supraviețui, i-am răspuns eu evaziv.

- Cine sunt alcorii?

Întrebarea lui m-a surprins. Bălaiul n-avusese niciodată preocupări pentru altă știință decât spionajul. Am ghicit sursa interesului său:

- Te-au întrebat de ei?

- Da. Nu numai pe mine. Pe fiecare în parte. Ne întrebau de ne sleiau.

- Prin telefon?
 - Cum ai ghicit?
 - Nu-i nici o vrajă. Dușmanii au folosit un aparat psihotronic. Vă induceau un câmp electromagnetic prin circuitul telefonic. Undele electromagnetice vă afectau câmpurile bioelectrice ale creierelor și sistemul nervos. Din această cauză, vă simțeați sleiți. Substanța nervoasă cu care se hrănește creierul era consumată aproape în întregime pentru îndepărtarea undelor electromagnetice străine.
 - Măculița mea! Vedea-i-aș în ștreang, dându-se huța!
 - Îi vei vedea. Curând. Ce te întreba chinezul?
 - Așa-i! El întreba. Voia să știe unde e baza alcorilor.
 - Și tu ce-ai spus?
 - Le-am vândut gargara cu ozenauții din Carcaleți. Știi ce teribil l-a impresionat cuvântul? M-a pus să-l scriu.
 - Și după?
 - După? Mi-a tras un zvast prin telefon de-am simțit că-l vedeam pe bunicu'. A dracu' mașinărie! Da' nu-mi spui cine-s ăștia, alcorii? Ce să-i fi spus? Istoria europenilor zăcea încă într-o mare nebuloasă. Am rostit într-o doară:
 - Niște extraterestri dintr-o planetă a stelei Alcor. Se pare că au colonizat Pământul în timpuri imemorabile. Dacă nu mă înșel, au fost strămoșii rasei albe.
 - Și ce-l interesa pe icterul ăla cu ochii pieziși?
 - Alcorii erau zeii lor, am răspuns eu fără chef. Ca de altfel și zeii evreilor.
 - Da? Îi împinge curiozitatea sau vreun interes să-și bage nasul în afacerile zeilor?
 - De unde să știu ce poate zace într-un creier de chinez?
 - Nu prea ești în apele tale, m-a simțit Bălăiul.
 - Nu, lipa. Am aflat niște chestii de mă doare capul.
 - Îl dregem noi c-un trăscau și-un cântecel de inimă albastră.
- După ce ieșim din istorioara asta nașparlie.
- Vom ieși greu. Întregul oraș e împânzit de paranormalii „aleșilor”.
 - Ăștia cine mai sunt?
 - Un sol de sectă politico-religioasă. Cred că-l pot înlocui pe Dumnezeu la conducerea lumii.
 - E plină lumea de nebuni, a rostit lipoveanul filosofic. Și nu știu cum se face că dăm peste ei din ce în ce mai des.
 - Nici eu nu pricep, lipa.
 - Ehe, unde-s vremurile noastre de glorie? Cotonogeam cu spirit de răspundere la inamici bine cunoscuți. După fiecare mardeală,

faceam un chiolhan și mă bucuram că trăiam. Se-mpute treaba în meseria noastră. Prea multă tehnică, prea multă vrăjeală...

Nu-l mai ascultam. Calculam mișcările următoare. În primul rând, modul în care trebuia să folosesc paranormalii recuperați de la adversari. Nu-i puteam ține pe post de spectatori la decimarea noastră.

*
**

În jurul orei șase, rămăsesem în casă numai trei persoane: eu, Bălail și Livadaru. Restul pleaseră în oraș, în comandouri de trei-patru persoane, să vâneze „zeii”. Organizasem operațiunea în cele mai mici detalii. Paranormalii noștri, conduși invizibil de mine și Egon, trebuiau să-și identifice foștii colegi. În momentul localizării unui paranormal inamic, forțele se concentrau asupra acestuia, în scop de a-i schimba programul de acțiune. Înainte de plecarea la atac, discutasem cu fiecare luptător în parte. Le implimentasem în creiere imaginea și ordinul lui Zamolxe. Conștiința îmi era curată. Nu trebuia să moară nimeni, nu schilodeam măcar. Trezeam în creierele adversarilor amintirile din vremea când strămoșii lor, oamenii, atinseseră planeta Pământ. Puneam bazele unei păci, ce trebuia să vie destul de curând, odată cu încetarea războiului oamenilor împotriva oamenilor.

La ora șase și treizeci și două de minute, am recepționat primul semnal telepatic, de la o grupare aflată în plin centru. Cereau ajutor deoarece erau înconjurați de forțe superioare.

- Războiul zeilor a început, mi-am anunțat eu tovarășii de arme.

M-am așezat la masă, cu privirea ațintită către geam. Am închis ochii și, foarte liniștit, mi-am depănat ritualul. În clipele următoare, spiritul meu zbura către înalturile Cerului boreal. Vedeam ca în palmă zona în care erau încercuiți oamenii noștri. Simțeam vag câmpurile energetice ale adversarilor. Erau cel puțin cincisprezece, împrăștiați pe o rază de circa un kilometru.

Nu se putea lovi la grămadă. Trebuiau luați unul câte unul. Săgeata spiritului meu a coborât lin, ca o pană purtată de vânt. Am identificat primul adversar într-un autoturism parcat în preajma unui supermagazin. Individul se prefăcea că-și făcea aprovizionarea săptămânală. L-am atins din treacăt, inoculându-i ordinul exploratorilor astrali. S-a scuturat un pic, ca și cum ar fi fost înțepat de-o viespe. Am ghicit ce se întâmplase. Șefii lui îl pregătiseră împotriva „răsucirii”. Îi implimentase în creier o formulă de rezistență la ordinele noastre. Aceasta însemna că știau ce făcusem cu cei capturați în noaptea precedentă. Am revenit din zbor și am verificat eficiența primei lovituri. M-am asigurat că paranormalul lovit de mine spărsese cercul. L-am părăsit în locul în care îl găsisem, cu gând să-l recuperez la finele confruntării. În acest scop, i-am ordonat să nu părăsească parcare.

Săgeata spiritului meu a revenit în cameră. Am deschis ochii și am privit harta.

- Aici, Bălaiule! i-am arătat eu locul pe hartă, să-l marcheze cu un punct roșu.

- S-a fe, piciule! I-ai numărat dințișorii?

- Numai neuronii. Are câțiva mai puțin. I-am șters comanda de luptă împotriva noastră.

Ministația a zbarnâit scurt. Unul din filorii lui Livadaru raporta un fapt senzațional. Reperase bătrânul cu lavalieră. Se pregătea să părăsească orașul cu o mașină în care se mai aflau Colette și un bărbat.

- După ei, până la capăt! am ordonat eu fără să ezit. Luați un paranormal cu voi!

- Se vântură pupăza, a comentat Bălaiul. E cineva în gașca lor, dacă îl însoțește pe babalâc.

- S-ar putea să ți se facă părul creț și mintea dâmburi dacă afli cine e în realitate. Mai bine s-o uiți.

- Greu de uitat. De multă vreme nu mi-a căzut ochiana pe-o mânzoacă de categoria ei.

Am simțit semnalul lui Egon. M-am apropiat de fereastră, să-l prind mai bine.

- Se retrag, m-a vestit el. Propun să facem la fel.

- N-aveam unde să ne adunăm.

- Avem! Privește și memorează!

Harta Parisului și a împrejurimilor mi-a apărut clară, ca și cum mi-ar fi desenat-o cineva în fața mea. Către Saint Germain, un punct din hartă scintila puternic. L-am memorat, apoi am transmis telepativ:

- Detalii, Egon!

în fața ochilor mi-a apărut o fermă țărănească tipică. Cam roasă de vreme și lipsită de îngrijire. Am memorat drumeagul care ducea de la șoseaua principală către ea, apoi am întrerupt contactul:

- OK! Venim!

Ne-am strecurat pe ușa din spate ca niște lotri. Am trecut prin casa părăsită, folosită de mine drept ascunzătoare și-am ajuns la mașina lăsată în parcare subterană. Livadaru a trecut la volan iar eu cu Bălaiul, în spate. I-am dat direcția de mers, apoi m-am întins relaxat. Câștigasem prima rundă însă nu eram mulțumit. N-aveam nici cea mai vagă idee cine era șeful organizației. Ordinul lui Cremene fusese clar: *Capturați șeful!*

Am lansat spiritul către înalțuri din mersul mașinii. Figura lui Cremene mi-a apărut limpede ca un tablou. Rece, calmă, imobilă.

- Am capturat și recuperat câțiva, am raportat eu. Sunt pe urmele șefului.

- Cine e?

- Nu știu încă. Au un oraș subteran în Siberia. Ritualurile sunt oculte și duc către New Age.

- Îți trimit întăriri?

- Nu e nevoie.

Contactul telepatic s-a întrerupt.

- Nu-i mulțumit? m-a întrebat Bălaiul care intuisese ce făcusem.

- Nici eu nu sunt. Indivizii au un centru de instruire în Siberia.

- Oliolio, mânca-le-aș rânza! Tocmai acolo?

- Tocmai. Trebuie să-i găbjim dintr-o singură lovitură, înainte de a-și lua tălpășița.

- Măcar știi ca hram poartă?

- încă nu.

- Mergem după ei?

- Știi pe altcineva dispus s-o facă?

- Piciule, când se vor termina toate astea? Am obosit.

Pentru prima dată de când îl cunoșteam, lipoveanul recunoștea că obosise.

- Când vom merge la întâlnire cu mândra cea cu coasa-n mână, lipa. Mai devreme, nu.

- Astea-s păcatele tătucii, a gândit el cu voce tare. Trăgea la măsea și înjura de mama focului. Eu le plătesc.

- Sunt păcatele omenirii, i-am răspuns eu într-o doară. Le plătim deoarece ne-am născut într-o perioadă de mari dezlegări.

- Folosește, piciule? Nu de alta, dar poate-mi mai șterg îngerii niște păcatele din calculatorul poliției politice cerești.

- Nu cred s-o facă. Curând, vei da ochii cu îngerii.

S-a strâns înfiorat. Bănuia că făcusem un salt în timp și văzusem sfârșitul marelui trosnitor din Gliboca, Mihai Ursu, poreclit Bălaiul. L-am liniștit:

- Aștia se cred un fel de îngeri ai infernului rece.

A răsuflat ușurat:

- Le servim noi niște chiftele explozive de-i facem îngerăși adevărați.

- S-ar putea să nu fie atât de ușor, i-am tăiat eu avântul belicos.

Păstează-te pentru osăreala finală.

S-a strâns în el, cuminte ca un copilaș. Simțea deja ceea ce intuiseam și eu: confruntări stranii, după reguli necunoscute nouă. M-am Jăsat vrăjit de legănatul mașinii și-am adormit instantaneu. În scurtul somn, am avut o singură viziune: un templu ardea în flăcări puternice. O voce parcă cunoscută îmi spunea: *S-a prăbușit Nouul Ierusalim din România. Ați scăpat de blestem.* M-am trezit nădușit, privind alert în jur. Ne apropiam de intersecția indicată de Egon.

- De acolo, la dreapta! I-am îndemnat eu pe Livadaru.

Ne-am înscris pe drumeagul de țară, străjuit de arbori bătrâni, cu frunze de culoarea aramei. Gropile pline de apă îmi spuneau că, în ultimul timp, nimeni nu trecuse pe la fermă. Am ajuns în fața casei cu acoperiș povârnit, de ardezie. Pereții erau scorojiți în mai multe locuri iar iarba începuse să crească în voie printre pietrele pavajului. În ușa dată larg de perete ne aștepta un singur om. Un filor din echipa lui Livadaru. I-am strâns mâna și, condus de el, am intrat în casă. Mirosea a mucegai și-a tristete. În mod vizibil, casa era părăsită de mult* timp.

Egon ne aștepta într-o cămăruță cu ferestre zăbrelete. Stătea la o măsută rotundă și fuma gânditor.

- Maier e atins, m-a anunțat el. Rău de tot.

- Nenorociții! Le-o voi plăti!

- Le-o vom plăti, a precizat Egon. Nu va fi ușor. Ciang și gruparea principală au scăpat. De asemenea, Niu Gei și Colette.

- Niu Gei?

- Bătrânul care conducea operațiile din Franța în lipsa lui Ciang.

- Părea alb.

-Este alb. Asemenea tuturor războinicilor mistici, și-a luat un nume conspirativ. În organizația lor au un ritual de rebotezare. Nu ți-au spus cei recuperați?

- N-au avut timp. În orice caz, ce-am aflat mi-a dat de gândit. Nu e o glumă.

- Nu e, Varain. E o organizație foarte periculoasă, cu 'încrângături în toată lumea. Vor să obțină controlul psihic al tuturor conducătorilor naționali.

- Am aflat. N-ar fi bine să alertăm ziaristii, apoi să stăm la cotitură?

- Încă nu, Varain. Dacă nu prindem măcar unul din cei treisprezece, nu vom avea niciodată imaginea întregului plan.

- Al paisprezecelea mă interesează.

-Ce?

- Cremene mi-a cerut să-i capturez șeful.

- Înțeleg. Nu face parte din Consiliu.

- Așa cred. Am qu intuițiile mele.

- Bine, Varain. Nu te contrazic. Ce facem acum?

- Plecăm după Niu Gei? Am niște tălpași pe coada lui.

- Ar fi o captură interesantă. Cum procedăm cu cei recuperați?

Spionul fantomă s-a scărpinat gânditor în cap:

- Îi împărțim în rezidențele europene? Sunt treizeci și cinci.

- E o idee. Ne întărim.

- Atunci, să mergem!

Am pătruns într-o cameră lungă și îngustă, ce servise ca sufragerie. Paranormalii „răsuciți" dormeau în stilul lor: șezând, cu capetele între genunchi. I-am trezit și le-am comunicat hotărârea noastră. N-au comentat în nici un fel. Am selectat dintre ei un arab, Gabal, pe criteriul faptului că-l cunoștea personal pe Niu Gei. Am lăsat deplina libertate lui Egon și Livadaru în selecționarea celorlalți. După ce împărțirea pe rezidențe s-a terminat, le-am dat permisiunea să doarmă în continuare. Nu aveam nevoie de ei pentru operațiunea următoare. Puteau aștepta câteva zile, în conservare.

Mai aveam o sarcină. Să-l văd pe Maier. Și să-l ajut în limita puterilor mele. Metisul româno-german zăcea întins pe un pat vechi, cu baldachin. Fața îi era tumefiată și roșie, de parcă primise zeci de lovituri. Abia îi distingeam ochii

albaștri, curați, rugători."Suferea groaznic. Cine n-a primit o singură lovitură de la un paranormal ori de la un aparat psihotronic nu are habar cât de cumplite sunt suferințele provocate de „zei”.

- Salve, bătrâne! I-am salutat eu.

A dat să-mi răspundă. N-a reușit. Gândirea îi era neatinsă însă centrul nervoși ai vorbirii fuseseră blocați. Nici cu circulația nu stătea prea bine. Altfel, cum s-ar fi explicat concentrarea de sânge în țesuturi? Mi-am tras un scaun lângă patul său și m-am așezat temeinic. Mă aștepta o confruntare grea. Confruntarea cu energia necunoscută care îmi afecta bunul meu prieten și camarad de arme.

Mi-am înfipt privirea în ochii săi, adevărate porți deschise către exterior. Și căi sigure de pătrundere în creierul său, locul în care se concentrase energia străină. Am început să-i vorbesc, în scop de a-l determina să participe la vindecare:

- Adversarii ți-au introdus în creier o mare cantitate de energie incompatibilă cu biocâmpul tău. E o energie specială, dotată cu inteligență. Cu un fel de program menit să-ți distrugă inconștientul și funcțiile vitale coordonate de acesta.

A clipit din ochi, semn că mă înțelegea. Am continuat:

- Noi suntem compatibili, căci avem același program de viață. Voi pătrunde cu spiritul meu în creierul tău, în căutarea dușmanului nevăzut. Să nu te sperii de ce vei simți!

Mâna lui Egon s-a lăsat ușor pe umărul meu. Bătrânul spai mă susținea cu energia sa. Am pornit decis să ard cu focul spiritului meu energia inteligentă a dușmanilor. Inteligența mea contra inteligenței lor. Care pe care.

Primul impact a fost deosebit de dur. Am simțit șuvița energetică ^străină pătrunzând către mine, gata să mă înfășoare. În aceeași fracțiune de secundă, instinctiv, în mintea mea a apărut focul veșnic al neamului meu geto-dac.

Energia inamicilor a slăbit, retrăgându-se către adâncurile creierului celui atacat. Maier se zbătea în convulsii. Cam de tipul celor prezentate de cei „posedați de demoni”. I-am explicat cu voce convingătoare:

- Dușmanii sunt specializați în producerea bolilor psihice. Pentru orice medic normal, tu ești un epileptic sau un schizofrenic. Eu, însă, nu sunt un doctor obișnuit. Știu cum se produc astfel de boli. Exclusiv prin intervenția unor energii străine. Te voi vindeca complet.

I-am pus amândouă mâinile pe frunte și-am lăsat energia din mine să pornească liberă la atac. Simțeam clocotul de sub oasele craniului. Continuum să explic:

- După primele colonizări, astralii s-au confruntat între ei cu astfel de metode. Fiecare grupare care dorea să stăpânească Pământul și omenirea încerca să distrugă sau să înrobească psihic grupările adverse. Cei care reușeau introduceau în creierile învinșilor programul lor de evoluție, înrobindu-i. Urmașii lor sălbăticiți au continuat să se confrunte după aceleași metode, în mod involuntar, pe baza programelor înscrise în zestrea genetică.

- Înțeleg! a șoptit Maier.

- Din când în când, în creierul unui descendent al învinșilor răbufnește programul inițial, al străbunilor săi. Datorită confruntării interne, din creier, între cele două programe, individul este dezorientat. Câteodată, cei cu programe străbune foarte puternice, înving programul implimentat de inamici și se eliberează psihic. Din acea clipă, devin dușmani de temut ai descendenților din gruparea care i-a robit. Simți cum renaști?

- Simt o mare ușurare psihică. Mă dor însă oasele. Cumplit.

Am ridicat palmele de pe tâmpile și le-am purtat de-a lungul trupului său. Pe toată întinderea, simțeam energia negativă acționând asupra nervilor și oaselor.

-Astfel se produc cancerul osos și paraliziiile, i-am explicat eu. Adversarii au folosit o metodă combinată. Un paranormal te-a atacat prin telehignoză, folosind și un aparat care emitea unde electromagnetice incompatibile cu biocâmpul tău.

-Da, m-au lovit dintr-o mașină aflată în mers, în timp ce observam un agent de-al lor.

- Nu vei mai simți nimic străin în corp! I-am anunțat eu, declanșând iarăși focul spiritului.

I-am luat pulsul. Aproape normal. Ochii căpătaseră luciri frumoase. Luminau a viață. Am readus palmele pe tâmpile și am reluat atacul asupra inamicului ascuns pervers, în adâncurile creierului prietenului meu. Simțeam energia străină ca pe un ghem rece și negru. Se concentrase în câțiva centri nervoși din care tindea să blocheze funcțiile vitale. Era puternică. Foarte puternică.

Am închis lent ochii și am murmurat ruga către Dumnezeuul etern al tuturor ființelor omenești, indiferent de rasa ori casta din care proveneau. În câteva secunde, corpul meu s-a metamorfozat. Am devenit o parte din eterna viață universală. Sub palmele mele, ghemul rece și negru s-a sfărâmat în mii de cioburi. Apoi, acestea au luat foc, dispărând.

- Ești curat ca-n ziua nașterii, l-am anunțat eu pe Maier. în câteva ore, vei fi bun de luptă.

- Mulțumesc, Varain!

L-am adormit, apoi m-am întors către Egon:

- E timpul să ne plătim datoria. Cât pe ce să-l omoare.

- E timpul, a aprobat Egon.

ÎNFRÂNGEREA ÎNGERILOR NEGRI

Filorii au plasat urmăriții într-un vechi castel de pe valea râului Sarthe, între le Mans și Noyen. Au raportat însă și un fapt ciudat: nu se puteau apropia de clădire. La circa un kilometru de ziduri se petreceau fenomene ciudate, chiar îngrozitoare. Un soi de duh părea să domine zona. Un duh care producea efecte psihologice dintre cele mai neplăcute: amețală, panică, pierderea conștiinței, halucinații. Cel care îmi raporta aceste fenomene era paranormalul, deoarece filorii clasici erau terminați. L-am informat pe Egon cu situația în care se afla echipajul nostru.

- Mergem să vedem! a propus el. Nu garantez că vom și intra.

Dacă până și micuțul spion fantomă își făcea probleme... M-am scuturat din starea nenorocită. Nu aveam dreptul să șovăi. Adversarii erau simpli luptători paranormali. Înfrânsesem bubuli, uldihi și bolieni veniți din nemărginirile spațiului extraterestru. Cei din castelul *de* pe Sarthe nu puteau fi mai grozavi. Am format trei echipaje, pe mașini. Două de paranormali și una de clasici înarmați până-n dinți. Cei din urmă aveau în dotare atâta exploziv încât ar fi putut arunca în aer un oraș întreg. Experiența de luptător mă îndemna să procedez astfel. În multe cazuri, în care noi, „descântătorii” paranormali, eram blocați, armamentul clasic se dovedise eficient.

Înainte de a pleca, mi-am lansat spiritul către Muntele Sacru. Aveam nevoie de sfatul și ajutorul marelui explorator astral. Zamolxe era acolo, studiind peretele ecran prin care ținea legătura cu civilizațiile din zona noastră de Univers. Am așteptat răbdător să termine conversația cu o femeie blondă, înaltă, asemănătoare pământencelor noastre, dintr-o lume care, prin ecran, părea să fie identică cu cea pământeană. În fine, exploratorul spațiului s-a întors către mine:

- Raportează, Varain!

- Inamicii se interesează insistent de alcori. Presupun că au o bază pe Pământ.

- Înseamnă că aparțin grupărilor mistico-astrale. Prindeți șeful și luați toate informațiile pe care le deține!

- Imposibil! Conducătorii sunt într-un oraș subteran din Siberia. Formează un Consiliu de treisprezece condus de un al paisprezecelea, lider suprem.

- Atunci, veniți în țară!

- Sunt pe urmele unuia dintre lideri. Niu Gei conducătorul rezidenței franceze. Poate și europene. Intenționez să-l prind viu. Și să-l storc de informații.

: Cu multă băgare de seamă, Varain. Ține!

În mâna marelui astral a apărut cu disc argintiu puțin mai mare decât o farfurie obișnuită. Înainte ca eu să-mi dau seama ce se întâmpla, contactul telepatic s-a întrerupt. M-am trezit ținând în mână discul metalic. În creier îmi sunau cuvintele exploratorului zegetin: *Acest disc sparge orice câmp energetic. Acționează la comandă mentală.*

Am studiat curios darul lui Zamolxe. Părea un disc ca toate discurile. Pe o parte avea gravate câteva semne necunoscute, în rest, nimic deosebit. Era confecționat dintr-un metal ușor, greu de identificat. După o scurtă ezitare, l-am introdus sub cămașă, la piept. Nu purtam nici un fel de bagaj, astfel că nu aveam alt loc potrivit pentru el. I-am explicat lui Egon destinația darului primit de la astrali. A dat din cap:

- Se poate reuși. Să mergem!

Ne-am întins la drum într-un convoi lung, să nu atragem atenția. În față, eu, Egon, Gabal și doi paranormali recuperați de germani. Ziua era frumoasă, însorită, numai bună de plimbare. Spionii, însă, nu se plimbă niciodată. Ei lucrează nevăzuți pentru mai binele sau mai răul omenirii. Fiecare, cum îi este dat. Fiecare, crezând că are dreptate, că în numele idealului său poate face orice. Foarte puțini sunt conștienți de faptele lor rele și acționează pentru producerea lor. De exemplu, cei pe care-i înfruntam credeau că dreptatea era de partea lor. Răzvrățiții noii ere îi convinseseră că lumea trebuia organizată după planul lor. Recompensa pe care le-o ofereau, titluri de noblețe și privilegii, i-ar fi putut alerta. De unde să dai asemenea privilegii într-o lume sărăcită și dezbinată, dacă nu din sângele și sudoarea unor oameni nevinovați? Da, am concluzionat eu, cei care luptă pentru bani și privilegii sunt conștienți că fac rău. Numai cei care luptă pentru libertatea deplină a omenirii și a națiunilor lor merită respect.

- Te frământă ceva, Varain?

- Sigur, Egon. Cum au putut să-i robească psihic? Cum i-au convins să participe la manipularea psihică a liderilor lumii?

- Argumentul? Puterea, Varain. Egoismul n-a dispărut din oameni. Nici măcar din cei paranormali. Dacă n-ai fi trecut prin a patra dimensiune și prin moarte, ai fi fost ca ei. Rob al banului și al setei de putere. Sunt niște gângăanii mărunte, lipsite de perspectiva vieții universale și planetare.

- Gângăanii mărunte? Nu vezi ce probleme ridică? Câtă durere produc?

- Știu, Varain. Te doare ce-au făcut neamului tău. În mai puțin de două decenii, i-au determinat un regres cumplit. Te voi ajuta să-l ridici la nivelul pe care-l visezi.

- De ce tocmai neamului meu?

- Din prostie și răutate mistică, Varain. Potrivit scriptelor lor, în neamul vostru trebuia să se nască un mare reformator al lumii. Au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a împiedica această profeție.

- Idioti! Cum cred ei că un singur om poate reforma lumea?

- Asta-i mistica, Varain. Te încântă să afli că au crezut că tu ești reformatorul?

Am blestemat nestăpânit, cu voce tare. Afirmatiile lui Egon îmi amintiseră toate suferințele la care fusesem supus. Ele își aflau cauza în presupunerea misticilor că voi fi un fel de Mesia. Iar eu fusesem un simplu om, cu vise modeste și dorințe de viață omenească. Calculele misticilor astrali fuseseră greșite. La fel ca întreaga lor religie, greșită și ea. Eu, un pământean nevinovat, fusesem schilodit și vânat pe întreaga planetă datorită acestor calcule. Știința și venirea exploratorilor extraterestri îmi salvaseră viața. Prea târziu, însă. Rănile produse de misticii astrali sângerau cumplit în sufletul meu.

„Nue târziu, Varain, m-a contrazis Egon. Ai viața în față.

Îmi citise telepatic gândul disperat. I-am replicat:

- Curând, voi împlini patruzeci și patru de ani. Mă simt foarte bătrân.

- Eu am optzeci și trei, Varain. Mă simt util omenirii. Așa trebuie să te simți și tu: folositor celor din jur. Pacea să coboare în sufletul tău chinuit! Adu-ți aminte că ești om din neamul oamenilor!

- N-am uitat nici o clipă, Egon.

Tăceam și priveam îngândurat la satele prin care treceam.

Oamenii păreau fericiți și mulțumiți cu viața lor. Așa cum fuseseră și românii o scurtă perioadă de timp. Prea scurtă pentru a se imprima adânc în sufletul și mintea lor. Cine ne urmărea cu atâta insistență, dorindu-ne răul? Cine nu ne lăsa să ne ridicăm? Ce pățiseră liderii noștri de acționau ca niște drogați, luând măsuri împotriva intereselor naționale? Astfel de gânduri frământam eu în drum către locul confruntării.

Din Le Mans am făcut-o la stânga, pe un drum îngust dar asfaltat. Am mers mai puțin de trezeci de kilometri până la locul în care ne așteptau ai noștri. Erau retrași într-o pădurice, lângă un fost motel distrus prin foc. Cei doi filori clasici arătau groaznic. Cu priviri pierdute și trupuri tremurânde. Abia respirau și nu vorbeau. Fuseseră

loviți cu temuta armă psi. Le-am dat primele îngrijiri și i-am lăsat singuri. Noi trebuia să pătrundem în citadela râului, să-l prindem pe Niu Gei.

Paranormalul mi-a desenat schița locului în care se afla castelul. Nu puteam să-l atingem pe șosea. Numai pe jos, trecând o punte metalică aruncată peste râu. Până la căderea serii mai erau cam două ore. Ne-am așezat jos, pe lângă mașini, să ne pregătim. Bălaiul s-a furișat tiptil lângă mine. Așa cum făcea^ înaintea fiecărui atac. Era convins că-i aduceam noroc. În plus, își mai descărca sufletul.

- Piciule, crezi că moșulică ne-a pus de-o primire nasoală?

- Mai mult ca sigur. E mare sculă în Consiliul noii ordini pământene. Încă nu știu ce ascunde în dărâmătura de castel.

- Nu zici nimic de zuza brună. E de calitate?

M-am înfiorat scârbit și am aprins o țigară. Bălaiul și-a aranjat frumos aruncătorul de rachete și sacul cu exploziv plastic, apoi a continuat:

- Ce-ar fi să arunci o otheadă în viitor? Nu se știe niciodată.

- Am aruncat. Încă-i bine.

- M-ai văzut și pe mine?

- C-an filme, lipa. Te zbunguii cu niște parașute și trăgeai vârtos la măsea.

- Eu eram ăla! s-a bucurat lipoveanul. Înseamnă că n-o s-o mai încasez.

- Nu dar ține-te în spate! Cu degetul pe trăgaci. Cum simți că te mănâncă în ceafă, tragi fără somație! În orice mișcă!

..

Umbrele serii întunecau păduricea. Ne-am adunat unii lângă alții și am stabilit pe șoptite planul de atac. Paranormalul care atinsese limita exterioară a apărării castelului a trecut în față. Am pornit în șir indian, pășind cu grijă. După vreo jumătate de oră, călăuza s-a oprit.

- Până aici, domnule Varain. Simțiți?

Am extins ușor câmpul psiho-energetic, apoi am lansat prima suviță pe direcția castelului. Clădirea din fața mea se înălța posomorâtă și tristă, fără nici o lumină. Săgeata spiritului a atins un perete drept, plin de ace. În aceeași clipă, am simțit o arsură puternică. M-am retras instinctiv.

- Un câmp, i-am informat eu. Probabil, din aceeași energie ca și cea folosită la înlănțuire.

- Ne-au depășit, și-a dat cu părerea Bălaiul. Au armate

întregi de savanți și cercetători.

- Nu ne-au depășit. Noi suntem oamenii Universului. Nu ne vor supune niciodată.

Mâna mea pipăia după discul oferit de Zamolxe. L-am scos și am privit către castel. Dincolo de zidurile sale, o miniarmată bazată pe ritualuri oculte orientale dar și pe rezultatele științei. O miniarmată pusă în slujba răului. În slujba dominării întregii omeniri prin cele mai reușite exemplare umane, strânse și robotizate cu cea mai hădă religie

inventată de primitivi.

- Sparge câmpul energetic al castelului! am ordonat eu în gând.

Discul a pornit ușor iar eu am rămas uimit de simplitatea tehnicii folosite de astrali. Am mai înaintat câțiva pași, să fiu martor la cele ce se întâmplau. Nu s-a auzit nici un sunet. Doar o ușoară lumină în zona în care identificasem zidul. În castel, însă, au izbucnit lumini. Spargerea câmpului electromagnetic fusese sesizată. Nu ne așteptau cu plăcinte, mai mult ca sigur. Am lansat ușor săgeata câmpului bioenergetic și n-am mai întâlnit nimic. Discul a venit ușor, susurând ca un murmur de izvor. L-am prins din zbor și l-am introdus din nou la piept, sub cămașă.

- Fain bumerang! a comentat Bălaiul. Facem pași?

- înainte!

Am pornit în goană pe puntea suspendată, legată cu odgoane groase de sârmă împletită. Din fugă, respingeam loviturile paranormalilor adversi. Inamicii își concentraseră tirul pe șirul nostru. La moment, evitau să folosească armament clasic.

- Mai repede! am strigat eu. Pot dărăma puntea.

Așa s-a și întâmplat. Mai aveam cam treizeci de metri până la mal, când o perdea de foc s-a ridicat în spatele nostru. Am înțeles că dușmanii atinseseră metalul punții cu o armă silențioasă. Mi-am dilatat câmpul energetic și am cuprins ultimii luptători aflați pe punte. În aceeași clipită, am făcut saltul către mal. Ne-am rostogolit pe pământul tare, bolovănos. În urmă, puntea s-a prăbușit cu zgomot.

- Victorie sau moarte, a sintetizat Bălaiul situația.

Nu mai glumea. Calea de retragere către mașini fusese întreruptă. M-am ridicat și am ordonat telepatic tuturor să-și unească câmpurile într-unui singur. În față, la mai puțin de cincizeci de metri, se ridicau turnurile de veghe ale castelului. Am pornit strânși, cu clasicii în urma noastră. Din față loviturile nu conteneau. Erau însă din ce în ce mai slabe. Aceasta însemna că ordinul lui Zamolxe își făcuse efectul, cel puțin față de unii adversari.

Aproape de zid au început focurile de armă. Nu dintre cele ușoare. Lansau rachete și bombe grele. Am parcurs în fugă ultimii pași, apoi ne-am aruncat de-a valma în șanțul castelului. Lipoveanul a sprintat cu o viteză pe care nu l-0 cunoșteam. A fixat explozibilul la baza turnului de veghe, a înjurat cu toată convingerea apoi a început să alerge către noi. Fără să gândesc, am lansat o șuviță energetică asupra sa. Exact la timp. Lăcă n-o făceam, îi intra familia în doliu. Ne-am strâns grămadă, cam ca la rugbi. Paranormalii ocroteau cu câmp irile lor clasicii. Știam ce va urma.

Explozia a umplut valea. I-a răspuns ecoul. Turnul de veghe s-a înclinat primejdios, apoi s-a prăbușit cu mare huiet. O breșă largă se arăta în fața noastră.

- După mine! am poruncit eu cu voce clară.

Am pătruns prin gaura din zid gata de orice. Nimeni nu ne-a întâmpinat însă. O liniște mormântală se așternuse peste întreaga clădire.

- Au dat ortu', și-a exprimat Bălaiul părerea.

- încă nu. Veniți! Repede!

Îngerul veghetor, veșnic neadormit, trăgea clopoțelul de alarmă. Simțurile toate, răscolite de încrâncenare, îmi strigau: *Varain, spre turnul pătrat!* Către mijlocul curții, ne-a prins ploaia de gloanțe și obuze. Ne-am aruncat în spatele unui havuz și am răspuns cu aceeași monedă. Clasicii noștri au pornit un tir susținut de paranormalii înfierbântați și ei de luptă. În acest timp, eu pipăiam fiecare centimetru pătrat din turnul pătrat. EMncolo de ziduri, percepeam câmpurile unor paranormali de talie. Ușa din fier ne despărțea.

- Acolo, Băluile! i-am indicat eu.

- în ușița din iatac, după care stă mândruța?

- Arunc-o în aer!

Și-a lins buzele de plăcere. A introdus racheta, a ochit ca la poligon.

Racheta a pornit. Ușa a zburat în aer. In aceeași clipă, ceva a explodat înăuntru.

- După mine! am ordonat eu cu glas tare.

Am pornit în față, să opresc ploaia de gloanțe cu câmpul meu.

Presiunea câmpurilor din interior nu scăzuse. Din contra, crescuse substanțial. Am priceput mișcarea adversarilor: puseseră în funcțiune un câmp energetic de tipul celui cu care mă înlănțuiseră. N-am ezitat decât o fracțiune de secundă. Mâna s-a îndreptat spontan către piept, am extras discul și-am gândit. Instrumentul a plecat brusc, pe direcția indicată. În clipa următoare, s-a produs explozia. Am pătruns buluc în marea cameră a turnului. Era, într-adevăr, mare. Un pătrat cu latura cam de patruzeci de metri. Am recunoscut fără greș interiorul. Era cel văzut de mine pe timpul interceptării emisiunii telepatice. Bătrânul cu lavalieră stătea la birou, înconjurat de câteva persoane. Toți, cu palmele întinse, pentru atac. Deasupra capului său, tabloul zeului Eliusa, zeul selectat de New Age pentru a fi impus omenirii. Am simțit cum mă apuca furia. Descărcarea s-a produs spontan. Am incendiat tabloul zeului Eliusa cu o singură pasă fierbinte. Abia după aceea, am aruncat întreaga energie către grupul de „black angels” din jurul bătrânului. Un nor de foc i-a cuprins. Ardeau auzurile zeilor noi ere pământene precum surcelele.

Varain, să nu ucizi! a sunat în mine porunca părintelui Demian. Poruncă datorită căreia suferisem cumplit. Așa cum suferiseră toți cei care crezuseră în puterea non-violenței. *Cui pe cui se scoate!* am gândit eu. *Cei care lovesc trebuie loviți. De noi sau de Adevăratul Dumnezeu.*

Focul a încetat, semn că mă calmasem. Niu Gei și „zeii” săi stăteau goi și lipsiți de apărare. Focul meu le distrusese integral aurele negative, încărcate cu energia morții. Puteau cel mult să culeagă cartofi sau să presteze alte munci grosolane. În viața lor nu mai puteau ucide cu energia informațională. Bătrânul Niu Gei mă privea cu ochii lărgiți de spaimă. Era caraghios și demn de milă. El, care se crezuse asemenea zeilor...

- Eu sunt Varain din neamul oamenilor, l-am vestit eu. Epoca dominației semitice s-a terminat. Omenirea a intrat în impejiul vieții.
- încă nu, Varain. Consiliul există și vă va înfrunta. Iar tu nu ești din neamul oamenilor. Îți ascunzi adevărata identitate. Ești alcor.

- Și dacă așa fi?

- S-ar explica multe, Varain sau cum te cheamă cu adevărat.

- Spune-mi Varain! Ți se pare că oricare altul. N-are vreo putere prin el însuși.

- Ești alcor sau nu?

Niu Gei avea o obsesie astrală. Obsesia alcorilor din care provenea familia mea paternă. Nu simțeam nevoia să mă ascund. Am recunoscut:

- Străbunii mei au colonizat Pământul cu multe sute de mii de ani în urmă. Ei au fondat rasa oamenilor.

- Au fost rebeli galactici.

- Nu ține minciuna, Niu Gei! Voi ne-ați mințit pe noi, descendenții alcorilor, că strămoșii noștri au fost răzvrățiți. Adevărul este altul. Voi sunteți pirați astrali, căutați de toată Confederația Galactică. Ați învins prin înșelăciune și cruzime, ați înrobii psihic urmașii vechilor colonizatori. De mine vă este frică, nu-i așa?

- Nu-mi explic... Nu se putea...

Am înțeles ceea ce-l frământa. Cum de renăscusem eu, cum reînviaseră informațiile adevărate din programul alcorilor. I-am răspuns simplu:

- O civilizație extraterestră venită de dincolo de zenit.

- Nu se poate! Sistemul nostru de dominare a lumii e perfect. Am fi știut.

- Se poate. Astralii s-au stabilit în munții noștri. Vor impune ordinea extraterestră. S-au prăbușit miturile voastre

polițico-religioase.

- Încă nu, Varain. Războiul zeilor abia a început. Va fi lung și cumplit.

Chiar credea ceea ce spune. Credeam și eu, căci văzusem de ce erau în stare.

- Cum ați putut crede că puteți îndobitoci întreaga omenire cu calculatoarele voastre?

- Chiar putem, Varain. O singură grupare de forță ne-a rezistat: Voi, Frăția Vieții. Încolo, rușii, americanii, evreii, chinezii...

- Deci, conspirație planetară?

- Cineva trebuia să ia conducerea. Noi eram cei mai potriviți. Știam legile de organizare și funcționare din spațiul magic. Voi nu le știți.

- Le știm, am răspuns eu calm. Nu folosesc la nimic. Viața pământeană și universală nu se supune legilor voastre.

- Te înșeli, Varain! Te înșeli...

Nu-l mai ascultam. Ochii mi se opriseră pe Colette. Tremura din toate mădularele de parcă ar fi fost prinsă de friguri. Pierduse cumplita putere a morții. Se simțea mică, slabă, neînsemnată. Așa cum se simțiseră nevinovatele făpturi umane pe care le ucisese. Î-am șoptit ușor, persuasiv:

- Să trăiești cu amintirea grozăviilor săvârșite de tine! Să înțelegi ce înseamnă să iei viața cuiva!

N-a răspuns nimic. Mă privea cu ochii lărgiți de spaimă.

- Aici nu mai avem nimic de făcut. Să mergem!

- Încă nu, Varain! s-a opus Niu Gei ordinului dat de mine. Putem trata.

- Cum?

- Viața noastră în schimbul informațiilor.

- Ai văzut, Niu Gei, că viața e mai importantă decât averea și puterea?

- E importantă dar depinde cum o trăiești, Varain. Voi nu știți s-o trăiți. Vă cramponați de colțul acela de stâncă. Ce înseamnă România, Varain?

- Cunosoc placa. Pune alta!

Vocea mi se înăsprise. îmi venea să-l trosnesc de să-i sapă creierii cu care gândise rău la neamul meu și la omenire. Mi-am adus aminte că era paralizat și m-am stăpânit. L-am întrebat relativ calm:

- De ce vreți să uniți totul sub conducerea voastră, Niu Gei? Nu vă place cum arată lumea?

- Nu. Prea mare haos, Varain. Vrem ordine. Ordinea noastră.

- Nu regret că te dezamăgesc. Ordinea extraterestră a început să fie impusă. Din această cauză, v-am descoperit. Ne-am lovit de voi și a trebuit să vă eliminăm.

- încă nu ne-ați eliminat.

- O vom face. Fii sigur de asta!

A încercat să replice însă i-am întors spatele. Bălaiul citea curios lozincile scrise pe zidurile vechi. L-am strigat:

- Hai, lipa! Nu se face să-ți produci singur bubiță la creier.

- Să știi că sunt deranjați rău la mansardă, a confirmat el. Ai citit poliiloghia lor?

- Nu dar o știi. Se consideră un fel de îngerii ai morții. Cu dreptul de a lua orice viață doresc. Îi putem considera simpli criminali.

- Și n-ar fi cazul să-

Bălaiul își mângâia ușor arma. M-am întos și am privit la „zeii” noii ere. Le-am ghicit gândurile.

- Nu e cazul, lipa. Lasă-i să se sfășie între ei! Să afle că nu mai sunt zei.

Abia la ieșire m-am lovit de Egon. Nu pătrunsese cu mine.

- Varain, știi ce-i aici?

- Un soi ae centrală a „îngerilor negri”.

- Vii cu mine?

L-am urmat. Am traversat curtea în curmeziș, apoi am intrat pe o ușă solidă, de stejar. Chiar lângă intrare, trei indivizi îmbrăcați în uniforme negre stăteau cu palmele lipite de perete, păziți de un clasic înarmat cu mitralieră. Egon i-a depășit ca și cum nu i-ar fi observat, a deschis a doua ușă, tot de stejar, și m-a lăsat să trec. Am scăpat un sunet de uimire. O centrală asemănătoare celei din Munții Scorpiei fusese

ascunsă în acel castel din Franța.

- Privește, Varain! m-a îndemnat Egon, pornind calculatorul.

M-am așezat pe scaun să studiez cele descoperite de micuțul spion fantomă. Prin fața ochilor rulau listele cu persoane din toată lumea, identificate ca posedând capacități paranormale. În dreptul fiecăreia figura un număr de ordine. Am făcut câteva verificări, la

întâmplare. În dreptul numărului de ordine am descoperit fișiere întregi cu date despre persoanele respective. „Vânătorii de zei” lucrau foarte metodic, nu scăpau cel mai mic detaliu. Din pură curiozitate, am format numele meu conspirativ, Petre Varain. Lângă mine, Egon și Bălaiul căscau ochii, gata să primească minunea. N-a fost nici o minune. Informațiile erau lapidare: *Petre Varain, nume conspirativ, agent al Frăției Vieții. Numele real: nu se cunoaște. Originea probabilă: alcor. Data nașterii: incertă. Locul nașterii: Romania. Capacități paranormale de excepție.*

Trebuie lichidat.

Urma o înșiruire aproximativă a talentelor mele, în mare parte, reală. Nu obținuseră foarte mult. Numai ce văzuseră și auziseră cei pe care-i înfruntasem.

- Sunt obsedați de alcori, a remarcat Egon. De unde acest interes?

- E o poveste veche de câteva sute de mii de ani. Poate și mai veche.

- Și cum sună povestea asta, piciule?

- Pentru noi? Nimic deosebit. Un descendent din alcori va participa la civilizarea pământenilor, servind drept ghid unor exploratori extraterestri. Treaba s-a făcut deja. Împreună cu Zamolxe și Cremene am schimbat programul de evoluție al omenirii. Nici un alt program nu-l poate afecta.

- Iar mă vârați în SF. Lăsați-mă pe mine lângă iubitoarea asta de realitate!

- Păi, asta-i realitatea, Bălaiule. Alta nu este. Una în care confruntarea a fost regula. Să sperăm că prin intervenția noastră vom scoate din inconștientul planetar ideea de confruntare, înlocuind-o cu competiția pașnică.

Am lăsat un specialist să extragă toate datele din calculator și noi am mers mai departe, prin centrala adversarilor. Pe o masă de lucru, am descoperit un model de sferă cerească construit cam după informațiile lansate de Cernescu. Alături, pe un geam colorat, un sistem zodiacal inspirat din aceeași sursă. I-am recunoscut legăturile „magice”, așa cum mi le explicase matrozul după ce frunzăriise zeci de hârtoage mistice.

- Aceasta e dezinformarea noastră, i-am arătat eu lui Egon isprava. Le-a pus sârmarul neuronii pe moațe. Prea au crezut că lumea e simplă și manipulabilă prin cuvânt.

- Ce-a vrut să însemne asta, Varain?

- În primii ani de după al doilea război mondial, Bătrânul a intuit termenii în care urma să se poarte confruntarea „zeiască” de la sfârșitul secolului și mileniului. Ne-a căutat și ne-a găsit după criteriile prin care bubulii își recrutau „zeii” și paranormalii. Restul a fost o treabă simplă. Un bătrân preot cu puteri magice ne-a inițiat în arta cunoașterii realității prin folosirea subconștientului iar un grup de psihologi, s-a'ocupat de instruirea noastră profesională. După cum vezi, în ultimul război al zeilor, am făcut minuni de vitejie, înfruntând cam toate taberele mistico-politice.

- Și dezinformarea?

- Bătrânul a fost un as în ale dezinformării. Ne-a dat nume conspirative care confirmau modelele de organizare și evoluție a lumii folosite de mistici. I-a lovit cu minunile în care credeau. Eu sunt una dintre acele „minuni”. I-a determinat să iasă la lumină, să-și arate adevărata față. Să-i afle pământeni așa cum sunt: primitivi și lacomi de putere.

- Înseamnă că modelele făcute de omul vostru au fost piese de dezinformare.

- Exact. A împletit informații adevărate cu informații aparent adevărate încât i-a aruncat pe mistici într-o falsă realitate. Nici nu meritau altceva.

- Da, nu meritau să trăiască o viață normală. Prea au intoxicat omenirea cu miturile lor. E cazul să reținem, nu?

- Sigur. Aici nu mai e nimic de făcut.

*
**

Seara, lipoveanul și câțiva clasici au făcut un chef monștrii. Nu știi de unde procuraseră pileala, însă părea de calitate. În jurul orei unu din noapte, m-a trezit vocea Bălaiului. Cânta cu patimă, acompaniat de niște instrumente. Am coborât etajul, către fosta bucătărie a căsuței țărănești. Vreo șase găligani, cu lipoveanul în cap, băteau ritmul în castroanele de ciorbă, cu furculițe lungi, din alamă. Cântecul era, neîndoielnic, interesant din toate punctele de vedere. Exprima adevărata atitudine a românului față de religie.

Sfântul Petru și Mihai Au deschis o crâșmă-n rai. Dumnezeu, că e mai mare, Stătea pe butoi călare.

Bei, mori, nu bei, mori, Dacă bei, să bei destul, Dacă mori, să mori sătul.

Cuvioasa sfânta Ana Căra la molan cu cana. Iar cei patruzeci de sfinți Zăceau cu furtune-n dinți. Bei, mori, nu bei, mori...

- Bălaiule! Să-ți fie rușine!

- îmi este, piciule, m-a asigurat el. Am uitat restul cântecului.
Mă încearcă o scleroză.

- Nu de asta. De scandal.

S-a oprit din urlat și din bătut tingirea. A aruncat o privire nevinovată în jur, apoi m-a întrebat ca un prunc:

- Unde vezi tu scandal? Ne rugăm și noi în stilul noii ere pământene. Da' numa' la zeii noștri, ca suntem patrioți.

Am dat să-i amintesc de conspirativitate dar m-am oprit. A ridicat mâna în fața mea și s-a luminat de bucurie:

- Mi-am amintit, piciule! a urlat el, reluând melodia:

Fericita Preacista Sta cu gura la cana. Iară pruncul ei, Hristos, Bea Ia cepul cel de jos Bei, mori, nu bei, mori...

- Destul! Ce cred ăștia despre noi?

- Habar n-am da' nici nu mă interesează. Fiecare cu noua lui ordine. A noastră-i cea mai omenească. Mi s-a urât de atâta miros de smirnă și tămâie. Ca și țugulanului, de altfel. Oleacă de miros de mititei, cu niște parfum de tămâioasă e medicamentu' cel mai bun pentru epoca de transpirație prin care trece nația noastră.

Nu-l puteam opri. M-am așezat pe un scaun, mi-am aprins o țigară, decis să mă relaxez cu trăsările lui. Bălaiul a terminat cântecelul într-un vacarm de voci. Le plăcuse. Chiar și celor care nu înțelegeau limba română. Lipoveanul s-a așezat în capul mesei, și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune și a început predica de bucătărie:

- Fraților, cumnaților și pomanagiilor care ați leorpăit pe daiboj! Treacă de la mine și această bardacă de trăscau! Grație ei, am văzut lumina de la capătul tunelului din România.

- Da, da, nene lipa! îl aplaudau filorii lui Livadaru. Și ce-ai văzut?

- Mare cacealma, nenicilor! Lumina de care pomenea moțișorul era o lumânare de la capul unei moarte. Mierlise reforma și fârțângăii ăia nu observaseră. Se bucurau ca netoții. Nici măcar nu se întrebau cine se scormonise în buzunar după firfiricul de lumânare.

- Știm, știm, au aprobat pezevenghii. Matale i-ai cumpărat lumânare, că ești milos și bun creștin.

- Aaașa, sugativelor! Cine mai toarnă un rând?

Cănila mari, de faianță, au fost umplute în pas alergător de unul din meseni. Bălaiul s-a umflat în pene ca un cocoș, apoi a întrebat:

- Ia ziceți, mânjilor, ce v-ar place din folclorul de tranziție?

- Aia cu Truți! Aia cu țigările.

Bălaiul a luat o gură din cană, a plimbat vinul prin gură, l-a înghițit și-a dres vocea și-a început:

*Prin pădurea bradului, Văd mustața Radului. Radu sta și-adulmeca,
Pe gealați îi dibăcea.
În trei tiruri dolofane, Ful de baxuri barosane, Assos de la grețili Să
fumeze fraieri'*

Dă-te, Truți-ncătușat

Că de nu, mori afumat... «

M-am ridicat de la masă mult mai înviorat decât la început.

Bălaiul m-a zărit și-a protestat:

- Se poate, picuile? Nu-ți place folclorul tranzistor?

- Mă culc, lipa. Și voi trebuie să vă culcați. Mâine pornim către Siberia.

- Eu? Da' ce-s dilii? Rusnaccii sunt în stare să mă pună la sanie. Sau să-mi organizeze o întâlnire natur cu Lenin.

- Bei, mori, nu bei, mori, i-am adus eu aminte. Tu măcar mori sătul.

- Mersi, încă nu-i căzu'. Mai am ceva ață pe mosorel.

- Și-o derulezi repede, trăind dezorganizat.

Asta era prea de tot. Bălaiul cu viață dezorganizată? Și-a trântit o mutră jignită, i-a luat pe toți de martori și m-a aratat:

- Asta este marele Varain. Da' n-ajungea așa de mare dacă nu-l dădăceam eu. întreaga lui filosofie de viață de la mine a luat-o. Și acum dă cu picioru' în mentoru' său spiritual. Sau spirtos, ceea ce e cam același lucru.

Nu l-am mai ascultat. Am plecat să mă culc. Simțeam o teribilă nevoie de odihnă. Și mă frământau multe informații culese din bârlogul medieval al lui Niu Gei.

PREGĂTIREA PENTRU ATAC

Dimineata, m-am trezit primul și am ieșit în curte să mă spăl la cișmea. Aerul rece, de septembrie m-a înfiorat plăcut, îmi amintea de-o zi târzie de toamnă, când Bătrânul Radu Boureanu mă duse la părintele Demian, în munți. Cât de puține cunoșteam atunci! Sfâșiat de pierderea dragostei dintâi și scârbit de mizeriile „epocii de aur”, acceptasem meseria de muritor profesionist. Mi se părușe mult mai normală pentru un om adevărat decât lingușeala și lipsa de demnitate specifice acelei epoci. Trecuseră ae atunci opt ani. Învătasem multe, majoritatea prin suferință și efort propriu. Nu eram însă mulțumit nici de mine, nici ae români. Ceea ce vedeam eu în țara mea, pentru care suferisem și riscasem cumplit, n-ar fi mulțumit pe nimeni. Aș fi preferat să fi murit în confruntările trecute, decât să asist la decăderea și mai accentuată a neamului românesc. Mă îndurera cumplit lașitatea unor români. Și lipsa lor de reacție la bătaia de joc a hoților din țară sau din străinătate. Pasivitatea lor îmi sugera niște bovine duse la tăiere. Nu, sigur, acesta nu era neamul pentru care suferisem dureri neștiute de nimeni. Neamul meu cel adevărat trăia în spiritul și visele mele...

L-am trezit pe Egon să analizăm informațiile obținute de la dușmanii învinși. Germanul dormise puțin, ca și mine. Pe masă, lângă o scrumieră care țipa de chiștoace, zăceau maldăre de însemnări.

- Varain, avem de a face cu marile puteri ale lumii. Informațiile pe baza cărora s-a înfiripat New Age provind de la americani, ruși, chinezi. De ce vor să ne distrugă?

- Unul din cei paisprezece știe adevărul. Se tem de ordinea extraterestră. Preferă să pârjolească Pământul decât să se supună.

- Sunt simpli muritori, Varain. Știu că au fost înfrânți bubulii, uldihii și bolienii. Ei sunt inferiori. Pe ce se bazează?

I-am dezvăluit cel mai grozav secret al luptei noastre:

- Contează pe sprijinul a aproape jumătate din omenire. Știu că nu vom comite pentru impunerea ordinii și legalității. Probabil, au observat că procesul de curățire a creiereior pământene durează mult.

- Să-l grăbim!

- Nu putem! Am distruge psihic o mare parte din populație.

Zamolxe nu aprobă aceasta.

-- Deci, luptă de uzură...

- Să-i liniștim pe aceștia și vom vedea!

- Dacă se ridică alții, cu alte pretenții?

- Îi liniștim și pe ei. Altă cale nu există.

- Atunci...
- Va trebui să mergem în Siberia.
- Dacă mai găsim ceva acolo.
- Vom găsi. Nu au unde ne înfrunta. Îți dai seama că au adunat armate de paranormali.
- Dacă nu v-ați grăbit!
- Am studiat subiectul. E prea complex. Nu există indicii exterioare, formale de identificare a descendenților vechilor zei. În plus, ne-am temut că, prin scormonirea zestrei ancestrale, vom determina reacții negative.
- Cum ar fi?
- Agresivitate față de cei din altă încrengătură psihoenergetică. Și așa, în mod inconștient, ne facem rău, pe baza programelor implimentate de rebelii astrali. Practica lor de a dezbinda în mod invizibil omenirea e preluată la nivelul fiecărei națiuni.

: Bine, să facem planul!

În jurul orei nouă, am luat legătura cu Cremene. I-am raportat primele rezultate și, surprinzător, m-a chemat în țară. Am lăsat în sarcina lui Egon și Livadaru împărțirea paranormalilor recuperați și, în aceeași zi, seara, am ajuns în București, împreună cu garda mea de corp, Bălaiul.

*
..

Cremene stătea singur în penumbră și fuma gânditor. I-am înmânat documentele și dischetele capturate de la strania organizație, apoi, la semnul său, am luat loc. Bălaiul și-a tras un scaun și, neobișnuit de cuminte, și-a sprijinit coatele pe birou.

- Ce părere ai, Varain?
 - Organizație mistico-politică. A obținut informații de la majoritatea descendenților astrali. Sistemul imaginat de ei pentru organizarea și conducerea lumii presupune uciderea fizică sau psihică a unei mari părți din omenire. Trebuie să-i anihilăm!
 - Pe ce se bazează?
 - Pe zestrea primitivă din creierele oamenilor. Rasa albă este în grav pericol, căci sistemul a fost format pe limbile europene.
 - Nu cumva chinezii au inițiat acest proiect?
 - N-aș putea spune. Experimentul micro, pe indivizi izolați și grupuri, a fost plin de succes. Robotizarea este aproape perfectă. Numai descendenții dropa puteau deține acest secret.

- îi știm?
- Numai pe cei aflați în slujba lui Niu Gei.
- Ce știi ei și noi nu știm?
 - Greu de presupus. Probabil, regula după care se ridică și coboară indivizii, națiunile și rasele. Mecanismul de influențare a viului planetar.
 - Ai impresia că vor să aplice un mecanism semantic? Să unifice limbile și sensurile cuvintelor?
 - Asta au aplicat-o deja rușii. Poate și americanii. Rezultatele sunt satisfăcătoare dar, în nici un caz, bune.
- Atunci?
- Dacă sunt asiaticii, putem afla ceva.
- Cum, Varain?
 - Studiind măsurile aberante luate de Ceaușescu după ce a fost atras în plasa lor.
- Vrei să judeci logic acțiunile unui creier illogic?
 - Nu judecăm. E o pistă. Punem în calculator informațiile și vedem ce rezultă. Sau năvălim în Siberia și le smulgem secretele.
- Dacă mai sunt acolo. în locul lor, aș fi dispărut.
- Unde? în lumea civilizată? Și cine să conducă sutele de escadroane de paranormali.
- Escadroane? Ce sunt cavaleriști?
 - Se consideră un fel de călăreți ai spiritelor, datorită /borurilor astrale.
 - Da. Bine, Varain! Pun să lucreze pe calculator. Poate iese ceva. Discutăm mâine dimineață.
- Am plecat împreună cu Bălaiul prin orașul fremătând de viață. I s-a dezlegat limba:
 - îi bănuiești pe gălbiori de niște șotii?
 - Poate ca n-o fac conștient. Tibetul e un loc plin de surprize încă necunoscute de lumea civilizată.
 - Adică, îi împinge un drăcușor mic și galben să se lase de vândut tricouri și teniși, în favoarea unor activități paranormale?
 - Bălaiule, e un secret pe care nu-l pot descâlci. Deocamdată. Mâine îți dau un răspuns competent.
 - Iar eu dau o bere acum. Bine?
 - Am șovăit o clipă. Mi-am amintit ce-mi spusese Egon despre viață și am acceptat. în definitiv, conversația cu lipoveanul era o

destindere iar somn nu-mi era. Pe Omena n-o anunțasem de sosirea mea. Puteam să-i fac o surpriză.

În timp ce râdea un coniac luat pe post de bere, lipoveanul și-a dat frâu liber îngrijorării:

- Piciule, nu-mi place cum merge treaba. Suntem din ce în ce mai puțini iar răzvrățiții împotriva ordinii vieții, din ce în ce mai deși. Dacă nu găsim o soluție să-i căsăpim, vor otrăvi întreaga planetă. De unde dracu' tot apar?

- Dintre oameni, lipa. Dintre oameni orgolioși, doritori de putere supranaturală. Așa cum a fost și Ceaușescu. Din cauza lor suferă o parte însemnată a omenirii. Din cauza lor nu avem liniște.

• - Darurile Asiei sunt otrăvite, piciole. Am tresărit. Ca în multe alte ocazii, lipoveanul lansase o idee foarte apropiată de adevăr.

- Da, am confirmat eu, din Asia ne-au venit religiile care frământă omenirea actuală. Ele sunt o încercare de înăbușire a spiritului creator tipic european. Ne-am răzbunat însă. Majoritatea creațiilor moderne sunt opera europenilor, direct sau prin coloniștii din lumea nouă.

- Asta înseamnă că butonașul din creierele noastre a fost apăsat de cineva.

- Da. Sosirea extratereștrilor a determinat reluarea programului de evoluție normală a omenirii. Noi, rasa albă, suntem în frunte. Din această cauză, suntem atât de atacați de ceilalți. În noi zace ascunsă sămânța civilizatorilor astrali. Odată trezită nu mai poate fi oprită.

- De asta se tem de noi? Dar de ce România?

- Nu intrăm în sistemul lor de manipulare. Din această cauză, ne lovesc economic. Vor să ne îndobitocască neamul, să-l facă să accepte sistemul lor bazat pe religii primitive.

- Și de ce se tem de alcori?

- Alcor e o denumire convențională, lipa. A fost atribuită de misticii medievali, când au botezat constelațiile. Nu știm cine au fost străbunii noștri, ai europenilor, și asta ne doare. Cine are informația stăpânește situația.

- Zamolxe de ce nu spune?

- Nu știu. Poate că nu trebuie să știm, poate că e un alt secret.

- Atunci, de ce ai acceptat ideea că ești un alcor?

- Simplu, lipa. Deoarece evreii și chinezii se închină la steaua cu acest nume. Dacă vor să mă creadă zeu, să mă creadă!

- Ia te uită! De jidovi știam dar și chinezii?

- Și ei cred că zeii veneau din Ursa Mare. După părerea lor, Domnul de Sus, Shang Di, își avea sălaș în Carul Mare. Asta explică și prezența lui Ciang în gruparea răzvrătiților. Sunt preocupați de zeii din Ursa Mare.

- Aștia mici și galbeni nu-s proști, picioane. Știi ei ceva de se agită.

- Neîndoielnic, știu. Nu m-ar surprinde să aflu că, cu vreo patru-cinci milenii în urmă, au fost vizitați de „zei” din Ursa Mare. Posibil ca aștia să fi fost faimoșii dropa. Asta ar însemna însă că erau albi ca și noi.

- Mda. Și ei ar ști sistemul de manipulare a întregului viu? Ei ar ști cum se formează destinele?

- Cam așa ceva. Pe acest mecanism se bazează ideile de manipulare ale New Age. Probabil, au verificat prin psihologi și au descoperit că mecanismul respectiv poate funcționa prin paranormali. Prin radianți de gânduri, idei și imagini. Îngerii noii ere trebuiau să fie paranormalii. Dacă nu cumva și sunt.

- Nașparlie chestie! Și-au luat în serios rolul de zei.

- Prea în serios. Trebuie să le-o retezăm, și ăstora. Așa cum am făcut cu magia neagră din Sirius.

- Nu-mi place, picioane. Am senzația că întreaga lume paranormală s-a unit împotriva noastră. A României în special. Ce e aici la noi?

- Un secret la care n-am nici eu acces, lipa. Cunosc fapte inexplicabile dar nu știu cine le produce. Ți amintești de vizita noastră în Retezat?

- Sigur. Și de cea din orașul ascuns, de sub munții Vrancei. De ce nu învingem odată?

- Pentru că nu știm datele inițiale ale problemei. Adică, cine ne-a adus pe această planetă și în ce scop. Doar nu crezi c-ai evoluat din maimuță? Nici că te-a făcut Elohim din lut și apă?

- Picioane, mă doare capul. Hai s-o roim!

Mă durea și pe mine. Prea multe întrebări fără răspuns. Toate generațiile pământene au avut întrebări grele. Unele își aflaseră răspunsuri. Altele rămăseseră la fel de virgine ca la începuturi. Și asta din cauza marilor dezinformări introduse de religii.

*

**

Am ajuns acasă puțin după miezul nopții. M-am strecurat pe furiș în dormitor, să-i fac Omenei o surpriză. Am aprins lumina și am rămas descumpănit. Camera era goală. *Au răpit-o din nou*, a fost

primul meu gând. L-am îndepărtat, căci pe noptieră, la vedere, era un plic. Am răsuflat ușurat și l-am deschis cu gândul că Omena plecase în vreo deplasare. L-am citit dintr-o privire și am simțit cum mă răceam din cap și până-n picioare.

Iubitule, îmi scria Omena, am făcut eforturi mari să mă adaptez la viața voastră. Nu înțeleg lumea în care trăiți, nu înțeleg ce se întâmplă. în Muntele Albastru am niște certitudini, am un program de cunoaștere treptată și sigură a vieții planetare. Te rog să mă ierți și să mă porți în visele tale frumoase! Și eu voi face la fel. Nu înțeleg lumea voastră. Poți pricepe acest lucru ?

- Pot, am răspuns eu cu voce tare. Nici eu n-o înțeleg.

M-am lăsat încet pe pat, căci nu mă mai țineau picioarele. Privirea îmi rămăsese pironită pe petecul de hârtie. În suflet mi se dărâmau cetății de vise și speranțe. O imensă greutate de plumb cobora peste sufletul meu chinuit. Pentru ce trăiesc eu? Și pentru ce lupt? O voce necunoscută mi-a răspuns din propriul meu creier: *Pentru că ești om, Varain. Pentru libertatea deplină a omului complex lupți tu. Mergi și luptă, om din neamul oamenilor! Trebuie să oprești folosirea torței magice a vechilor zei împotriva omenirii! Dacă n-o faci tu. n-o va face nimeni! Toți pământeni care au descoperit forța zeilor au căzut în tentația de a o folosi, călcând pe viața omenească. Tu trebuie să rezisti tentației! Să repui în drepturi omul întreg! Să distrugi formalismul și simbolul din viața pământenilor. Să repui în drepturi conținutul și fapta.*

M-am ridicat și am început să pășesc în lung și-n lat prin cameră. Nu, sigur, nu auzisem niciodată această voce. Ceea ce-mi spunea nu era lipsit de sens. A cui era, însă? *E vocea conștiinței tale, mi-a răspuns gândul. Redevii cel care ai fost înainte de aruncarea silită în războiul magic. De conștiința și voința ta depind viețile a miliarde de pământeni.*

M-am oprit din mers în fața fotografiei Omenei. Îmi zâmbea trist și enigmatic de pe cartonul colorat. Plecase și mă lăsase în singurătatea mea dintotdeauna. Singurătatea unei originalități mai puțin înțelese de contemporanii mei. Mi-am tras un scaun lângă fereastră, am pus alături pachetul de țigări și bricheta, apoi am început să privesc fără țintă în întunericul ae afară. Auzeam crengile pomilor zbatându-se în vânt. Zbuciumate și ele ca sufletul meu. Cine îmi refuza dreptul la viață normală, omenească? *Ultimii mistici formalști, a fost răspunsul vocii necunoscute. Știu că în programul vieții tale e scris că vei sparșe convențiile și formalismul. Nu te pot ucide decât într-un singur fel: lipsindu-te de sentimente. Hrana sufletului tău sunt sentimentele, Varain. Trezește-le! Iubește tot ce te înconjoară! Fă mereu, nu sta nici o clipă!*

M-am ridicat greoi dar m-am ridicat. Imensa greutate din suflet mă trăgea în jos. Să dorm pentru totdeauna. Să termin odată cu suferințele. Mi-am încordat voința și am pornit din nou prin camera. O ceață densă îmi împiedica gândurile să zboare către viitor, așa cum fuseseră învățate. Atunci m-a cuprins ura. O ură cumplită la adresa dărâmatărilor de vise și speranțe, la adresa primitivilor misitici care ne trăgeau către trecut. La adresa tuturor religiilor care preamăreau forma.

Mi-am jurat să nu am liniște până ce nu le voi distruge din temelii. Dacă nu am dreptul la alte sentimente, măcar ura mă va ține în viață.

Ura și dorința de răzbunare împotriva schiloditorilor de conștiințe. Din ruinele unei vieți zbuciumate, renășteea cel care fusesem înainte de a deveni Petre Varain din Serviciul Operațiuni Speciale al Octogonului. Un om cu vise și speranțe omenеști.

Am mers întreaga noapte fără să mă opresc. Mi-am rememorat întreaga viață, minut cu minut. Nu, sigur, nu aveam ce să-mi reproșez. Nu urmărisem nici un fel de avantaj pentru mine. Luptasem plin de convingere pentru binele omenirii. Căzusem și mă ridicasem de multe ori. Fusesem înșelat de simțuri și informații false. O clipă însă nu încetasem să cred în dreptul neamului meu românesc la o viață mai bună. Cum îmi răspuseseră unii români la aceste sentimente? Cum îmi răsplătiseră suferința și sacrificiile? De ce mă loviseră chiar indivizi din neamul meu? Am renunțat la toate sfaturile bătrânului Demian și m-am rugat îndelung Eternului Dumnezeu să pedepsească cumplit pe cei din neamul meu care, din prostie sau răutate, mă loviseră sau mă loveau. Să sufere ce suferisem eu și să nu-și găsească alinare până ce nu vor trece prin tot ce trecusem eu.

Dimineața, am intrat în baie să mă rad. Nu-mi recunoșteam propria figură. Din oglindă mă privea un bărbat cu ochi de oțel, cu o privire dârză și neînfricată. *Cine nu se teme de moarte, nu se teme nici de viață*, spuneau vorbele unui înțelept antic. Eu nu mai aveam nici o temere, căci nu mai aveam nici o speranță. *înving sau mor, nu mai are importanță*. Acesta a fost ultimul meu gând. M-am ras atent, m-am îmbrăcat elegant și am ieșit în stradă. Am evitat anume să-l trezesc pe Arbore. M-ar fi întrebat ce se întâmplase între mine și Omena iar eu nu aveam încă un răspuns potrivit.

Cremene m-a simțit de cum am intrat. Era și greu să nu simtă. Semănăm din ce în ce mai mult, ca doi frați gemeni. La întrebarea din ochii săi am răspuns scurt:

- Omena a plecat. Nu înțelege lumea în care trăim și luptăm.

- Nici eu n-o înțeleg întotdeauna, a răspuns el simplu. Iată rezultatele verificărilor din perioada ceașistă!

Am parcurs rapid cele câteva zeci de pagini. În mare, confirmau suspiciunile noastre. Ceaușescu fusese deturnat de la conducerea normală, logică, bazată pe știință, de către evrei, chinezi și ruși. Din acest amalgam de sisteme mistice de organizare a vieții sociale, rezultase o stare de spirit contrară vieții sănătoase. Ne puteam bucura că românii nu înnebuniseră în proporții de masă.

- Forma și aparența l-au distrus pe Ceaușescu, am concluzionat eu. Cât pe ce să ne distrugă și națiunea.

- Știm cine l-a influențat telepatic. Agenții New Age descoperiți de voi. Cum au reșit însă?

- Lipsa de cunoștințe științifice profunde. Mai ales din domeniul psihologiei, sociologiei, astronomiei, logicii. Nici un lider n-ar trebui să ajungă la conducerea unei țări fără să cunoască sistemul de manipulare psihologică și mistică.

- Înseamnă că starea actuală a românilor e normală. Care și cum, i-a ascultat cuvântările a preluat mesajele inconștiente ale manipulatorilor.

- Exact. Românii sunt legați de un sistem mistic invizibil, care îi condamnă la inactivitate, dezbinare, fapte rele. Numai noi îl putem sparge.

- Cum, Varain?

- Sistemul de cristificare aplicat de masoni în cazul Ceaușescu se baza pe trei litere din alfabetul ibrit (evreiesc): alef, iod și tav. Ele sunt încifrate și în denumirea stelei Alioth, a cincea din Ursa Mare. Litera h, împreună cu particula av și restul literelor din denumirea stelei respective, dădea formula Tal-iehova, adică dominația zeului Ienova asupra întregului alfabet. Cunoști concepția mistică potrivit căreia cel ce deține prima și ultima literă a alfabetului (alef și tav sau alfa și omega), precum și litera iod ar fi zeu. Acum ai aflat cum s-au botezat stelele ae către misticii medievali: sub influența alfabetului ibrit. Alfabet care ne amintește de Yalta și Malta, localități în ale căror denumiri apare și alef și tav.

- Ce influență putea avea această formula mistică?

- Un fel de capcană psihologică, Laure. Individul în al cărei creier era implementată nu putea gândi decât în termeni „zeiești”, adică mistici. Așa se explică faptele ilogice săvârșite de Ceaușescu. Cât timp a acționat potrivit logicii și bunului simț, viața românească a mers bine. Ți amintești de anii 70?

- Înseamnă că Nicolae Ceaușescu a fost un paranormal?

- A fost. Nimeni nu evoluează către vârful piramidei sociale fără a fi ajutat de forțe invizibile. Deturnarea și prinderea în tiparul mistic se produce numai la cei slab pregătiți din punct de vedere psihic și științific, cum a fost Ceaușescu. Astfel de indivizi sunt convinși prin minuni create de manipulatorii mistici să se creadă zei și să le accepte sistemul de manipulare pe bază de alfabet, zodiac și sfera mistică.

- Cu alte cuvinte, astfel de paranormali, transformați în persoane radiante din punct de vedere psihic, influențează soarta multor pământeni, prin informațiile pe care le radiază inconștient.

- Așa se întâmplă. Oamenii sunt influențați de forța sugestivă invizibilă.

- Am înțeles intervenția ebraică. Cum au acționat chinezii?

- Încă nu știu exact. Probabil, cu o formulă în care erau incluse particulele shang di, tian sau o altă formulă mistică străveche. Vom vedea ce găsim în Siberia. Nici intervenția paranormalilor ruși nu este de neglijat.

- Înseamnă că Cernescu a ghicit exact spargerea celei de-a cincea stele, Alioth, în decembrie 1989, când a scris *Quinta spartă*. Interesant e faptul că în numele stelei apare denumirea județului natal al lui Ceaușescu, Olt și particula hai probabil, de la Mihai.

- Sau de la haim, cuvânt evreiesc prin care e definită viața.

- Ce înseamnă asta, Varaine?

- Că vechii mistici evrei și greci ne-au înjurat străbunii care foloseau alfabetul latin. Alef și tav precum și alfa și omega erau considerate sacre, în timp ce zeul a și z, Azazel, era considerat rebel. Știi că el înseamnă, în ibrut, zeu. Misticii continuă să răspândească acest mit îndreptat împotriva popoarelor europene, latini, germani, anglo-saxoni... Mistica noii ere vizează distrugerea civilizației europene și impunerea zeilor asiatici. Cei mai inconștienți slujitori ai New Age sunt bisericile derivate din iudaism. Conștient, se opun dar, în fapt, confirmă și susțin zeii și miturile iudaice. Pe asta contează New Age: pe mozaism, creștinism, islamism. Pe miliarde de creiere în care au implimentat formulele sacre iudaice. Încă nu știu ce au preluat de la chinezi.

- Spiritele miliardelor de credincioși formează zeii din formule, Varain?

- Exact. Ei le dau energia psihică din care trăiesc și se răspândesc. Omenirea e în cumpănă, căci își făurește singură o soartă crudă, crezând în miturile primitive și crude. Nici noi nu suntem feriți de influența invizibilă. De contagiunea psihică, cum spun psihologii.

- Atunci, Varaine, de ce se tem? De ce s-au organizat în ascuns?

- Se tem de explozia științifică. Multitudinea cuvintelor folosite de un om modern duce la desacralizarea denumirilor de zei pe care se bazează ei. Din această cauză, cheltuiesc miliarde de dolari în fiecare an: pentru resacralizarea cuvintelor prin care condiționează psihic omenirea.

- Condiționare psihică? Nu te știam psiholog.

- Nici nu sunt, Laure. Toată noaptea am gândit la acest subiect. Sistemul e relativ simplu și a fost descoperit de Pavlov.

Manipulatorii misitici asociază cuvintele prin care își denumesc zeii cu sentimente de frică, supunere, venerație. Apoi, introduc aceste

cuvinte în inconștientul liderilor, unde este citit de orice alt inconștient de om pământean.

- Crearea zeilor... a murmurat Cremene. De unde au învățat asta?

- Nu din mituri. Din psihologia modernă. Mii de psihologi au lucrat la formarea sistemului de manipulare psihică a New Age. Au găsit cea mai simplă formă de manipulare: condiționarea psihică a pământenilor prin denumiri de zei deja existente în creierile lor. Partea cea mai grea a operației lor o știi: găsirea unor descendenți astrali cu creiere puternice, capabile să radieze invizibil formulele lor mistice. Din această cauză au pornit vânătoarea de zei.

- Da, e foarte grav, Varaine. Trebuie să spargem bârlogul din Siberia.

- Pe bază de plan amănunțit, Laure. Acolo ne pot aștepta forțe extrem de puternice. Încă nu știm dacă rușii, chinezii și americanii n-au participat, prin liderii lor statali, la această mascaradă.

- Ar fi groaznic. Să vedem ce ne spune Zamolxe.

L-am lăsat pe Cremene să ia legătura cu Zamolxe iar eu am ieșit pe hol. Priveam pe geam mulțimea de trecători. Niște cobai nevinovați, dintr-o experiență de mare amploare, inițiată de o organizație criminală. Habar nu aveau că, în mod invizibil, erau radiați cu idei de frică, pasivitate, supunere, deprimare, alienare. Radiații emise de creierile paranormalilor pregătiți de New Age dar și ale misticilor de tot soiul. Radiații emise și de aparate instalate pe sateliții de spionaj. În timp ce omenirea suferea de sărăcie, boli, poluare și alte rele, reprezentanții noii ere și ai religiilor cheltuiau sume imense de bani pentru a-și aplica planul diabolic de intoxicare psihică a creierelor pământene.

- Vino, Varain!

- Ce-a hotărât?

- Să mergem la dânsul, în munți.

*
**

Centrala din munți era așa cum o știam: rece, tainică, curată și modernă. Exploratorii zegetini se mișcau tăcuți, cu treburile lor. Zamolxe ne-a întâmpinat cu o întrebare:

- Ați aflat, în sfârșit, cum funcționează sistemul de influențare a minților omenești de pe această planetă?

I-am răspuns eu. În câteva cuvinte, i-am explicat ce înțelesesem din marile dureri ale pământenilor.

- Te apropii de adevăr, Varain. Cum de-ai rezistat tentației? Puteai folosi sistemul în folosul propriu. E gata de a ii pus în funcțiune în orice direcție dorești. Puteai fi zeu atotputernic, puteai ajunge cineva în această lume.

- Mă obsedează viitorul. Sistemul de manipulare invizibilă nu asigură evoluția. În timp, poate distruge omenirea.

- Din această cauză am intervenit. Vreau să mergeți în Siberia. Să-i înfrunțați pe cei care se cred zei. Să-i nimiciti în numele omenirii! Va fi o confruntare grea însă nu veți fi singuri. Întrebări?

- De ce se interesează atât de insistent de alcori?

- Pentru că sunt singurii în afara jocului mistic. Potrivit regulii mistico-astrale, după căderea zeului din steaua Alioth, urma să domine a șasea rasă, din steaua Mizar. N-ați întâlnit paranormali ruși care să susțină apariția celei de-a șasea rase? N-ați înțeles că, potrivit misticii astrale, Mizar însemna za-mir, adică dominația lumii rusești și slave? De ea trebuia să se lege celelalte „zale” astrale, Mirach din Andromeda, Mirfak din Perseu, Mirzam din Câinele Mare, Mira din Cetus (Balena). Mii de paranormali ruși și arabi lansează în spațiu cuvântul *mira*. Mii de yoghini școliți de ruși susțin că particula *za* are sensul de legătură, inclusiv în vorbire sau scriere.

- De ce și paranormali arabi?

- Deoarece *amira* înseamnă, în arabă, prinț. E prințul religios, mântuitor, visat de arabi, mai ales, de sirieni. Numele lui îl găsiți în steaua Mirzam din Câinele Mare, alături de steaua Sirius. Acum știți de ce paranormala Djuna era de origine siriană. Știți și de ce în numele orașului Ierusalim apare denumirea stelei Sirius din Câinele Mare și literele ebraice alef și mem. E vorba de magia simbolică care, prin ea însăși, nu are nici o putere. **Formulele moarte capătă forță de influențarea psihică prin energia psihică a paranormalilor folosiți în această vastă operațiune de intoxicare a omenirii. Din această cauză, persoanele care meditează primesc mesaje cu formulele stabile de manipulatori. Creierile lor recepționează ceea ce misticii astrali lansează în spațiul atmosferic.**

- Războiul zeilor și al religiilor...

- Dacă ar fi numai atât! m-a întrerupt Zamolxe. Practic, orice creator de ficțiune se conectează la câmpul informațional al planetei, primind, fără să știe, astfel de informații. Radu Boureanu a cunoscut această grozăvie, a cunoscut intențiile rușilor de a domina lumea prin

paranormali mistici, creștini sau zodiacali. Din această cauză, ți-a dat numele conspirativ Petre Varain.

-Știu. Simboliza o legătură între trei constelații zodiacale, în limbile europene: Berbecul, în rusă, Peștii, în română, Vărsătorul, în română și engleză. Așa a fost păcălit Ceaușescu și consoarta sa.

- Da, a confirmat Zamolxe. Ceaușescu a fost condiționat psihic apoi manipulat. Din această cauză, vă învăț să nu vă lăsați condiționați psihic prin nimic: nici prin cuvânt, nici prin gest, nici prin imagine. Să fiți tari, logici și să vă bazați numai pe știință, căci Universul infinit poate fi cunoscut numai de minți libere, cercetătoare, deschise către aflarea unor noi adevăruri.

- Zamolxe, ce ne așteaptă în Siberia?

- O confruntare de proporții- O veți câștiga deoarece nu

Vet^{et}iK[^]mult mai luminat și mult mai

încrezător. Rețeaua New Age se destrăma sub ochii noștri.

**

SFÂRȘITUL JEWAGE

Înjur era frig groaznic. Deși eram echipați în haine groase, procurate de la un magazin pentru exploratorii polari, tremuram măruțiț și cu simț de răspundere. Lângă mine, Bălaiul, înfolit ca un urs polar, murmură înjurături și blesteme la adresa celor care ne fortaseră să-i urmărim până în Peninsula Taimir.

- La gologanii lor, puteau alege un loc însorit, să-ți placă să trăiești.

- S-au ascuns de oameni, lipa. Cine să-i caute în pustietatea asta?

- Noi, cine alții? Și-mi spune mie un spiriduș că ne-au pregătit o primire festivă. Rea de tot.

Am aruncat o privire către vasul de contrabandiști cu care sosisem din Suedia. Era cald și bine pe el. Era o certitudine, o legătură cu lumea civilizată. Singura legătură, de altfel. Dacă rămâneam fără ea, puține șanse mai aveam să vedem patria noastră. Îmi luasem toate măsurile să-i cointeresez. Le arătasem desaga cu un milion de dolari. Ai lor erau. Numai că nu le-am dat nimic. Trebuiau să ne aștepte până ce reveneam din „expediția științifică”. Faptul că șmecherii de contrabandiști nu credeau nici în ruptul capului că explorăm zona în scopuri științifice nu ne deranja deloc. Într-o astfel de afacere, banii contează. Ei presupuneau că eram spioni sau contrabandiști de pietre prețioase. Altfel nu se puteau explica sumele exorbitante pe care le aruncam în joc.

Mica mea oaste, circa o sută de clasici și paranormali, așteptau gata de plecare. Fiecare, în echipament polar și cu schiurile în picioare. Până la locul confruntării aveam de mers cam cincizeci de kilometri. Adică, aproximativ zece ore. Am dat semnalul de plecare. Luptătorii din Frăția Vieții s-au înșiruit în urma ghidului suedez, pe direcția de sud-est. M-am alăturat lipoveanului, pentru a-l încuraja. Abia își vindecase rănila căpătate în Franța. În plus, efortul fizic îi displăcea.

- Piciule, m-a apelat el, am auzit că ăștia de pe aici îți oferă nevasta, dacă le pici în ospetie.

- Da, l-am încurajat eu să viseze la domeniul său îndrăgit, așa e obiceiul. Dacă-i refuzi, se supără.

- Eu n-am de gând să supăr pe nici unul. Da' poți merge în ospetie la mai mulți în aceeași zi?

- După cum te țin curelele. Însă nu cred să întâlnim vreun sat. Cu cât ne vâd mai mulți oameni, cu atât crește pericolul, îți dai seama că grănicerii ruși ar porni pe urma noastră. Știi ce ai dracului sunt.

- Îmi amintesc. Ne vâneau ca pe potârnichi.

-Tu n-ai fi făcut la fel? De câte ori le-am băgat mortu'n casă? Cine a deconspirat marea vrăjeală paranormală rusă? Yankeii sau noi? Noi! Vezi de ce ne vânează?

-Da' și noi le-o tragem cum scrie la carte. Țștia de se cred stăpânii lumii lucrează cu rușii?

-Mai mult ca sigur. N-ar ri rezistat nedescoperiți atâta timp pe teritoriul rusesc. De asta mă tem cel mai mult.

- De ce, piciule?

- în timp ce noi ne încleștăm cu „zeii”, rușii ne pot înconjura. Iese o nuntă ca-n povești.

-La război ca la război, a filosofat lipoveanul. Mai greu e în timp de pace, că trebuie să nu te vadă nimeni când martoiești câte un pizmaș.

După vreo patru ore, am făcut popas. Am mâncat hrană din conserve și am băut ceai fierbinte. Nici un fel de alcool sau cafea, deoarece acestea ne-ar fi excitat sistemele nervoase. Noi aveam nevoie de sisteme nervoase curate, gata de atac și apărare. Am reluat drumul printre niște culmi pietroase. Cat vedeai cu ochii, pustietate. Nici țipenie de om. N-ar fi avut cu ce trăi în zona aceea aridă, subpolară.

- Piciule, a reluat lipoveanul întrebările, e adevărat că undeva, în această zonă, există o intrare în altă lume? Una subpământeană, în care trăiesc niște șmecherași care se ocupă cu traficul de vrăji și alte marafeturi de acest soi?

- Nu există, lipa. „Zeii” pe care-i vânăm au înscenat această poveste, cu care au fraierit mulți lideri. Și Hitler a căzut în capcana lor. Intratereștrii n-au existat și nu există. Pentru a țonfirma povestea Aghartei, „zeii” și-au făurit orașul subteran. E o gogoriță la fel de mare ca și Snambala.

- Cam bănuiesc eu cine se ocupă cu traficul de minciuni. Ițic, nu?

- Da, misticii evrei au jucat un rol important în intoxicarea lumii cu povești religioase. Au sfârșit prin a fi ei înșiși intoxicați. Vai de capul lor! Au visat să stăpânească lumea și-au ajuns să se ascundă în găuri de șoareci. Nici măcar nu sunt vinovați.

- Cum, Varaine, nu'sunt vinovați?

- Simplu, lipa. În urmă cu două mii și ceva de ani, triburile ibrit erau primitive, nespălate și nomade. Un rebel mistic și-a propus să facă o experiență cu ei, să creeze o nouă religie. A creat-o și păcatul său s-a întins ca o pecingine peste o mare parte a omenirii. Treburile religioase merg din rău în mai rău, deoarece la baza religiei iudaice stă rădăcina otrăvită a luptei, dezbinării și formalismului. Toate religiile derivate din iudaism s-au spart și s-au sfășiat între ele, astfel că, la ora actuală, nu există nici o posibilitate de împăcare, deși au la

bază același mit. Viața omenirii intoxicată cu acest mit e în pericol. Noi trebuie s-o salvăm.

- Simt cum mă apucă mândria internațională, picciule. Vom intra în istoria omenirii cu faptele noastre.

Nu vorbea chiar în zeflema. Era pătruns de importanța misiunii noastre. -Așa cum erau și ceilalți din comandoul de atac. Înainte de plecare, Cremene explicase, în puține cuvinte, ce așteptau de la noi el și întreaga omenire. Trebuia să ne grăbim, căci noaptea polară se apropia cu pași repezi. La lumina zilei aveam sorti de izbândă asupra organizației „zeiești”. Întinericul ar fi îngreunat operațiile noastre. Destul că ne încerca frigul polar, mai lipsea să orbecăim prin noaptea lungă de aproape șase luni.

După exact nouă ore de mers, ne-am oprit, am întins corturile și ne-am culcat. Au rămas numai străjile, să ne vegheze somnul. La mai puțin de cinci kilometri se întindea orașul subteran de care-mi vorbiseră prinșii. Aproape sigur, eram așteptați. Șefii New Age nu se puteau preda fără luptă. Mult timp, se consideraseră zei atotputernici, stăpâni ai Pământului și omenirii. Cum să renunțe la puterea lor în fața unor luptători necunoscuți, în majoritate dintr-o țară pe care o trecuseră prin foc și sabie, sărăcind-o și înrăind-i populația? Nu, nu era stilul francmasoneriei de origine iudaică să se supună fără luptă.

Am dormit pe săturate. Când ne-am trezit, am băut numai câte un pic de ceai cald. Așa era regula. Înainte de luptă să nu-ți umpli stomacul cu nimic. Ești mai ușor și nu riști să-ți explodeze intestinele atinse de vreun glonț. Străjle mi-au raportat că, în timp ce noi dormeam, un mic obiect zburător, de formă triunghiulară, survolase tabăra noastră. Eram așteptați și nu cu plăcinte calde. De ce nu ne atacaseră, însă? Această enigmă mă frământa. I-am găsit răspuns abia după ce am cucerit orașul subteran.

Am chemat la mine comandanții de comandouri și le-am prezentat planul de atac. Nu numai pe hartă. Din locul în care ne aflam, puteam observa obiectivul de atacat ca-n palmă. Se prezenta ca un deal sau munte conic, lipsit de gard ori alt semn că ar fi fost locuit. Fotografiile luate din sateliți stabiliseră că intrarea era chiar în vârf. Nu dețineam forțe pentru a înconjura întreaga formațiune muntoasă. Am decis să forțăm pătrunderea dinspre nord-vest, organizându-ne aproximativ într-un sfert de cerc. Mi-am ales locul din mijlocul comandoului de asalt, deoarece eram singurul deținător al armei cu care puteam sparge câmpul „zeilor”.

M-am ridicat în picioare, mi-am încheiat hanoracul și am dat semnalul de atac. Am început să înaintăm la pas, pipăind fiecare

colțișor de teren. După primii pași, am auzit un vuiet. Trei elicoptere s-au ridicat din vârful dealului, îndreptându-se către noi.

- Câmp energetic unit! am comandat eu telepatic. Foc!

Rachetele lansate de elicoptere s-au lovit de un zid nevăzut. Sistemul lor de autoghidare pe ținte vii n-a funcționat. Au explodat în fața noastră, cam la o sută de metri, într-o mare de foc. Am rămas nemișcați timp de câteva minute, cât a durat atacul elicopterelor. În replică, clasicii noștri au lansat rachete inteligente, capabile să urmărească ținta oricât de mult ar evita ea atacul. Aproape de vârful dealului, unul din elicoptere a scos un sunet ciudat, s-a înclinat pe o parte, apoi a fost învăluit într-un glob de foc.

Celelalte au dispărut din raza noastră de vizibilitate. Am reluat înaintarea pas cu pas. Lent dar sigur.

Către stânga, unul din luptătorii avansați a fost cuprins brusc de flăcări. Ardea ca o tortă. Intrase deja în câmpul energetic al adversarilor. Am comandat oprirea întregului efectiv. În față, ascuns privirilor noastre, se întindea invizibilul câmp termo-energetic al „zeilor”. Mâna mea a scotocit în buzunarul hanoracului. Am scos discul argintiu și l-am lăsat liber. A pornit vâjâind, de la stânga la dreaptă, pe toată lungimea comandată de mintea mea. Un roi de scânteii curgea în urma lui. Ce efecte producea? Științific nu puteam explica. Eram mulțumit că întregul câmp termo-energetic era sfâșiat. Puteam înainta. Am dat ordinul de reluare a atacului.

Eram deja la baza dealului. Până în vârf aveam cam trei sute de metri. Simțeam puternicul câmp paranormal și încă ceva. Un pericol[^] indefinit. Am rostit cu voce tare, să fiu auzit pe toată linia: *înainte*. 'Primii paranormali care au călcat pe deal au căzut ca secerăți. Mi-am întărit aura, strângând la maxim câmpul. În același timp, am invocat marele astral:

- Zamolxe! OM! OM! OM! OM! OM! OM! OM!

Am deschis larg palmele, în floarea vieții omenești și am lansat suvoiul de energie către luptătorii adversi, ascunși după buza dealului. Îmi lipsea fulgerul lui Cremene. Paranormalii de care dispuneam loveau și ei dar nu cu aceeași putere. Îi vedeam căzând, unul după altul. Înaintam încet, pas cu pas. Încă era bine. *Chiar de-ar fi să ajung singur, voi[^] învinge!* Acesta a fost ultimul ordin pe care mi l-am dat. Înaintam, înaintam...

La mai puțin de o sută de metri, au deschis focul. Trăgeau cu arme ușoare dar automate. Gloanțele se opreau în câmpurile energetice ale paranormalilor, însă prin clasici treceau ca prin brânză. Am văzut cu durere cum cădeau oamenii mei și m-am enervat. Sub impulsul urii, am țâșnit către vârf, cu câmpul larg deschis. În sfârșit,

aveam dușmanii în față. Tocmai se grăbeau să închidă chepengul de intrare în orașul subteran. I-am încremenit pe toți, cu o singură pasă. Alături, mitralierele clasiceilor noștri lătrau bezmetice. Secerău în carne vie. N-am făcut nimic să-i opresc. În urma noastră, zăceau trupurile celor căzuți. Unii morți, alții, numai răniți.

Am sărit prin chepeng, pe prima treaptă a unei scări largi. din marmură roșietică. Simțeam în ceafă suflările celorlalți luptători ai Frăției Vietii. Am început coborârea, sărind câteva trepte deodată. Din mers, lansam fulgere asupra inamicilor în retragere. Cădeau ca muștele. Unii, atinși de pasele mele, alții, de gloanțele și rachetele clasiceilor din spate. Am coborât astfel mai mult de două sute de trepte. După socotelile mele, eram cu câteva zeci de metri sub nivelul dealului.

O sală largă s-a deschis privirilor noastre. Am făcut câțiva pași în fugă și am simțit dogoarea. Intrasem din neabăgare de seamă în câmpul termic. Simțeam cum mă sufocam, lipsit de aer. Un ultim gând a fost să plece discul lui Zamolxe. Am căzut și am simțit marmura sub palme. Fierbinte și ea. îmi venea să urlu de durere. Apoi, totul s-a liniștit ca prin farmec. M-am ridicat în genunchi, apoi, în picioare. Comandoul de asalt era în juru-mi. Nici un adversar nu se zărea. Numai o sală goală, imensă, cam cât o sală de sport. În centrul ei, pe un piedestal de cristal, strălucea sfera cerească cunoscută. Era o creație artistică de jnari dimensiuni, cum nu mai văzusem. Am pornit către ea. În același moment, o ușă ascunsă a lunecat lin. Am ridicat mâinile pentru atac, însă o voce relativ blândă m-a rugat:

- Nu lovi, Varain! Lupta s-a sfârșit. Victoria vă aparține.

Luptătorii Vietii s-au grupat în spatele meu. Pe ușa din față noastră ieșeau persoane îmbrăcate în negru, cu fețe acoperite de măști negre. Am înțeles că erau membrii Consiliului și am așteptat, gata de orice. Treisprezece persoane au format un cerc în jurul piedestalului pe care strălucea sfera cerească. Un al paisprezecelea a înaintat către centrul cercului, a pus mâna stângă pe cristal iar cu dreapta și-a tras masca. Avea părul sur și lung iar pielea de culoare vineție. îi zăream vinișoarele de sânge de pe întreaga față. Nu era un om normal. Trecuse printr-o boală ori fusese supus unor radiații. Urmându-i gestul, ceilalți treisprezece și-au scos măștile. Figurile lor semănau izbitor. Una singură era femeie, cu părul vopsit într-un roșu acaju.

- Varain sau cum te numești, trebuie să mă ascuți! Ești învingător dar nu știi totul.

- Discutăm. Cine ești?
- Eu sunt Belamir zeul încarnat al New Age. Privește și vei înțelege!
- Și-a desfăcut geaca neagră în dreptul pieptului. Pielea pergamentoasă era tatuată cu semnele pe care le bănuisem. Tripla echivalare masonică a noii ere: J=I=N.
- Deci, noua eră trebuia să fie Jew Age, adică era de dominație evreiască.
- Așa ar fi fost, dacă nu ne-ai fi înșelat tu, Varain. Un efort de milenii s-a prăbușit, deoarece ai vrut să fii un om obișnuit. Știi toate, Varain, știi toate...
- Nu înțelegem la ce se referea dar l-am lăsat să-și spună pasul. Oricum, trebuia să moară. Ordinul lui Zamolxe era clar: *Fără prizonieri!* N-o făcuse din ură. Prizonierii aveau implimentate în creiere programe periculoase pentru viața omenirii. Dacă le-am fi șters în profunzime, i-am fi ucis psihic. O moarte mult mai cumplită decât moartea fizică.
- Două mari religii, hinduismul și iudaismul, se prăbușesc din cauza ta, Varain. Ce-ai vrut să pui în loc?
- Nimic. Exploratorii extraterestri au hotărât distrugerea sistemelor voastre. Începând de la zei către voi, pământeni zeificați prin mistica formală.
- Așa? Ce se ascunde acolo, în Carpații voștri?
- Prin minte mi-a fulgerat imaginea omului care mă ajutase să ies din câmpul termic. Fantoma cu ochii de oțel. I-am auzit vocea: *Nu-i spune nimic, Varain!* Am tăcut, privind calm la adunarea aceea de „zei”.
- Taci, Varain? Nu știi sau te prefaci că nu știi că Pământul e un loc de veșnică osândă? Că am fost exilați aici să ne ucidem unii pe alții, până ce o singură ramură va supraviețui?
- Nu este adevărat! Am fost trimiși să colonizăm o planetă părăsită, cu populație sălbătică. Fiecare viață contează, Belamir! Federația Galactică are nevoie de oameni întregi, nu de umbrele noastre. Ne vrea în carne și oase.
- De unde știi tu, Varain?
- Strămoșii mei au fost colonizatori pașnici.
- Au fost alcori, Varain. Au fost zeii stamoșilor mei. De la ei am învățat câte știm.
- Alcorii nu v-au învățat să ucideți prin mistica formelor. Ei v-au spus clar că oamenii sunt ființe complexe, imposibil de definit prin criteriile formale și superficiale, cum ar fi nume, pronume, funcție sau grad. Ați optat pentru calea ușoară, creând un sistem de închingare a vieții în formă.

- Era un sistem ușor, Varain. Cum veți domina lumea oamenilor complecși?
- N-o vom domina. Lumea va evolua cum spune Legea Vieții. Oamenii valoroși vor progresa și vor conduce lumea. Nu cei aleși de voi după criteriile mistice.
- Varain, după criteriile noastre, ai fi fost cineva foarte important. Ce ți-au dat ei și noi nu?
- Viața omenească.
- Numai atât? Ai fi avut putere și bogăție...
- Dar n-aș fi fost om! Ființa supremă pe această planetă e OMUL!
- Varain, ne-ai spart programele *Dragon* și *Alfonius*, ne-ai doborât zeul suprem Eliusa. L-ați ucis pe Ciang Șin. Ce vreți să faceți?
- Să desacralizăm și desatanizăm cuvintele. Să le lipsim de puterea vechilor zei și demoni, astfel încât să nu mai puteți manipula oamenii pe cale religioasă. Să nu mai puteți condiționa psihic nici un om, în scop de a-l manipula în direcția dorită de voi.
- Un singur creier de om nu putea gândi și afla câte știi tu. Cine sunt ei, cei din spațiul infinit?
- Exploratori ai astrali. Nu știu de unde au venit. Ei spun că din Zegetina.
- Și-i crezi?
- I-am văzut de ce sunt în stare, în plan fizic. întreaga omenire îi va vedea destul de curând. Navele lor brăzdează spațiul aerian zi și noapte. De la ei am aflat sistemele de manipulare psiho-telepatică.
- Ați spart programul *Alfonius*...
- O convenție cu bază semantică, Belamir. Prima literă din alfabetul ibrit, *alef*, câteva litere din cuvântul Univers și denumirea sonoră a USA. Desigur, însoțite de particula on, adică, înainte. Numai că Adevăratul Univers nu se ascunde în cuvântul univers. Iar USA și litera *alef* nu reprezintă Universul etern, necreat, indefinibil, leagănul vieții noastre. Eșecul iudeomasoneriei e vizibil, Belamir. Nu vă puteți crea zei. Nu puteți folosi forța Universului pentru a vă îndeplini planurile. Dumnezeu există cu adevărat!
- Varain, dacă Dumnezeu există cu adevărat, de ce ne-a lăsat să acționăm atâta timp?

- Numai infinitul înțelege infinitul, numai Dumnezeu îl înțelege pe Dumnezeu, am repetat eu concluzia marelui strămoș, Krișna.

- Varain, noi aveam în mâinile noastre răul și binele. De ce ați golit vorba de forță? Unde veți ajunge, dacă nu veți ști dintr-o privire cine este omul din fața voastră?

- Îi vom da fiecărui om, indiferent de rasă, religie sau nație, creditul de om cinstit. Apoi, îl vom căuta la competență și fapte. Aceasta e Legea Omului.

- E un sistem greoi.

- E un sistem științific și drept! l-am contrazis eu. Asigură promovarea valorilor omenești adevărate.

- Veți întâmpina împotrivirea marelui centru tibetan.

Am răs deschis, omenește. După atâția ani de tăcere, am răs.

- Belamir, la această oră, comandoul condus de Laurențiu Cremene distruge centrul tibetan de manipulare formală, mistică. Confruntarea mistică s-a terminat. Intre Carpați și Himalaia-Ciomolungma nu există decât foc. Noi, românii, neștiuți și nebăgați în seamă de mai marii lumii, am salvat civilizația rasei albe, creatoare de valori materiale și spirituale. Asta vor afla-o cei din rasa noastră destul de curând. Atunci când vor afla că evenimentele vieții lor nu erau orânduite de Viață, ci de formule mistice, lansate în atmosfera terestră de paranormalii voștri și ai Tibetului.

- Va fi o luptă grea, Varain.

- Tibetul nu mai există ca centru de putere psiho-energetică, Belamir. Îi disprețuiesc profund pe americani pentru faptul că s-au lăsați tentați de magia formală, în loc să se ridice pentru apărarea civilizației albe.

- Meditația transcendențială e încă puternică, Varain.

- Nu mai există, Belamir! Atmosfera pământeană a fost curățită de formulele voastre mistice prin intervenția extraterestră. Verifică și vei primi confirmarea! Vei mai afla ceva, Belamir: Faimosul satelit de cristal a fost spart de o rază lansată din Carpați. Încă o acțiune magică de-a voastră s-a dus de râpă.

- Nu se poate! Creierul nostru electronic a adunat toate informațiile posibile.

- Creierul vostru din Pacific nu mai există, Belamir. L-au citit extratereștri, apoi l-au distrus.

Una câte una, veștile proaste loveau în cel care se crezuse Dumnezeu. Mâna lui tremurândă s-a întins către mine:

- Varain, ești alcor. Strămoșii mei au divinizat strămoșii tăi. Ești zeu!

-Eu nu sunt Varain! Acesta a fost numele conspirativ cu care am luptat în ultimul război al zeilor. Faptul că sunt alcor nu are mare importanță. Sunt Om și lupt pentru viața fiecărei ființe omenеști de pe această planetă, indiferent cum își spune în limba sa. Mă interesează ceea ce pe voi nu v-a interesat: conținutul omului. Zestrea de inteligență și sentimente, de informații și vise, de conștiință și voință... Oamenii nu sunt forme, Belamir! Ați pierdut și veți muri.

- Voi nu ucideți niciodată, Varain!

- De data asta vom ucide. Așa a ordonat Zamolxe. .

- E Azazel răzvrătitul galactic.

- Lasă poveștile religioase, Belamir! Viața nu se suspune regulilor din alfabete. Din nici unul. Nici ebraic, nici grec, nici chinez, nici chirilic... Oamenii au inventat alfabetele pentru a comunica între ei și a-și consemna faptele, nu pentru a-și face dumnezei din ele. Mistica simbolică s-a prăbușit. Adevărații răzvrățiți împotriva ordinii universale sunteți voi, cei care ați vrut să impuneți simbolul, să determinați oamenii să se închine la semne, uitând de viață și de legile ei.

-Noi am determinat întreaga gândire a lumii, noi am creat limbile...

- Minți, Belamir! Minți cu nerușinare! Viața a determinat toate acestea. Oamenii vieții au progresat potrivit programelor de evoluție înscrise în creierile lor de străbunii galactici. Fiecare rasă a evoluat în alt mod. Din această cauză, nu există un sens comun în limbi. Asta ați vrut voi să faceți: să impuneți un singur sens, sensul ebraic, sensul din alfabetul vostru „sacru”. Nici măcar nu l-ați inventat voi.

- Sistemul nostru producea efecte...

- Cu ce preț, Belamir? Sute de mii de indivizi buni de muncă rosteau continuu formulele voastre de manipulare inconștientă. Unde ducea asta?

-La unificare, Varain! Toți, cu același sistem de gândire, toți, cu același etalon de măsurat valorile umane.

- Nu se putea, Belamir! Etalonul era fals, căci trimitea la formă și nu la conținut. Iar unificarea gândirii umane n-o poate face nimeni. Vom evolua atât timp cât suntem ființe cu gândire originală. Dacă am gândi la fel, am dispărea ca ființe superioare. Acceptă diversitatea!

PARTEA A DOUA

- Nu! Israel trebuie să domine lumea!
 - Israel e un berbec. Cum să conducă un berbec? Sau un taur? Omul conduce lumea! Omul nu simbolul! Căci Omul a creat simbolul și nu invers.
- Asta înseamnă că Universul e viu?
 - Ai aflat, în sfârșit, că este viu și înzestrat cu inteligență? Că posedă conștiință și voință? Că...

M-am oprit. La ce să mai fi pierdut timp și energie cu un răzvrătit împotriva ordinii universale? Le-am făcut semn la clasici să planteze explozivul. Am plecat fără să privesc în urmă. Abia la câteva sute de metri, când s-a produs explozia, m-am întors și am privit. Orașul subteran al magilor New Age sau Jew Age ardea cu flacără întunecată.

Ne-am adunat să ne numărăm. Pierdusem cincisprezece luptători în confruntarea siberiană. Ne-am pus schiurile și am pornit către țarm. Pe drum, am aflat de la Cremene că centrala tibetană fusese distrusă. Am aruncat o privire către Cer. Undeva, dincolo de privirile pământenilor, navele extraterestre supravegheau operația. Tot timpul discuției cu Belamir simțisem prezența lui Zamolxe.

Am mers fără întrerupere până la navă. Am ajuns extenuați dar sănătoși. De pe punte, am aruncat o privire către țarmul înghețat. Ce-i determinase pe liderii ruși să accepte o asemenea colaborare? *Dorința de putere supranaturală*, a fost răspunsul conștiinței mele. Dorința mai veche a unor pământeni. Dorință datorită căreia suferiseră miliarde de oameni ai Pământului. În mine simțeam însă ceva nou. Tot o dorință. Dorința de viață normală. De a trăi așa cum trăiau toți oamenii care nici măcar nu citiseră despre marele război al zeilor. Dorința de viață...

Cărțile mele nu au numai menirea de a distra, relaxa sau a zgândări fantezia. Prin ele am urmărit să vă informez cu date mai puțin cunoscute, să vă inoculez încrederea în viață și în soarta națiunii noastre, să vă trezesc dorința de a lupta pentru mai binele propriu și comun. Mulți cititori mi-au mărturisit că încep cartea cu partea a doua, deoarece sunt mai interesați de adevăr decât de ficțiune. Unii chiar au sugerat să scriu numai cărți realiste, renunțând complet la ficțiune. N-am preluat această sugestie deoarece ar nemulțumi câteva zeci de mii de cititori interesați de partea beletristică. Am optat pentru un compromis, creând un nou model de carte, formată din două părți, deja cunoscute dumneavoastră. Desigur, specialiștii în literatură pot fi nemulțumiți, mă pot critica

sau declara „producător de maculatură”. Nu mă interesează părerea lor, căci nu scriu din dorința de a obține gloria literară. Scriu în scop de a rezolva probleme concrete ale națiunii noastre din această etapă de evoluție. Multe dintre aceste probleme par pure fantezii dar, în realitate, sunt secrete cunoscute de un număr redus de persoane din lumea noastră. Aceste secrete nu vă sunt indiferente, deoarece viața dumneavoastră este influențată într-o măsură mai mică sau mai mare de ele. De exemplu, nu vă este indiferent cine și cum conduce statul român, cine crează opiniile de masă, cine vă manipulează grosier sau pe nevăzute. În continuare, vă voi dezvălui câteva secrete ale „zeilor”, pe lângă care ați trecut cu ochii închiși sau numai le-ați intuit.

Condiționarea psihică și aplicațiile ei în societatea umană.

În termeni simpli, condiționarea psihică constă într-o manevră de limitare a voinței, conștiinței și libertății noastre de gândire sau de exprimare prin aplicare unui stimul verbal sau scris. Ea are ca scop manipularea noastră către direcția intenționată de manipulator, făcându-ne să renunțăm la opiniile proprii în favoarea celor fabricate de acesta. Condiționarea psiho-socială s-a inspirat din reflexul condiționat descoperit de Pavlov prin experimentarea pe animale. În linii mari, „zeii” manipulatori ne tratează exact cum își trata Pavlov animalele, fapt ce constituie o rușine pentru ființa supremă de pe această planetă, omul. Creatorul nostru, Dumnezeu-Univers, ne-a făcut complexi, ne-a înzestrat cu o gândire scormonitoare și ne-a dat drept loc de viață o lume pluralistă, în care principiile maniheiste nu au ce căuta. Totuși, o mare parte din omenire e manipulată prin aceste principii duale, de tip bine-rău, pozitiv-negativ, alb-negru etc. Asta în ciuda faptului că omul e o ființă imposibil de definit prin două elemente, deoarece posedă câteva mii de trăsături de personalitate. Asta în ciuda faptului că evenimentele lumii noastre sunt pluraliste, imposibil de calificat prin numai două atribute.

V-ați speriat de teorie? Vi s-a părut grea, destinată unor specialiști? Nu e grea, nu e destinată unor specialiști, ci dumneavoastră, oameni simpli. Să exemplificăm pentru a înțelege despre ce este vorba! Dumneavoastră, un cetățean cinstit și gânditor, aveți o părere proprie cu privire la o problemă economică sau socială. S-ar putea să fie cea mai bună soluție, soluția care să rezolve problemele ce frământă colectivitatea în care trăiți sau întreaga națiune. Plin de curaj și de bune intenții, vă expuneți părerea în public, așteptând ca alți cetățeni, ființe gânditoare, să vă aprobe ori să vă combată cu argumente logice. Iată că se ridică un manipulator conștient sau inconștient (robotizat) și, fără nici un argument, vă spune: *Aceasta e o poziție comunistă.* Din cauza imensei manipulari

sociale, cuvântul comunist a fost „satanizat”, astfel că, de regulă, renunțați la opinia dumneavoastră și acceptați soluția impusă de manipulator. Ca urmare, treburile merg din ce în ce mai rău, deoarece sunt făcute „fără cap”, adică fără logică și fără bun simț. Din contra, dacă un manipulator ar fi spus că părerea dumneavoastră e modernă, liberală și democratică, toți ar fi îmbrățișat-o, deoarece, prin manipulare, aceste cuvinte au fost „sacralizate”.

Ați înțeles că manipulatorii psihici folosesc drept stimuli cuvinte pe care le sacralizează sau le satanizează după bunul lor plac? De exemplu, în perioada de ocupație sovietică, cuvinte ca burghez, chiabur, dușman de clasă, antisovietic etc. determinau reacții dintre cele mai negative, astfel că majoritatea românilor se fereau de ele. Acum, cuvinte ca securist, comunist, populist, dictator etc. sunt folosite pentru a respinge orice inițiativă contrară variantelor folosite de manipulatori. Ce fac, în concret, manipulatorii? Vă limitează libertatea de gândire, exprimare și acțiune, deoarece vă opresc să gândiți, să discutați și să acționați altfel decât în varianta „sacralizată”. În acest scop, manipulatorii au făcut o asociere între cuvintele incriminate (securist, comunist, chiabur etc.) și epitete negative de tip rău, criminal, antidemocratic etc., asociere impusă în conștientul și inconștientul dumneavoastră prin propagandă zilnică (televiziune, presă scrisă, cărți, zvon public, propagandă orală etc.). *E clar că în societatea noastră „democratică”, care preamărește pluralitatea de opinii, se acționează pervers pentru limitarea numărului de opinii și reducerea acestora către una singură, cea aleasă de manipulator?*

Metodele de manipulare modernă s-au inspirat din dualismul religiilor primitive, în care numai două variante posibile erau puse în fața oamenilor, potrivit principiului evanghelic Cine nu e cu mine e împotriva mea. În realitatea vieții, pluralismul este evident. Vârful unui munte poate fi atins pe mai multe cărări. Un adevăr științific poate fi descoperit de mai mulți oameni de știință, pe căi diferite. Pe planetă există mai multe limbi. În politică există mai multe partide. Nici o persoană nu deține Adevărul suprem și unic, deoarece acest Adevăr nu există. În lumea noastră, operăm cu o pluralitate de adevăruri parțiale și relative, care infirmă Adevărul susținut de fanaticii religioși, adepți ai principiului maniheist. De exemplu, Biserica creștină a prigonit aproape un mileniu cercetătorii științifici care susțineau că Pământul este aproximativ sferic și se rotește în jurul axei sale, efectuând și o mișcare de revoluție în jurul Soarelui. „Adevărul” creștin, inspirat din mituri iudaice și babiloniene primitive, susținea că Pământul era plat și acoperit de un Cer tare,

găurit, prin care curgea ploaia trimisă de „tatăl ceresc”, al cărui nume a evoluat de la perioadă la perioadă: Elohim, Sabaot, Adonai, Yahve, Eli, etc.

Principalele metode de manipulare modernă de inspirație religioasă sunt sacralizarea și satanizarea. Cu ajutorul lor, manipulatorii încearcă să înlocuiască judecarea logică a situației concrete prin aprecieri generale, bazate pe zestre primitivă din inconștientul pământenilor. Noțiunile (cuvintele) sacralizate trebuie să atragă prin ele însele iar cele satanizate să creeze un sentiment de respingere. Dacă vom studia istoria religiilor, vom constata că, rând pe rând, aceleași cuvinte au fost sacralizate și satanizate, apoi impuse în conștiința credincioșilor prin propagandă religioasă. De exemplu, în faza inițială, Satana nu era identificat cu diavolul sau cu șarpele ispititor, ci îndeplinea funcția de acuzator public pe lângă Yahve. La fel, cuvintele daimon și diavol nu aveau sensul actual, impus de religii, în timp îndelungat, ci sens de oameni deosebiți, cu voință și inteligență superioară, în cazul neamului nostru, în urmă cu mai puțin de două mii de ani, Zamolxe era sacralizat iar Isus Cristos era necunoscut. Ulterior, misticii evrei, adepți ai ideii că lumea e organizată pe baza alfabetului „sacru” evreiesc (în fapt, preluat de la babilonieni și armeni) au incriminat pe Zamolxe și ceilalți zei europeni, sacralizând, prin Biserică, zeii lor. În prezent, aproape orice român lipsit de spirit critic face referiri și comparații pe baza misticii iudaice. De exemplu, oamenii politici neagrați sunt comparați cu Satana, Anticrist, Dracula sau dracul etc. În mod normal, ar trebui să ne întrebăm cine sunt personajele negative oferite de manipulatori și dacă epitetele acordate lor sunt reale.

Încercarea de satanizare și de ștergere din memoria noastră a marelui strămoș zeificat, Zamolxe, trebuie să ne dea de gândit. Ea a fost planificată de misticii evrei încă înaintea erei cristice, din motive de gelozie: era mai puternic decât zeii lor, deoarece în numele său cuprindea capetele alfabetului latin, *a* și *z*, precum și particula *al*, prima literă a alfabetului „sacru” (alef). Concepția primitivă potrivit căreia valoarea unui om este dată de numele sale (unii zei aveau câteva sute) o întâlnim atât la evrei cât și la unii europeni (de exemplu, Odhin avea 200 de nume, dintre care 40, principale). Din această concepție primitivă, bazată pe simbol litric sau cifric (literele alfabetului sacru aveau valori numerice) a derivat alta, la fel de primitivă: cel mai puternic e cel care cuprinde în numele său capetele alfabetului și o anumită literă sacralizată. Din această cauză, misticii foloseau formula ebraică *Eu sunt alef și tav* sau greacă *Eu sunt alfa și omega*. Din aceeași cauză, formula latină *Eu sunt a și z* a fost incriminată în numele Azazel (el = zeu, în limba ebraică). Cu alte

cuvinte, zeul de la a la z a fost socotit un rebel demn de a fi pedepsit de zeii ebraici Duhu, Mihael, Uriel, Gabriel și Rafael. Întregul mit biblic, dar mai cu seamă *Cartea lui Enoh*, au fost concepute în vederea satanizării zeilor europeni, în special a lui Zamolxe. De ce tocmai pe Zamolxe? Simplu: prin numele său, depășea formula alef-tav cu care evreii își defineau zeul suprem, ata (tată, în limba ebraică). Sub influența creștinismului, geto-dacii au însușit formula *tată*, în locul lui *pater* de origine latină. Ideea primitivă, asiatică, a tatălui Dumnezeu e specifică societății tribale, în care tatăl se comporta ca un zeu, având drept de viață și de moarte asupra întregii familii.

Vechii evrei sacralizau literele deoarece erau primitivi. Cum se face, însă, că acest obicei a fost preluat de oameni moderni? Cele mai sacralizate litere ebraice au fost a (alef), i (iod), l (lamed) și t (tav), literele întâlnite în denumirile a două localități cu rezonanță negativă pentru români: Yalta și Malta. Răspunsul este relativ simplu: aproape o mie de ani, de prin secolul al cincilea și până la al cincisprezecelea, gândirea europeană a fost dominată de religia iudaică, care a introdus în creiere formele ebraice, satanizând vechii zei europeni și înlocuindu-i cu zeii ebraici. E vorba de o schilodire psihică a proporții, în care civilizația europeană a fost forțată de Biserică să-și insulte străbunii zeificați și să venereze zeii ebraici. Această operațiune continuă și în prezent, fapt pentru care orice persoană care dezvăluie manipularea mistică este etichetată cu epitete satanizate de tip Anticrist, diavol, demon etc... În realitatea universală, nu există astfel de personaje mitologice, fapt pentru care fiecare persoană trebuie judecată și apreciată după competența, faptele și comportarea sa.

Cum se poate scăpa din robia psihică a satanizării prin cuvânt? Cum se pot desacraliza cuvintele prin care ne insultăm străbunii? Iată întrebările unui om modern și drept, hotărât să nu se supună manipulării mistico-semantic și variantelor lor moderne, aplicate de politicieni. Voi începe cu un exemplu. Ion Iliescu a satanizat participanții la Piața Universității cu un cuvânt jignitor: golani. Dacă s-ar fi lăsat manipulați, i-ar fi cuprins rușinea de acest epitet și ar fi renunțat la acțiunile lor revendicative. Ei au făcut altceva: au transformat porecla rușinoasă în renume, adică au sacralizat termenul golani. Sensul negativ a dispărut din termenul golan, astfel că mulți i-au privit cu simpatie.

Un alt exemplu, de data aceasta din viața mea. Sub influența propagandei desfășurate de cadre și agenți ai unor servicii de spionaj străine, mai ales rusești, maghiare, americane și evreiești, termenul *securist* a fost satanizat. Vă aduceți aminte cum vă simțeți în 1990-

1992, dacă vă spunea cineva securist? Vă apuca frica. Unora dintre dumneavoastră nu v-a trecut nici acum frica de termenul satanizat, astfel că simțiți nevoia să spuneți că n-ați fost securist, n-ați colaborat cu Securitatea etc. Procesul de satanizare continuă, deoarece efectul scontat nu s-a produs: românii nu se tem de securiști. Unii dintre ei, cei mai inteligenți, au ajuns la concluzia că securiștii nu pot fi puși într-o singură oală, deoarece au avut personalități și activități diferite, care nu pot fi catalogate, în bloc, negative. Ce am făcut eu? Ori de câte ori indivizi rău voitori, proști sau manipulați mi-au aruncat termenul securist, am răspuns: Da, sunt un odios securist-terorist, care v-a furat democrația, a tras în voi cu microfoane (nu aveam armă), a făcut, a dres... Am luat în derâdere satanizarea introdusă prin marele spectacol sângeros din decembrie 1989. *Acesta este al doilea procedeu de desatanizare a unui termen: lipsirea lui de efect prin luarea în derâdere.*

Ce am învățat până acum?

1) Cuvintele manipulatorii nu au prin ele însele sensuri pozitive sau negative, nu au încărcătură psihoenergetică, deoarece nu sunt vii. Sensul pozitiv sau negativ este fixat prin convenții între oameni sau prin asocieri cu un termen negativ. De exemplu, termenul burghez n-a avut sens negativ până ce comuniștii nu l-au asociat cu exploatare, rău, retrograd etc. și nu l-au impus prin propagandă.

2) În momentul în care acceptăm sensul pe care manipulatorii vor să-l dea cuvântului-stimul, ne limităm libertatea de gândire, exprimare și acțiune, devenind robul celui care a formulat varianta de manipulare. De exemplu, când acceptăm varianta simplistă *comunist (securist etc.) înseamnă rău, în toate cazurile*, renunțăm la pluralitatea de opinii și la nuanțarea specifică fenomenelor vieții sociale. Din acea clipă, putem fi manipulați prin termenul respectiv. Ori de câte ori vom gândi, spune sau face ceva care nu convine manipulatorului, acesta ne va ataca cu cuvântul-stimul, limitându-ne posibilitatea de manevră și semănându-ne neîncrederea în gândirea și forțele proprii.

3) Cuvintele-stimul nu sunt sacre prin ele însele, ci prin convenție omenească sau prin impunerea sensului sacru în mod pervers, prin propagandă. De exemplu, aproape o mie de ani, strămoșii noștri au considerat și simțit cuvântul Zamolxe ca fiind sacru, l-au divinizat și respectat. Cum îl simțiți și considerați dumneavoastră? Cum simte Un creștin cuvântul Isus? Cum simte un creștin cuvântul Satana sau diavol?

4) Cuvintele nu sunt sacre dacă nu au un conținut cu adevărat sacru, dacă nu se manifestă ca atare în viața concretă, dacă nu produc efecte pozitive în viața voastră concretă. De exemplu, și capitaliștii și comuniștii au considerat democrația ca fiind sacră, demnă de sacrificii etc. Mulți au murit pentru apărarea democrației ca noțiune, fără a observa că principiile democrației se aplică diversificat, prin oameni și variat de la etapă la etapă. Acum, mulți își spun democrați, deși-i doare foarte puțin de popor și de principiile democratice, care presupun conducerea conform voinței poporului, voință liber exprimată, bazată pe conștiință clară, neviciată de doi sau eroare. Din contra, manipulatorii politici moderni lovesc în democrație, prin alterarea conștiinței și voinței populare cu ajutorul manipulării, inducerii în eroare, înșelăciunii (dolului). În acest scop, folosesc cuvintele sacralizate sau satanizate. Un om întreg, cu mintea limpede, nu se va lăsa indus în eroare de satanizare sau sacralizare, ci va judeca după propria conștiință, pe bază de logică și bun simț. De aceste valdri se tem manipulatorii: logica, gândirea complexă, bunul simț, dorința de adevăr...

5) Persoana care acceptă dualismul sacralizat-satanizat în viața sa își pierde libertatea de gândire, opinie și acțiune, pierde contactul cu realitatea socială pluralistă, **realitate derivată din faptul că oamenii sunt complecși, definiți printr-o pluralitate de calități și defecte, care nu se pot reduce la doi sau două.** Cel mai grav caz de manipulare prin dualismul sacralizat-satanizat îl constituie manipularea liderilor politici, deoarece de gândirea, opiniile și acțiunile lor depind viețile multor cetățeni. De exemplu, un om pe care l-am criticat des, pentru fapte concrete, Ion Iliescu, a declarat la recensământ că este liber cugetător. Pentru aceasta, l-am respectat, căci a dat dovadă de cinste și curaj. Au intervenit însă manipulatorii, cu întreaga lor haită de roboți agresivi, astfel că „liberul cugetător” s-a lăsat manipulat să participe la festivități religioase creștine și mozaice. Ulterior, a fost manipulat prin cuvinte satanizate de tipul kaghebig, comunist, nostalgic etc. De ce n-a rezistat presiunii manipulatorii? Sincer, nu știu. Pentru a rezista trebuie să posezi o conștiință curată și bine pregătită în domeniul războiului psihologic, să ai o concepție științifică despre Universul în care trăiești. Însă cu aceasta trecem la următorul capitol.

Manipularea invizibilă a conștiințelor liderilor politici

Cei care ați citit partea beletristică ați avut un oarecare șoc atunci când ați citit că Nicolae Ceaușescu a fost manipulat în mod invizibil, prin telepați anume pregătiți de servicii de spionaj străine, cu precădere, de ruși, americani, chinezi, evrei. Îmi sprijin afirmația pe faptul că, în prima perioadă a activității sale, Ceaușescu întreprindea măsuri economice cu caracter logic, vizând modernizarea României. În a doua parte a activității, mai ales după 1975, a început să dezvolte cultul personalității, festivismul, dictatura personală și familială, aprecierea neștiințifică a cadrelor de conducere și alte rele de care am suferit împreună. Unele măsuri dictate de Ceaușescu erau atât de ilogice, atât de lipsite de rațiune, încât m-au purtat cu gândul la o manipulare cu bază mistică, inițiată de francmasoni evrei ori de misticii hinduși, adepți ai meditației transcendente sau de mistici chinezi (tibetani) interesați în crearea unui cap de pod în Europa. Nu știu dacă vom depăși etapa simplelor ipoteze, deoarece mai multe curente mistice aveau interes să-l manipuleze. Nu trebuie să uităm nici de ruși pe care dizidența lui Ceaușescu îi călca pe nervi suficient de tare pentru a-i arunca în cârcă cohorte de paranormali telepați.

Războiul invizibil pentru modificarea conștiințelor și voințelor liderilor politici este o realitate de necontestat. S-au scris multe cărți pe tema războiului parapsihologic, s-au dezvăluit multe acțiuni de acest fel întreprinse de ruși, americani, evrei. Americanii au recunoscut cinstit că au acționat cu agenți paranormali (telepați) împotriva lui Gadaffi și Sadam Hussein, însă rezultatele nu sunt deloc spectaculoase. Surse americane afirmă că, pe timpul războiului din Golf, în urma folosirii telepaților, Sadam Hussein s-ar fi simțit rău, nesigur, înfricoșat, deoarece agenții lor i-ar fi indus astfel de stări. Astfel de alegații sunt greu de verificat, mai ales că Sadam Hussein a rămas tare pe poziții. În alte cazuri, însă, lideri de înalt nivel au făcut cotituri radicale în concepții și comportament. Cel mai edificator caz îl constituie Mihai, Gorbaciov, omul care a distrus sistemul sovietic și cea mai mare parte a sistemului socialist. Cine l-a convins pe Gorbaciov să dărâme un sistem favorabil rușilor săi, care erau privilegiații imperiului? A fost o convingere de tip conștient, pe bază de argumente logice, ori o convingere telepatică, inconștientă? Cum se explică explozia de paranormali și telepați din fosta Uniune Sovietică? Cum se explică faptul că liderul Rusiei, Boris Elțan, consultă astrologi și paranormali? După părerea mea, într-un singur mod: lipsa de cultură multilaterală, științifică l-a făcut robul

aparențelor. Era și ușor de sclavizat psihic: sufletul slăv, predispus la
mistică și consumul de alcool l-au făcut o pradă ușoară pentru
telepații
mistici sau de spionaj.

N-am pornit studiul manipulării invizibile a liderilor politici din pură curiozitate sau pentru că nu mai aveam ce face. Am făcut-o în scop de a răspunde la niște întrebări: *Ce se întâmplă cu liderii noștri de ne reușesc să ne scoată din sărăcie și nevoi? Cum gândesc ei când iau măsuri contrare intereselor românești? N-am putut da răspunsuri complete la aceste întrebări, însă câteva idei vor fi confirmate de descoperirile științifice ulterioare:*

- Mulți lideri politici nu posedă elementare cunoștințe de psihologie, logică, istorie a religiilor și astronomie, astfel că au fost sau sunt manipulabili prin metoda formelor sau aparențelor, metodă derivată din mistica simbolică, religioasă, mai cu seamă, prin sacralizare și satanizare.

- Unii susțin chiar cu mândrie că sunt creștini, acceptând deschis manipularea prin mijloace mistice: alfabetul „sacru”, cercul zodiacal (horoscopic) și sfera cerească mistică. Foarte probabil, nici nu sunt conștienți că religiile s-au format pe baza totemelor astrale zodiacale, în speță, din zodia Taurului, Berbecului și Peștilor. Acceptarea organizării lumii potrivit unor invenții ale primitivilor din urmă cu două-trei mii de ani, înseamnă acceptarea manipulării și continuarea alienării omenirii (mai ales a europenilor). Cum poate un om modern să se închine la Taur, Berbec, Pești sau alte animale zeificate ca toteme astrale? Măcar de s-ar închina omului.

Dacă manipularea ar produce efecte numai asupra persoanei liderului, n-ar fi nimic grav. Din nefericire, liderii acționează vizibil și invizibil pentru impunerea în conștientul și inconștientul cetățenilor a formulelor cu care au fost intoxicați. Vizibil, prin faptul că acceptă și încurajează îndoctrinarea oamenilor cu mituri primitive și false, contrare vieții și adevărilor descoperite de științe. Impunerea religiei iudeo-creștine prin Școală este o crimă împotriva cunoașterii și progresului omenesc. Invizibil, prin faptul că radiază informațiile cu care au fost intoxicați, din inconștientul lor către inconștientul altor persoane (mai ales, către cei care cred în ei, îi iubesc și-i susțin).

- Destul de mulți lideri se lasă condiționați prin cuvinte sacralizate sau satanizate, renunțând la soluții originale, impuse cu evidență de realitatea economică și socială din țara noastră. De exemplu, reforma socialismului trebuia făcută după metoda *remediază-eficientizează-dezvoltă* și nu după formula *distruge-falimentează-închide-vinde-șomerizează*. Logic ar fi fost să remediem deficiențele economiei socialiste, pe bază de plan concret, făcut de specialiștii români, astfel încât să creștem producție industrială și agricolă, să intensificăm exporturile, să ridicăm nivelul de trai. Aceasta presupunea păstrarea în proprietatea statului a unei

mari părți din economia națională precum și administrarea ei eficientă și cinstită. Privatizarea trebuia făcută lent și cinstit, prin efortul creator al liberilor întreprinzători, nu prin furt din proprietatea comună, de stat, cum s-a întâmplat în multe cazuri. Cine a sugerat liderilor români un astfel de sistem de privatizare, contrar intereselor majorității cetățenilor români? Au făcut-o din rea voință sau condiționați psihic? Părerea mea e că n-au fost rău voitori, ci au fost convinși, telepatic și prin sugestii directe, că singurul model viabil de privatizare era cel indicat de manipulatori. Orice soluție contrară era criticată prin epitete satanizate de tip comunist, retrograd, nedemocratic etc. Au făcut prostia și nici nu sunt conștienți că majoritatea cetățenilor români sunt într-o situație mai grea decât în timp dictaturii ceaușiste. Dacă vor continua pe acest drum, vor îngropa națiunea română modernă. Cum știm că anumiți lideri sunt manipulați? Măsura fiecăruia sunt faptele și efectele produse de acestea. Dacă faptele lor sunt ilogice și produc efecte negative, liderii respectivi sunt manipulați.

În mod normal, manipularea psihică ar trebui incriminată de codul penal și pedepsită foarte aspru. M-am așteptat ca liderii CDR să dezvăluie public afacerea „telefoanelor otrăvite”, organizată în campania electorală, de PDSR, să trimită în instanță autorii ei precum și specialiștii străini folosiți. N-au făcut-o, fapt ce mă îndeamnă să cred că vor folosi și ei mijloace „zeiești” de manipulare a cetățenilor, fără să ia în considerare efectele negative ce se produc asupra psihicului populației. Aceasta generează lipsa de cultură științifică a liderilor politici: durerea și suferința celor conduși. Liderii politici care au apelat la manipulare nici măcar nu sunt conștienți că, la rândul lor, sunt manipulați să folosească astfel de mijloace pentru a păcăli populația. În loc să ia măsuri concrete și eficiente în plan economic, ei, liderii politici, ne bombardează cu promisiuni care, în mod vizibil, nu se pot îndeplini.

Un prieten care-mi cunoștea necazurile din „epoca de aur” și de după mi-a sugerat să mă las păgubaș, să nu mai încerc să trezesc conștiințe, deoarece nu folosește la nimic. *În socialism am susținut cu toții ideologia comunistă, acum, susținem cu toții ideologia religioasă, afirmă amicul respectiv. N-are nici un rost să te bați pentru adevăr, cinste, omenie, dreptate! Faci exact ce fac și ceilalți!* Ce spuneți dumneavoastră, cititorii mei, de această părere? Ce s-ar întâmpla cu națiunea română, cu fiecare dintre noi, dacă am renunța la calitatea de om, de ființă gânditoare și demnă, aruncându-ne cu frenezie în direcția arătată de manipulatori? De șase ani scriu și spun că direcția luată de liderii noștri politici nu e bună, nu asigură prosperitatea națiunii noastre, ci numai îmbogățirea fără just temei a

foarte puține persoane, în majoritate, străini. Câți mi-au recepționat apelul? Câți au avut curaj să ni se alăture?

De ce un nou partid?

Aceasta este întrebarea care mi-a fost pusă în mod repetat, de către persoane din diferite colțuri ale țării, atunci când am anunțat formarea Partidului Vieții Sănătoase. Răspunsul este simplu: Deoarece partidele care au evoluat până acum pe arena politică nu v-au adus bunăstarea, ci sărăcia și necazul. De unde știm că nu ne veți păcăli și voi? a fost următoarea întrebare? Răspunsul e la fel de simplu: Noi nu promitem nimic, noi propunem o doctrină pe care s-o aplicăm împreună, toți cei care o considerăm bună, viabilă, aptă să scoată România din criza prelungită. Dacă nu vă place, noi ne retragem oferta doctrinară și ne vedem de treburile noastre, lăsându-vă la cheremul celor care v-au adus în această stare. De ce nu apăreți la televiziunile și în ziarele centrale? a fost următoarea întrebare. Răspunsul: Pentru că nu sunt ale noastre, pentru că doctrina noastră diferă radical de cele ale persoanelor care permit accesul pe aceste mijloace mass media. în fine, a mai fost o întrebare: Pe cine vă bazați pentru a forma un partid al vieții? Răspunsul: Pe dumneavoastră, cititorii consecvenți ai scrierilor mele, care, foarte probabil, gândiți asemănător și ați ajuns la concluzia că nu se mai poate sta cu mâinile în sân, în așteptarea unor minuni ce nu vor veni niciodată. Dacă nici dumneavoastră n-ați înțeles că pasivitatea noastră este mană cerească pentru manipulatorii care ne-au sărăcit țara, cine să înțeleagă? Dacă nici dumneavoastră nu • puteți face minimul efort de a vă angaja în activitatea PVS, cine s-o facă? Fiecare avem treburi de făcut, fiecare avem necazuri de rezolvat, fiecare avem greutăți și ne drămuim timpul cu zgârcenie. Toate acestea pot fi invocate de fiecare pentru a evita participarea la viața publică, însă unde duce inactivitatea noastră? La perpetuarea în poziții de putere a celor două formațiuni politice care ne-au ruinat economia națională și nivelul de trai! Dacă nu apare o altă forță politică, pe cine să aleagă cetățeanul? Tot pe cei care i-a mai ales: PDSR și CDR, fiecare cu sateliții săi. Dacă, totuși, PDSR ori CDR vor reuși să-și îndeplinească promisiunile? a fost o întrebare din partea susținătorilor acestor formațiuni politice. Cum să și le îndeplinească, oameni buni? PDSR a pornit de la niște condiții economice net superioare celor prezente: lipsa datoriei externe, o rezervă valutară serioasă, obiective industriale și agricole în funcțiune, personal calificat în industrie și agricultură, contracte economice în derulare, piețe externe sigure

sau aproape sigure etc. În opt ani, toate au scăzut într-un ritm amețitor, astfel că suntem datori, nu mai avem suficiente obiective economice productive, nu mai avem producători calificați, nu mai avem piețe de desfacere, nu mai... *Cum credeți că partidele care au produs dezastrul economic român în numai opt ani mai pot face ceva bun pentru România și români? Trebuie să fiți naivi pentru a crede așa ceva.* Nu mai au cu ce manevra, datoriile scadente bat la ușa, populația este din ce în ce mai înfometată iar „reforma” e pe dric. *Era normal să se prăbușească reforma, căci nu era deloc gândită românește.* Noi credem că am gândit bine, că am găsit o varianta de ieșire din criza economică.

Am prezentat Programul Partidului Vieții Sănătoase în cartea *Sfârșitul imperiului ascuns*, carte ce poate fi procurată de la Taracart SRL, str. Teodosie Rudeanu, nr. 21, sector 1 București, telefon 01/223.09.49 sau de la difuzorii dumneavoastră de carte. Vă sugerez insistent să-l studiați, căci vă veți regăsi propriile convingeri și soluții, veți întâlni pragmatismul, logica și bunul simț economic. *Pentru cei care nu-și pot procura această carte, voi face un rezumat al Programului:*

Partidul Vieții Sănătoase este un partid politic născut din realitățile vieții românești actuale, a cărei ideologie se bazează pe științele vieții, cu excluderea oricăror forme de mistică. Este un partid modern, pragmatic, care își propune să rezolve cât mai rapid posibil gravele probleme economice și sociale ale națiunii române.

Esența ideologiei PVS constă în combinarea armonioasă a principiilor și soluțiilor economico-sociale progresiste din tipurile de societate depășite, capitalismul și socialismul, în vederea făuririi unui nou tip de societate, în care viața omenească să se desfășoare în condiții cât mai bune. Noul tip de societate se va făuri în cadru național și statal, deoarece națiunea și statul național sunt elemente ale progres social, economic și cultural, care garantează siguranța vieții normale a fiecărui cetățean. Din această cauză, ne opunem ideologiilor politico-religioase transnaționale, care militează pentru desființarea rapidă a statelor și națiunilor.

Societatea omenească normală, preconizată de PVS are următoarele trăsături definitorii:

- *Tipul de proprietate* mixt, de stat și particulară, asigură rezolvarea corectă a tuturor problemelor economice și sociale ale fiecărui cetățean.

- *Tipul de economie*, denumit *economie rațională*, îmbină armonios planificarea statală, largă și permisivă, cu planificarea liberilor întreprinzători, eliminând crizele de supraproducție, șomajul, concurența sălbatică sau alte fenomene nocive.

- *Tipul de stat specific societății omenеști normale este statul laic, organizat în formă republicană, pe baza democrației reale. PVS este adversar declarat al dictaturilor militare, monarhiste sau religioase, interne sau externe.*

- *Tipul de relații inter-umane din societatea normală are la bază axioma psihologică potrivit căreia nu ne naștem egal înzestrați din punct de vedere psihic și fizic, nu dispunem de capacități creative egale, nu participăm în mod egal la efortul creator (economic, social, cultural), fapt pentru care e drept, moral și legal să stratificăm societatea noastră pe baza competenței și activității real depuse de fiecare cetățean. Excludem egalitarismul de tip comunist și stratificarea pe bază de avere dobândită prin fraudă sau alte acte ilicite.*

- *Tipul de educație și instruire socială se bazează exclusiv pe științe, se desfășoară prin forme mixte, de stat și particulare și vizează înarmarea tinerilor cu cele mai potrivite cunoștințe pentru reușita în viață. Educația religioasă se poate face numai în particular, în familii sau în instituții specializate, fără ca statul să se amestece în treburile interne ale cultelor religioase.*

Principalele obiective ale primei etape de făurire a societății omenеști normale sunt următoarele:

1) Reorganizarea economiei naționale pe criterii de rentabilitate și eficiență, prin folosirea cu maxim de profesionalism a forței de muncă și materiilor prime românești, limitarea la maxim a importurilor nerentabile, inutile sau nocive, promovarea curajoasă a exporturilor de bunuri și servicii.

2) Instruirea și educarea producătorilor de valori materiale și spirituale în direcția modernă, impusă de evoluția societății planetare. Se va pune accent pe științele specifice societății moderne și pe arta succesului. Se va acționa pentru inocularea cultului muncii de calitate, a cultului patriei, străbunilor și națiunii, a cultului cinstei, omeniei și dreptății.

3) Organizarea întregii vieți sociale pe baza criteriilor de cinste, dreptate, ordine, egalitate, disciplină, spirit practic și eficiență, cu eliminarea racilelor moștenite de la societățile trecute: haosul, birocratismul, formalismul, ineficiența, ilegalitățile. În scopul apărării dreptului la viață personală și națională, ne pronunțăm pentru introducerea temporară a pedepsei cu moartea în cazuri de infracțiuni foarte grave: subminarea economiei naționale, trădarea de patrie, omor deosebit de grav etc.

5) Dezvoltarea unor relații economice, politice, diplomatice și culturale cu toate țările lumii, indiferent de forma de guvernământ

sau de ideologia dominantă, pe baza intereselor economice și spirituale comune. Activitatea de relații externe trebuie să contribuie la:

- obținerea pentru România a statutului de țară cu neutralitate perpetuă, statut din care rezultă mari avantaje materiale și politice.
- asigurarea păcii zonale și mondiale.
- efectuarea saltului economic necesar națiunii române pentru a intra în rândul țărilor dezvoltate, cu înalt nivel de trai.

6) Refacerea sistemului național de cercetare științifică și dezvoltarea acesteia pe baza celor mai noi descoperiri ale științei și tehnicii contemporane, în scopul transformării științei în forță de producție. Stimularea cercetătorilor, inventatorilor și inovatorilor români prin recompense materiale și morale. Creșterea tinerei generații în cultul creației originale, al cercetării, explorării, descoperirii, inventării și inovării.

7) Refacerea raportului sănătos dintre numărul cetățenilor cuprinși în sfera producătoare de valori și al celor din sfera neproductivă, în așa fel încât să se asigure creșterea producției și exportului, precum și a nivelului de trai.

8) Pacificarea națiunii române, prin anihilarea diversiei minorităților, contracararea agresiunii psihologice și mistice, eliminarea dezbinării pe criterii politice sau de avere.

9) Eliminarea ilegalităților, nedreptăților și suferințelor provocate în perioada de tranziție, pedepsirea aspră a autorilor acestora, asigurarea unor condiții minime de viață sănătoasă pentru fiecare cetățean: un loc de muncă plătit cu un salariu decent, o locuință confortabilă, concedii de odihnă plătite, asigurarea de sănătate și bătrânețe etc.

10) Creșterea continuă a nivelului de trai și al gradului de sănătate a populației, reducerea mortalității, creșterea natalității și prelungirea perioadei active de vârstă.

11) Echilibrarea balanței de plăți externe, întărirea leului în raport cu valutele cotate cinstit, eliminarea practicilor necinstite din domeniul financiar. Crearea condițiilor pentru redobândirea independenței economice a României.

12) Pregătirea psihologică a populației românești și reorganizarea economiei naționale pentru integrarea economică europeană, ca prim pas în formarea marii națiuni continentale.

Credincios realismului și pragmatismului, PVS își propune să informeze corect cetățenii români cu adevărata stare economică, socială și culturală a națiunii, să nu promită minuni irealizabile în cei 10-20 de ani cât va dura faza de instaurare a noii societăți, să nu ia măsuri pripite sau de suprafață, în scop de a înșela electoratul și a

caștiga puterea. Măsurile noastre de informare și propagandă vizează formarea la cât mai mulți cetățeni a unei gândiri politico-economice pragmatice și a unei atitudini active, care să determine apărarea și dezvoltarea avuției naționale și personale împotriva modelului falimentar de reforma aplicat de liderii postdecembriști.

în scopul atingerii obiectivelor prevăzute în Program, PVS va acționa în următoarele direcții:

1) Revitalizarea economiei naționale prin:

- reîmproprietăirea națiunii române cu principalele obiective economice care au fost privatizate cu încălcarea legilor și a voinței electoratului.

- restabilirea funcției principale a statului național, de organizare, conducere și control a economiei naționale, cu precizarea că liberii întreprinzători participă la planificare potrivit voinței liber exprimate.

- atragerea celor mai buni specialiști români din domeniul economic la activitatea de organizare, conducere și control a economiei naționale.

- relansarea rapidă a cercetării științifice românești, în primul rând a celei cu caracter practic-aplicativ.

- revitalizarea turismului pe bază de plan întocmit de cei mai buni specialiști în domeniu.

- reorganizarea activității în agricultură, pe bază de plan întocmit de cei mai buni specialiști în producție și desfacere de produse agro-alimentare.

- anularea pe cale juridico-politică a tuturor actelor normative care permit înstrăinarea pământului, bogățiilor subsolului, pădurilor, întreprinderilor de importanță națională și a altor valori economice care asigură desfășurarea în bune condiții a vieții națiunii noastre.

- selecționarea celor mai capabili și mai eficienți specialiști în relații externe și angrenarea lor în activitatea ofensivă, de recăștigare a piețelor pierdute după 1989, de căutare și atragere a unor noi parteneri de afaceri siguri și onești, de promovare masivă a exporturilor de bunuri și produse românești pe toate pietele lumii.

- transformarea băncilor în instituții care sprijină operativ producția și exportul de bunuri, interzicerea speculațiilor cu caracter bancar. În acest scop, principalele bănci vor fi păstrate în proprietate de stat și controlate sever, în scop de a preveni afectarea depunătorilor persoane fizice sau juridice. Băncile particulare vor fi controlate de stat în scop de a preveni transformarea lor în „caritasuri” bancare, care ar afecta siguranța depunătorilor.

- limitarea sau, în cazuri bine justificate, interzicerea importurilor inutile, nocive, costisitoare, destinate consumului de lux ori la concurență cu produse românești similare.

- limitarea până la eliminarea totală a propagandei consumatoriste, făcute prin mass media, educarea populației în spiritul economisirii și investirii sumelor economisite.

- recuperarea operativă și în limite maxime a sumelor datorate de marii infractori ai perioadei de tranziție, confiscarea și valorificarea bunurilor mobile și imobile care nu pot fi justificate.

- înăsprirea pedepselor aplicate pentru săvârșirea infracțiunilor cu caracter economic, până la pedeapsa capitală.

2) *Perfecționarea instruirii și educării creatorilor originali și producătorilor de bunuri, pe baza celor mai noi descoperiri ale științei și tehnicii contemporane, în scopul obținerii unor creații și bunuri care să poată face față concurenței pe piețele externe. În acest scop, se vor aplica următoarele măsuri:*

- educarea și instruirea copiilor și tineretului în spiritul artei succesului personal, economic și spiritual, prin introducerea unui obiect distinct în programele școlare. Formarea la tineri a unor puternice convingeri și priceperi creatoare și economice, pe baza cărora să participe activ și calificat la progresul economic, personal și național.

- instruirea și educarea liberilor întreprinzători în spiritul artei succesului personal și național, precum și cu metodele de activitate comercială modernă, prin cursuri și publicații de specialitate, precum și prin emisiuni radio-televizate. Prin aceasta, urmărim să creăm o clasă de liberi întreprinzători moderni care să contribuie efectiv la progresul național.

- recalificarea și reeducarea profesională a șomerilor, prin programe variate, de stat și particulare, încadrarea lor într-o muncă productivă sau în alte activități utile.

- folosirea tuturor mijloacelor educative de stat și particulare pentru formarea la toți cetățenii a unor trăsături de personalitate specifice noii societăți: spirit gospodăresc, cultul muncii de calitate, al hărniciei și pasiunii creatoare, intransigență față de persoane cu concepții și activități necinstite, spirit de economie și cumpătare, optimism, curaj de opinie și acțiune, siguranța de sine, simpatie și încredere în ceilalți cetățeni etc.

- perfecționarea învățământului de stat și particular, de toate formele și nivelele cerute de dezvoltarea ascendentă a științei și tehnicii contemporane. Cuprinderea în sistemul de învățământ a tuturor copiilor, inclusiv a celor analfabeți, v. Asigurarea de către stat

a unui sprijin material pentru copiii din familii sărace. Accentuarea caracterului pragmatic și practic-aplicativ al învățământului de stat și particular.

3) *întărirea și perfecționarea organelor și funcțiilor statale, astfel:*

- Perfecționarea funcției de organizare, conducere și control a economiei naționale în condițiile sistemului mixt, de stat și particular, în scopul eliminării haosului economic din perioada de tranziție și scoaterii națiunii din criza economică prelungită.

- întărirea și perfecționarea funcției de apărare a ordinii de drept, a independenței și suveranității naționale și a integrității statale, pe baza tradițiilor poporului român. În acest scop, în organele militare se va menține specificul național și *criteriul, profesionalismului*, excluzând amestecul politic și numirea unor lideri civili. Militarii pentru menținerea serviciului militar obligatoriu și interzicerea operațiunilor de mercenariat, în slujba unor alianțe sau puteri militare străine, de tip NATO. Forțele naționale de apărare (Armata, Poliția, serviciile secrete) vor fi reorganizate pe baza celor mai moderne criterii rezultate din experiența conflictelor militare, informative și psihologice recente. Organele împuternicite să apere ordinea de drept, Justiția, Parchetul, Poliția, vor fi organizate după principii moderne, care să le asigure maxim de eficiență în activitate.

- O atenție deosebită se va acorda dezvoltării funcției de cooperare economică, politică, culturală și de altă natură cu toate țările lumii, pe baza principiilor neamestecului în treburile interne ale altor state și națiuni, avantajului economic reciproc, respectării suveranității și independenței economice a partenerilor de relații. *Pentru ieșirea din criza economică, trebuie să acordăm atenție prioritară relațiilor economice favorabile țării noastre, lăsând pe planul al doilea sau eliminând total relațiile cu caracter militar cărora, anterior, li s-a acordat atenție exagerată.*

- Statul rămâne în continuare principalul organizator și conducător al procesului instructiv-educativ național, proces pe care-l desfășoară prin organizațiile de învățământ statale și alte forme impuse de cerințele realității.

4) *Creșterea continuă a siguranței economice a fiecărui cetățean, ridicarea nivelului de trai material și spiritual al întregii națiuni, pe baza relansării economiei naționale. Atenția PVS se îndreaptă către clasele și categoriile sociale lovite de criza economică pentru care, în termen de 5-10 ani, se vor putea realiza următoarele:*

- asigurarea unui loc de muncă plătit corespunzător cantității, calității și răspunderii sociale a muncii.
 - asigurarea unei locuințe din fondul de stat, plătită în circa 25 de ani.
 - locuri în cămine și azile pentru persoanele cu venituri modeste sau lipsite de orice fel de venit.
 - învățământ de stat gratuit, susținerea elevilor și studenților cu burse, premii, cămine și cantine gratuite.
 - folosirea psihologilor și sociologilor în toate ramurile activității statale, în vederea evitării luării unor măsuri care ar agresa psihic populația. Incriminarea agresiunii psihice și pedepsirea ei severă.
 - dezvoltarea sistemelor de întraajutorare și asigurare reciprocă, mai ales cu caracter obștesc.
 - garantarea de stat a pensiilor și depunerilor în bănci.
 - perfecționarea formelor și metodelor de asigurare medicală a populației.
- 5) *Perfecționarea culturii și artei naționale, promovarea ofensivă a valorilor cultural-artistice naționale pe plan mondial. In acest scop, se vor întreprinde următoarele măsuri;*
- susținerea culturii și artei naționale prin stat, organizații obștești și particulare.
 - asigurarea materială corespunzătoare a artiștilor și oamenilor de cultură români, precum și a instituțiilor în care-și desfășoară activitatea.
 - perfecționarea învățământului artistic de stat.
 - dezvoltarea cooperării cultural-artistice cu toate țările lumii, prin mijloace statale și obștești.
 - stimularea concurenței dintre creatori prin concursuri și alte forme.
 - organizarea unor activități cultural-artistice pe teritoriul național precum și a unor turnee în străinătate, susținute de stat.
 - sprijinirea de către stat a activității sportive de performanță.

Din ce cauză ne organizăm lent?

Această întrebare mi-am pus-o și eu, au pus-o și mulți membri ai PVS. Am analizat pe îndelete cauzele concrete și vi le expun, în scop de a accelera procesul de formare a partidului menit să participe la scoaterea României din criză.

1) *Multe persoane apreciază pozitiv Programul PVS și ar dori să-l vadă aplicat de către altcineva, astfel încât să beneficieze de rezultatele transpunerii acestuia în viață. Această atitudine pasivă ar putea duce la eșecul formării PVS, deoarece eu nu accept înscrierea unui partid pe liste, ci numai pe bază de adeziuni sigure, pe bază de*

organizații centrale și locale bine structurate. Dacă nu renunțați la pasivitate și nu adevărați măcar ca simpli membri, fără obligații deosebite, s-ar putea să fiți obligați să votați tot partidele care v-au ruinat economia națională și v-au întunecat viața. Nu e de glumit. Eu am acceptat să cheltui bani, muncă și timp pentru a face un bine obștesc, deoarece nu am nimic de câștigat din politică. Dacă nu ieșiți din pasivitate urgent și nu treceți la întărirea filialelor PVS, eu voi abandona acest Program și-mi voi vedea de treburile mele, mult mai rentabile. Viața dumneavoastră, însă, va evolua prost, căci programele celor care au condus până acum nu au fundamentare științifică românească, ci fac concesii exagerate străinilor. Voi continua procesul de formare a PVS pe durata verii acestui an. Dacă nu ieșiți din pasivitate, în luna octombrie voi abandona proiectul și nu-l voi mai relua niciodată. Mă cunoașteți suficient de bine, știți că mă voi ține de cuvânt.

2) *Destul de multe persoane nu aderă la PVS din orgoliu*, deoarece persoanele care au inițiat formarea Filialelor sunt inferioare din punct de vedere cultural sau economic. În acest caz, trebuie să fac o clarificare: persoanele care au început formarea filialelor nu au nici un drept în plus față de cele care se înscriu ulterior. Fiecare persoană poate promova până la cel mai înalt nivel (Președinte al PVS) prin activitate concretă. Cine adună nouă membri de partid ajunge Președinte de Celulă și membru în conducerea Secției. Cine aduce la PVS minim 50 de membri, devine Președinte de Secție și membru în conducerea Filialei. Dintre președinții de Celule și Secții se alege Comitetul Executiv al Filialei, fiecare Filială propune Sfatului Național membrii de partid care să fie aleși în Comitetul Executiv Central (câte unul de Filială) precum și persoana care să fie aleasă Președinte al PVS. După cum vedeți, nu mi-am rezervat postul de Președinte, nici nu mi l-am adjudecat, așa cum afirmă un ziarist mai puțin informat (și destul de rău intenționat). Sunt în căutarea unei personalități pe care s-o propun pentru funcția de Președinte al PVS, însă am pretenții să posedă calitate, instruire și educație de excepție. Încă din perioada socialistă, am jurat să nu mai susțin persoane inferioare mie din punct de vedere științific, cultural și caracterial.

3) *Unele persoane consideră că Programul nostru este utopic, deși, foarte atractiv*. Lor le răspund simplu: Vi se par mai realiste programele partidelor care au adus România într-o stare disperată? Vedeți vreo altă ieșire din criza economică, dacă nu prin „utopia” noastră? Vedeți vreo perspectivă pentru copiii și nepoții voștri, în activitatea celor două formațiuni politice ele bază, PDSk și CDR, și a aliaților lor (UDMR, PD, ApR)? Nu vedeți că ne duc în mormânt, că

îngroapă România modernă, plasandu-ne în rândul coloniilor africane?

4) *Destule persoane s-au plâns că nu au putut adera la PVS deoarece n-au fost informate de apariția acestuia, de Program etc.* Cum să nu fie informate? Mai mult de 25.000 de exemplare din cartea *Sfârșitul imperiului ascuns* au fost cumpărate. Asta înseamnă mai mult de 100.000 de cititori. Oare, a cumpărat vreun pizmaș toate aceste cărți? Nu! Au ajuns la câteva zeci de mii de români care, însă, șovăie. Șovăie pe riscul lor, căci nici o perspectivă de îmbunătățire economică nu pot aștepta de la cei puși pe demolare, vânzare etc.

5) Unii cititori sunt de acord cu Programul nostru dar aparțin ori au aparținut partidelor vinovate de dezastrul național și se cramponează de ideea că poate, nu se știe, că... Ce să le spun? Proverbul englez *It is your funeral*. Participanți la înmormântarea României moderne...

6) în mod normal, românii din cele mai periclitare zone (unele județe din Ardeal, știți care) ar trebui să susțină în masă partidele naționaliste, deoarece situația lor s-a agravat din cauza PDSR, PD, UDMR, CDR și se agravează continuu. Ceva urât și rău se coace la adresa românilor din Ardeal. De ce, totuși, stau pasivi ori susțin partidele care i-au trădat? Răspunsul mi l-au dat două doamne din Harghita, care mă simpatizează dar fac parte din PD și PDSR: deoarece au mentalități greșite, că trebuie să ai pe cineva la putere pentru a supraviețui. S-o credeți dumneavoastră că veți supraviețui! Dacă muvă veți uni în jurul partidelor naționaliste, nu veți rezolva problemele zonale.

7) în câteva cazuri, formarea filialelor județene a fost obstrucționată de adversarii politici, printr-o metodă simplă: au trimis oameni de-i lor să se ofere pentru înființarea de Filiale ori să se infiltreze în conducere, în scop de a dezbină, îi consider ireponsabili. Ei nu văd în ce hal a ajuns România? Nu văd că ne ducem de râpă? Cum mai îndrăznesc să apară în public, să acționeze împotriva unui Program de redresare a situației? Acțiunea acestor persoane este și imorală și ilegală, astfel că merită pedepsită. Voi găsi mijloacele legale de pedepsire a acestor indivizi și le voi aplica fără milă.

8) în unele cazuri, cei care au pornit formarea filialelor s-au plâns de lipsuri materiale iar unii au așteptat fonduri de la partid. Nu suntem un partid de mercenari, ceea ce facem facem pe banii noștri, ai celor care luptăm pentru aplicarea Programului. Fiecare filială trebuie să se descurce singură, pe plan local, prin atragerea liberilor întreprinzători. în prezent, avem circa 20% din membri din această categorie, liberi întreprinzători. Pe măsură ce vor descoperi că sunt în

pericol de faliment, vor veni mai mulți. În orice caz, activitatea de aderare și semnare de liste nu impune cheltuirea unor fonduri deosebite. Fiecare poate să-și xeroxeze un formular de adeziune, fiecare poate să-și extragă ideile care-l interesează din Program pe o coală hârtie, astfel încât să nu fie nevoit să cumpere cartea în care este publicat (deși majoritatea au cumpărat-o deja).

9) Unii cetățeni apreciază Programul nostru dar se tem de etichete de tip naționalist, securist etc. V-am explicat anterior cum se produce condiționarea psihică, cum vă limitează manipulatorii dreptul de a gândi, vorbi și acționa cum vă place. Nu vă lăsați manipulați, acționați așa cum vă îndeamnă inima și mintea! La nivel mondial, suntem singurul popor care se teme de eticheta de naționalist, deoarece pe noi au făcut experiențe internaționalismul religios socialist și masonic. Toți europenii sunt naționaliști, americanii sunt naționaliști, evreii sunt naționaliști... Ce vreți, oameni buni, să ne înjurăm națiunea noastră pentru că așa ne dictează manipulatorii? Ce am fi fără națiune, fără patrie, fără strămoși, fără istorie? Nimic! Naționalism înseamnă dragoste de națiunea ta. Nimic rău în asta, nimic opus umanismului.

10) În fine, unele persoane nu au aderat la PVS deoarece nu au avut cu cine să se consulte, să ia legătura pentru înscriere etc. În această carte, voi publica liste complete cu numere de telefoane ale organizatorilor din București și din județele în care a început formarea de filiale. De îndată ce vă înscrieți și vă cunoașteți, vă puteți ajuta pentru dezvoltarea filialelor până la dimensiunea cerută de lege (minim 300 de membri).

Cum se poate accelera formarea PVS?

1) Dacă în județul dumneavoastră nu există grup de inițiativă, luați legătura direct cu mine, la telefon 01/337.03.03. pentru a vă împuternici să porniți formarea filialei și a vă face legătura cu alte persoane din județ care doresc acest lucru.

2) În moment în care v-ați format un grup de inițiativă, dați un anunț la ziarul local sau la radio-TV, prin care invitați cititorii și simpatizanții să vă contacteze pentru înscriere! Desigur, un astfel de anunț îl pot da și adversarii politici, în scop de inducere în eroare, însă nu-i sfătuiesc s-o facă: vor fi deconspirați și supuși oprobriului public, dacă nu li se va întâmpla ceva mai rău. Noi acționăm cu bună credință, pentru mai binele acestei națiuni. Nu dorim nimic pentru noi; e normal să ne lăsați în pace să ne vedem de treaba noastră. Dacă vreți să ne confruntăm, vă stăm la dispoziție, pe bază de argumente serioase, economice. *Principalul argument este starea dezastruoasă*

a economiei naționale, produsă în numai opt ani, de către partidele „mari” (dar slabe), PDSR, PD, CDR, UDMR. Tendința dictatorială de a reduce activitatea politică din România la aceste partide este evidentă.

Manipularea prin sondaje de opinie mincinoase, îndrăzneala de a ieși în fața populației și a minți din nou, aruncarea pisicii în curtea altuia sunt numai câteva metode de acțiune ale acestor partide. Până când cred că pot minți acest popor? Nu văd că merg din rău în mai rău? Nu văd că ne prăbușim? Că sunt în pericol de a fi strânși de gât de populația înfometată? Să îndrăznească să ne mai lovească...

4) Când ați reușit să formați prima Celulă, alegeți pe cel mai bun organizator în fruntea ei și ajutați-l să dezvolte organizația către Secție și Filială! Nu vă lasați mânați de orgoliu, căci orgoliile ne-au adus în starea grea! Alegeți cel mai bun, nu vă bateți pe funcții, căci nu sunt plătite! Înțelegeți că participați voluntar la o acțiune de îmbunătățire a vieții dumneavoastră și a copiilor, nepoților, generațiilor viitoare!

5) Când atingeți numărul minim de membri pentru o Secție (50), anunțați la sediul central al PVS (01/337.03.03) pentru a vă lua în evidență și a vă ajuta cu cele de trebuință. Desigur, eu vă pot ajuta și prin organizarea unor lansări de carte pe baza invitației făcute de dumneavoastră. Nu pot fi, însă, pretutindeni în același timp, nu pot umbla tot timpul pe drumuri. În luna iunie, voi merge prin județele din Banat, Oltenia, Muntenia și Dobrogea. *Trebuie să învățați să vă organizați și să acționați fără a fi împinși de la spate. Dacă n-o veți face, dacă nu veți învăța să vă organizați și să apărați drepturile, veți trăi din ce în ce mai prost. Eu nu vă sperii, vă avertizez. Consider formarea P. V.S. drept o obligație morală față de marea majoritate a națiunii române (cea cinstită), față de copiii și nepoții noștri, față de generațiile viitoare.*

6) Dacă observați lipsă de inițiativă din partea celor care au pornit deja organizarea filialei, nu ezitați! Luați conducerea și adunați cât mai operativ numărul de membri necesari înființării acesteia! În această vară, fiecare filială județeană trebuie să ajungă la minim 300 de membri, în scop de a putea înscrie PVS în Registrul Partidelor Politice. Dacă nu vă străduiți să atingeți minimul necesar de membri, veți regreta ulterior, căci eu nu-mi permit să cheltuiesc timp, energie și bani pentru a mă juca de-a politica. Ori o facem, ori nu!

Școala succesului

În mai multe orașe, au început cursuri particulare de arta succesului, organizate pe baza cărții *Curs practic de arta creației și succesului*. Cele mai bune rezultate le-au obținut craiovenii și ploieștenii. Dacă doriți să organizați astfel de cursuri în orașele dumneavoastră, vă puteți consulta cu doamnele Tatomir Mariana din Craiova (tel. 051-413881) și Moiescu Carmen din Ploiești (tel. 044-137539). Cărțile necesare predării acestor cursuri se pot procura de la TARACART SRL, str. Teodosie Rudeanu, nr. 21, sect. 1 București, tel. 01- 223.09.49.

Pâna în prezent, persoanele care s-au înscris la aceste cursuri sunt mulțumite și foarte interesate de ele. Sunt persoane de vârste și profesii diferite, care au posibilitatea să-și însușească regulile succesului personal și național, să-și modifice personalitățile, în scop de a deveni pragmatici, întreprinzători, curajoși, logici, activi etc. Dacă nu mă înșel, sunt primele cursuri de acest fel organizate în țara noastră. Efectele lor se vor vedea în viața fiecărui absolvent. Așa cum am promis, voi ajuta aceste cursuri în limita posibilităților mele, prin reeditarea cărților pe care se sprijină precum și prin participarea la unele ore, cu ocazia vizitelor în județe.

Ordinea cărților

Mai mulți cititori m-au rugat să public o listă cu cărțile scrise de mine în ordinea apariției lor. Vă precizez că unele dintre aceste cărți pot fi procurate la următoarele firme: Editura Miracol SRL, str. Bihor, nr. 5, sector 6, București, tel. 6373824 și Taracart Trd. SRL, str. Teodosie Rudeanu nr. 21, sector 1, București, tel. 2230949. Se primesc și comenzi prin poștă, de preferință de la vânzătorii de carte (cantități mai mari). Din nefericire, nu veți găsi toate cărțile, deoarece unele dintre ele s-au epuizat și nu găsesc edituri interesate să le reediteze (eu nu am posibilitatea să le reeditez pe toate). Dacă găsiți editori interesați să editeze cărțile mele, vă rog să-i îndemnați să mă contacteze telefonic (01-337.03.03). În continuare, prezint lista cu cărți:

OCTOGONUL ÎN ACȚIUNE:

1. Quinta spară
2. Fulgerul albastru
3. Floarea de Argint
4. Balada Lupului Alb
5. Dincolo de frontiere
6. Să te naști sub steaua noastră!
7. Lumina Geto-Daciei.
8. Cântecul nemuririi
9. Singuri sub Crucea Nordului
10. Neînfrânții
11. Călător pe drum de aștri
12. A înflorit speranța
13. întoarcerea lui Zamolxe
14. Fiul Geto-Daciei
15. Tărâmul fericirii
16. Comoara Nibelungilor
17. Secretele exploratorilor astrali
18. Drumul învingătorilor
19. Război în ceruri
20. Expediția Cap-Univers
21. Născuți pentru a învinge
22. Inimă de Român.
23. Copiii speranței
24. Good bye, NATO, mon amour!
25. Sfârșitul imperiului ascuns
26. Omul din Carpați
27. Războiul zeilor.

Arta succesului

1. Cheile succesului
2. Arta succesului la români
3. Arta creației
4. Cartea adolescentului
5. Ghidul vieții sănătoase
6. Leacuri de suflet pentru fete și femei
7. Curs practic de arta creației și succesului

Romanul de dragoste

1. Să vii ca o părere...
2. Ne-om întâlni în Cer.

Poezii

1. Descântece din neamul geto-dacilor
2. Vrăji din nopțile albastre

în cursul acestui an, mi-am programat să scriu și să tipăresc următoarele cărți: *Eva n-a fost fată mare*, *Pacea marilor astrali*, *Noaptea teilor vrăjiți*.

Pentru persoanele interesate, prezint lista cu numerele de telefon la care puteți apela pentru înscriere în PVS: *Alba 058*

- Avram Daniel - 828244; 851052
- Balici Doina - 825686 Argeș 048
- Dragomir Mirela - 711215 (Curtea de Argeș) *Arad 057*
- Păușan Radu: 412180
- Popa Emilia - 254417
- Moș Doina - 233918; 281643
- Sălăjan Romana - 255121 *Bihor 059*
- Trifa Horia - 161141; 092328943
- Pașca Eugenia - 165296
- Lazăr Doina - 162492
- Ardelean Ovidiu - 152708 *Bacău 034*
- Moldovan Marcel - 123463; 111359
- Lupu Ana și Laslău Radu - 110706
- Berta Eugen - 324808; 321180 (Onești).
- Păduraru Andreea: 263324 (Buhuși)
- Doagă Teodor: 377036 (Comănești)
- Agop Constantin: 133915 (Săscut) *Bistrița 063*
- Sângeorzan Marcel: 222793; 094840327
- Mariș Radu: 214485 *Botoșani: 031*
- Mihalache Ovidiu: 510424; 512968 -Chirilă Ana: 519569
- Amortoaie Mirela: 534400 *Brașov 068:*
- Oprea Sandu: 164752
- Șerbănescu Nicolae: 130945
- Rusu Olivia: 413197 *Brăila 039*
- Neagu Amanda: 631735
- Cristea Laura: 635364
- Nedelcu Ioana: 617533 Caraș-Severin 055
- Lalescu Nicolae: 094562094 *Călărași: 042*
- Vasile Vasilica: 332104
- Lascăr Aglaia: 318850; 094510032 *Cluj: 064*
- Bob Ilisie: 142672
- Timofte Marius: 315215 (Turda)

- Pop Nicu: 167929
- Lipovan Lucian: 156918
- Vlaic Lazăr: 159964 *Constanța: 041*
- Dincă Marilena: 615739
- Arnăutu Paraschiva: 751028 *Dâmbovița: 045*
- Dumitrescu Alexandru: 217979; 615865; 092503969 *Dolj: 051*
- Tatomir Mariana: 413881 -NuțăOana: 154570; 140598 -Gheorghiu Valentina: 189486
- Atanasiu Simona: 185926 *Galați: 036*
- Cristescu Constantin: 466437
- Moroșan Ciprian: 464632 -Chirilă Mihai: 423153 *Giurgiu: 046*
- Lumânare Tică: 213280
- Agatie Eugen: 225812
- Sandu Dumitru: 993111 (Bolintin) *Harghita: 066*
- Ferchiu Laura - 133053 *Hunedoara: 054*
- Straton Mihalcea Cornel: 716529
- Țoca Constantin: 723215; 713633
- Mihiu Mariana: 648280; 648206 (Geoagiu)
- Burtică Adrian: 723319
- Boloș Petre: 241269 (Orăștie) *Iași: 032*
- Șerban Mariana: 127673

eș:

- Marchiș Ioana - 423661
- Soroceanu Ermina: 177344 *Maramureș: 062*

:hiș

- Agapi Ioana - 343120/256 (Borșa) *Mureș: 065*
- RancaMihai: 169343; 136209
- Laslo Otilia; 121452 *Neamț: 033*
- Pricope Ana: 230461
- Rotaru Mihaela: 630424 (Roman)

Olt: 049

- Marinescu Eugen Leonard: 462497
- Prasacu Dumitra: 0992219107; 413386
- Iordache Gina: 432041 *Prahova: 044*
- Moisescu Carmen: 137539
- Banariu Mirela: 173874
- Limboșanu Eduard: 161709 *Suceava: 030*
- Deliu Mihai - 223082; 216971
- Morhan Vali - 227036
- Prundeanu Victor: 312278; 311382 (Câmpulung) *Teleorman: 047*
- Olteanu Constantin: 313676 *Timiș: 056*
- Chiș Adrian - 094558135

- Guța Alexandru - 092397355
- Cătană Marian - 219461
- Popa Ioan - 214930 *Tulcea: 040*
- Vârzan Ștefan: 516393 *Vaslui: 035*
- Dediu Petrache: 421525
- Ceașu Paulina: 417512
- Mironică Cezara: 094697725

Vâlcea

- Andreianu Titel: 723632; 721045
- Dumitrache Viorel: 728339
- Cârstea Gabriel: 743814 *Vrancea: 037*
- Ivii Elena: 616319
- Hosu Virginia: 675165 (Odobești) *Ifov*
- Șerban Sorinei: 4132304 -Niță Ion: 3300128
- Panait Cristian: 3155757 *București*
- Sediul central: 337.03.03
- Banu Octavian; 336.10.52; 411.42.62.
- Bucșă Doina: 6385205; 2324774

CUPRINS

Ultima misiune	3
Noapte cu miros de gloanțe	7
Femeia brună.....	21
Jocuri de spioni	36
Pe muchie de cuțit	50
Captiv	63
Războiul nervilor	75
Prima confruntare	89
Războiul zeilor	106
înfrângerea îngerilor negri	121
Pregătirea pentru atac	136
Sfârșitul Jew Age	150
Câteva adevăruri despre războiul zeilor	161

Consilier editorial: Coruț Pavel Tehnoredactare computerizată: Mariana Ioniță Tiraj:
20.000 exemplare TIPAR: TIPOGRAFIA F.E.D. - GRUPUL DRAGO PRINȚ Tel.:
335 66 61, Calea Rahovei 147, sector 5, București.